

3

138.

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

1000

1000

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 138

ספר

ברושין

להחכם הטלם המקובל האה ימוה'ר
משה קרדו ואירו זלזה איש לפת תוכב
ומשאו ומתנו בחדושים ופסטים
עמוקים ערכים לשומעיהם :

הביאו אל הדפוס הכבון כהר דוד ו' סין י'צו
בגיא כהור איש סאלוב'זיקי :

כל קוכה ומהכשו מאתנו ית' יהיה משכורתו
שלמה *

והונה בעיון כמרץ עזי החכם השלם
כאנה רר יצחק גרשון כ'רו :

כדפס בחצות דניאל
זאכ'טי ונביתו :

Con licentia de i Superiori.

Handwritten text in Hebrew script, likely a signature or date.

Handwritten text in Hebrew script, likely a signature or date.

הע' יונת כי אין אדם יכול לסיג במקום גבוה כוח כחומר במקומות רבים * לזה תירץ
כי פורס' פי' חפשיע לתק' שהוא בס' בן' כמפורס' ומחפיעל' בכל לבב' פירו' בנתו
יכרסו יכרסו ויכרע' ויובן עם' מה שפירש בזה פרשת כח' יצר הרע לעיל מאן איהו
וכיארנו שהיו הנבדל' והכס עתה לפי זה ורצה בכל לבב' בחסד ובדורה שס' יצ' מ' ויצבר
על שפי' בכו' פי' היסוד ב' הוא כקרא' סוד' * וכן פי' בזה מקומות רבים * יסוד' הס' היסודים
שהם ביבי' הזכר ומחפיעים היסוד' * ועד' פי' העלכ' שהיא כקראת' עתה' כי אין עתה פחתה
מעט' וס' מתעורר כל הספי' * והנה בהתעורר' הדרוס והצמון והתק'ל היסוד' והסודים
והמלכ' הנה יתקדון כלם אז יושפעו שלשה ראשונות כי תרד השפע אל התקנות' עתה ע"ז
הזווג כלפי' בפסוק הקודם * ועם זה יתבאר גדול' חפשיע וכו' פי' כי הספי' שהם מעשה
ה' שהוא הכולל כל האצילות ומעשה ה' הם העפפים המתפשטים מהם ואמר שהם גדולים
ומושפעים בהיות כפי' אדם שואלים מנפיק מהם ד' מהסוכ' בהם שהוא אם כי אין יחפיע
בהם שפע רב להפשים שלת' השואל' וזהו שאמר גדולים מעשה ה' כאשר הם דרושים לחפשי
בני אדם * וברך בלילה היינו כמפיקים כמסת' קלוטין בהלכה של כסף האמור בתוך כסף
כדורי' * וכסף האמור בדבריהם כסף מדינה * והכונה כי כל שפע רחמים שהוא כקרא' כסף
האמור ד' מלשון זה האמירך וכו' ומפני שס' מקו' גבוה ורוממותו מ' קבלתו מן הרוממות
והאמור בתורה פי' המושפע מן הרוממות בתורה שהיא הת' הוא כסף כדורי' פי' כסף מד
הדינה או הכתר שהוא כקר' כור' כל' א' מהם והוא כסף שפע שאין בו תעורבת נחשת' שהוא
ינקת הכסף * אמנם האמור בדבריהם כסף מדינה * פלבריה' המל' וכסף הוא כסף מדינה
פי' שיש בו תעורבת דין' ונבוקת קבת הכסף כסוד' הספס' * ע"ז * כתב רש"י ביום ט' וכו' כסוד
מורי' ואפי' ללכנו וידורי' תורה מאור' כנו' והדברים האחרים מפי' עתה והלכנו ע"ד ה'
ונס' דמן יקדש' ומזכרנו ונתעסקנו בפסוק כימי' באתך מארץ מצרים ארסו' * והקשה מורי'
ארסו' אלאך מנעו' ליה כדקאמר באתך * ועירך בהקדמ' הולת' ונוסף בפניו שפי' בכחו זה
גזרו בפניו כפי' אברהם וכן כיון שס' ראש כל הגליות וראשו שב' יראה הגלולה וזה הוא
ארסו' לאברהם כמו שראש' ביצאת' מצרים * וכן יראה בגלולת' זו פירש' בימינו' ואפי'
פירשתי כימי' באתך מארץ מצרים * פי' כבר כתבאר בזה ב' * יום' שהם המזרות' לישראל
לא היו הימים העליונים מעם' אלאן' שעררה' תחמוס' של המלכה העקבלת' מן הבינה' וכן
שמין' אלו מוכן הוא כך וכך לעת' שהוא עשירית' וכו' * ועם' חסו' משוממת'
לזכות' לקבל' התורה שהוא הת' ונבאולה' עת' דק' והיו הימים בדינה' עתה' בו' תהי' גלולה'
שאין' אחרים עבוד' לעולם' כומו' * באתך פי' כימים עתה' ולא מעם' הם אלא' עליונים' וז'
ארסו' פי' מבל' אותם הימים בת' והמל' וזהו אראה' כו' שהיא' מל' וזו' שהיא' הת' *
עלמות' פי' ב'ן' פלגות' סוף' שער' העליונים' מחד' הפלגות' העליונות' ג' ראשונות' * ומורי'
הסוף' ע"ד ואמר פי' פירו' שאמר כימי' באתך הכונה' מעם' שזאתם הימים של המל' והיו' אלא'
זיהו' מחד' הפלגות' כבוד' והיה' אור' הלכנה' באור' החמה' ואור' החמה' יהיה' נמצאת' הלכנה'
שבעים' מאור' החמה' שהוא עתה' ולפיכך' באותם' הימים' חמש' יהיו' וזהו' כימי' פי' כימי' חמש'
אותם' הימים' עתה' ולא' אחרים' שלא' כנטרך' שיהיו' אלו' מאורי' בעליוני' וזו' שהאנו' כפלגות'
ז' נמצא' בניהן' בגלול' דהיונו' המל' שהוא' דה' למלכות' וכי' עת' עתה' שהוא' המל' עתה'
פל' שפי' כי תמיד' באור' העליון' * והאמר' אמר' בתכרי' * פי' כיכיה' שהוא' תשרי' ילמ' * מן'
הפלגות' העליונות' * ה' עוד' הוספתי' בזה' ביאור' סוף' יהיה' שאמר' ויהי' אור' הלכנה' באור'

החמה ולא אמר ויהי הלבב כחמה אלא אור פי שבע הכספה המבינה אל האל כספה הכספה
המבינה אל ה' ולא בהיות הת' כמו שהיא מאיר עתה שאינו מאיר אלא יום א' ומבינה
אחת לכל אכל לו יהי שבעתים פי שבעה פעמים שבעה סהם מט' והבינה עצמה סה' ו'
זהו הן שבעים פעמים והיו אראנו משפוע ביה' ויהי כלפי וים עבמם יאירון פלאות
ובאן ביארתי עיני בניסן ובאלו כי הנאלה היתה מצד הימין פסח דרשאו ימיאל' ואמר כה
בניסן עתידין ג' על ג' המסד והאחר אמר כי בניסן ובאלו אמנם עתה תהיה הנאלה
מצד השמאל שהוא תשרי פסח הכין כבודו בחוד יום הדין דרשאו ויהי כי לעולם
שמאל דומה וימין מקרבת מצד השמאל יונקת המלב תחלה אל הוונד ואח"כ אל הימין וכן
הנאלה תתחיל דרשאו שמאל ובמחר בניסן דרשאו ימיאל ובהיותה שוכנת מתחבקת בין
שתי הזרועו מאלים מתקדמת במבואר בזוהר בענין תפלת ערביית ראשית עוד דקדק מורן
בפסוק עצמו ואמר למה אמר כינוי באתך מארץ מצרים ולא אמר ממצרים פי כי המצב כי
מצרים התמתקן לא יותר שאר אכל מצרים הע' יון יותר להם בארית דמארי שבעה שר
העתי והיונו שבעה שרו של גיהסס' וכענין חס ביאר ויק' וימינו הרבים והם פי כענין
שפי בזוהר כי שר מצרים היה עומד מחיבת ברול בין ישראל לאלוהים שבעים וכאשר היו
מתאכזרים ונתפללים לא היה מחיבת תפלתם של ישראל ליכנס לפניהם והנה בהיותם כאלו
זכות האבות וכאשר בפי שבע רב מה שרו של מצרים פי ככענין נספג' ואז נכנסה תפלתם
אל ישראל והיו ויהי ביעים הרבים פי כאשר נתגדלו הימים העליונים וימת זלך מצרי כלל
שרו של מצרי מ' ואח' ויהי שהיה שמו בער מטעם שבניכותיהם של ישראל לפני שכתרכו
שימיהם לא הספיק זכותם כי הם לשענות מלך מצרים לכד והורכבו עוד אל תפלה אחרת
והיונו ויחמנו וכו' חיד' שהיה להם כשאר עדין בארית לשר מצרים ולפיכך אמר אנכי
אלהיך אשר הנאלהך מארץ מצרים פי דהין שאר מצרים בית גדרו כי לא כתבתי כח אל
הקליפות ואל תאמר ח' ו' חקט' להם ואעבוד להם כדו' שלא ייחזקו ולא לא יסו' לך
פי עכ' ששאר להם ב' ח' ח' רשית לעבדם ולא מארץ מצרים פי עדין באתך מארץ מצרים
הכונה כי לא באת בעם מצרי' כי עדיין כותר כח לקליפה' אה' בארץ מצרי' המתקין
לא כותר להם כח למצרים אכל מן הקליפה' באת חס' אה' בר' וס' נשאר עכ' כן
יבוא מצרי' שלא כותר להם פליטו כי ימי מזה ועוד האר' דרוש הרב כי ס' היו מצרים
סדרים מצרים' **ויר' פירשת' אלו כונו' באתך מארץ מצרי' יג' כי ב' את מצרים**
לא היתה כח' למ' לבטי' קליפה' ורו' כי פסח תקחו בעבור ס' א' ח' והנה עכ' לא היו
יכולים לשמט' אלא קשרו אותו בכרעי המט' פי בכחות הסה' ל' המטה המלך הכולס
פי בקבול' אל הקדמה זהו ב' מ' ו' בענין פ' והנה כי בטול' בק' יס' עב' המונח' והכלל
בזהב מקומות רב' ו' ולכן לא יכלו לשמט' אלא קשרו אותו בכרעי המטה' וכן עבדו ב' ל' ע'
עצמים ויולת' חס' בן חמור שים הקליפות זכ' עב' יס' וכו' כח קליפתם וכן נ' מ' ל'
ומורי' הוסף שב' של' ושר' און' כו' נ' עולמו' מפני שהיו מוק' מצד הקדושים ולכן כ' י' יס'
לא בתבטל' הקליפה' מכל וכל כמו שתבטל' בעה' עב' וכחור' אל העינין כי זה הענין דרשאו
רז' כל אשר נאמר אליכם ויפת תעשו והנה מצרים הלכו אל פרעה שר שלהם ואמר לזכ' ו'
ויפת צוה לעול' ועל' כך יוכרח שתבטל' כח הקליפה' והוא השיב אליהם לכו אל' עתה כל'
אשר יאמר אליכם תעשו פי כל' שהיא הוסוד' אמר אליכם תעשו תקחו אותי כי אין עתה
ענין לכל הכחות כולם על דג' ולכן הם הכסף מארץ מצרים וקבלו' כל כח' שהענין נאסף
אופס' אל עמור' ולא קנה אותם לפרעה כמו' שקנה שרמית מצרים אלא שיש' עמור' לנו לעתיד

כי הקליפה ארומת נצרים קשה לפרעה אבל הכמה סוף אות • והנה כתקדונו ועל פנינו
 נבדור כח הקליפה בקדונו אל המטה ולכן קושרים המטה בכרעי המטה וכחמט וכחמט
 מכל וכל ביד ליל טו שהוא ממש סוף על העמוד סוף המל' וצדוונג אליה כח כבל
 ביומד או נתבטלה הקליפה ולכן בגאולה העתיד כתיב גואלנו ה' נבואות ממו קדוש ישראל
 פי' גואלנו בתם גואל הוא היסוד ושם חתימה עם היסוד כן' ואו' סוף תת' ומלכות שלשם
 יחד ה' נבואות ה' הוא הת' נבואות נכח והו' • ועי' חתימה עמהם היסוד שהוא אות נבוא
 עלו' ושמו הוא המלכות • נמצא כאן היסוד שלם וקדוש ישראל הוא יסוד ב' ראשונות עש
 התת' שהישראל הכדרש כאן הוא ישראל כבא חלמה וקדוש הוא סתת' עליון ונקרא קדוש
 בשוד עליון התת' אל הכתר ששם נקרא קדוש בשוד ג' ראשונות ששם קדוש קדשים ובעליו
 התת' אל הכתר יהיה קדוש כן ביאר הרשב"י עי' בפקודים בקדוש ונמצא שאל בגאולה בריך
 יחוד וישעיהו הכתר מלמעלה כפי' ולכן אמר כחיו באתך מארץ נצרים פירו' כמו סתת' יחוד
 שני ימים ששם ת' ומלכות כן תימרו בגאולה העתידה ויתלבשו בלבוס אור מהעליונות
 וזהו אראנו • פירוש אלבישם ראות וקפיקלראות מאירות מצד העליות העליונות ונתבטל
 הקליפה מכל וכל • ועתה יש לדקדק אם תבטל הקליפה מכל וכל תשאר העולם מחר מן
 הענין הווא' • ז' אחר ששפתחמו בקבר ר' יוסי ומורכו • פירש מורי כי גאולת מצרים לא
 היה גאולה כלל לפי שלא נשפת הקליפ' • והעטם כי בגאולת מחר המלכות ולכן לא נשפת
 הקליפה • אמנם בגאולה העתידה תהיה מחר התת' זכך פי' בתיוק' דבוי תלוי קן דפורקא
 וזהו גואלנו • פי' הגואל האמיתי שהוא בגאולה האמיתית' נבואות שמו והוא קדוש ישראל
 דהיינו מחד כע' ועוד פאריך בדרוש הזה כביאר הפסוק ובעונותי נבאד ממני • עוד
 פירשתי אכי כי בגאולה שפברה היתה מחד הכקב נבדאים לזה כי קודם גאולת מצד הסקכה
 אל התורה שהיא מחד חוכר ולכן שלט בה עין הרע שמחד הכקב כי כל דבר שהקב' קודמת
 לזכר הוא דין כעבאר בתיוקו כל הויה שלטא ס' על' ו' כוקבא אימי ודיכא אימי והגאולה
 היתה מחד הכקב • ומ' עיני מורי לענין זה להכרח שהגאולה היתה בליה ועוד שהקדיש
 משכו וקחו דלפניה ל' שהוא משכו יריכס מן העא דהיינו ל'ת ואח' מ'ע דהיינו וקחו עב'
 והנה להיות שקדמה גאולת מצד העליות אל התורה שהיא מחד התת' ולכן לא נשפת הקליפה
 ושמרל דמות' שלטא ושמכרו פלומ' בענין כל הדבר הכיתן אל הכקב ככרסא בוו' כמקוק
 עת' • איננו בגאולה העתידה וקדם התורה אל בגאולה כי תורה קודמת ואח' בגאולה •
 כמדת בגאולה מחד הראמים מחד הזכר ולא זלנו בה עין הרע שהזכר איך נו אמות
 קליפה • ועוד על' פי דרך זה ביארתי ענין הנמצא בווהר ע' כח שלח' ששם זכס אדם הראשון
 שהיה עומם תולדות בצב' והקטני ואיך אפש' שהרי איך יכבר איך יחוד מחד היצור ותוצת
 שכן פי' בווהר וביארתי לעיל' זכר צעלם העליון פי' הוא' ומיחד' גבורה ככרסא כי אמר
 שהשמה כלולה מ' כח הגבורה שכן והיה זכר לווונג והנחמות שקדמות • ועוד ביארתי
 ענין על' אך רע עונה צב' כחמו ע' פאחר שפכה אחן בה זכר אל' שמדות והנחמות
 וירא פי' זכ' ג' וכיד' וככ' • כהר בג' אל' סיכס' ז' ושתלב' גמורו הקדוש שהוא הנכר
 וזיהו כיון קדוש כמו שהיה ממאל קודם מטא שקכא בלרס ארליון יע' לזה קודם שהיה
 היה זכר מהחשאל היסוד הקדוש בשוד התעוררות הגבורה אל האחד עליון כעמו •

ח עור

נעתקסכו בענין היום שהיה ר' לאילנות • והקטת מורי וליה לא אמר היה
 לעמים כילשון אילן הוא בולק רוב עממים אל אילני סרק • אמנם עין אינו
 בולק אלא על עין האכל עושה פרוי וז' כן פראוי היה שאחר ר' לעמים ששם עני האכל •

והיך חטמה בידו פתח הוא כהן אל הכהן ולכהן פתח דין מעוררם לכן אינו ראוהו שיתחם
 אליו ענין דה' שהוא דין אמת כי כמו בשם אילנות כאמרו לכתובם והכתוב לא רצה לכתוב
 פתח אליו ה' ש עור כתב חקנו בסמון נרנכה בושותף' ופי' מורו כי נרכס הוא
 לספקו כי כהן הדין כי ישועה קרא מנד הדין כדפי' בתקונים כי ישועות הוא פתח כוונת
 מנד דין סברנרם ונאכלו ענין וקון וסס כפתעמו כקבר ד' יהודה בר אילעא עוב פי'
 אבו כי פתח בוי' חסין פתשע' מפתח הדין יוכרה שיתעורר כהן הדין על שובאים של ישראל
 שפלו שפלו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'
 שפנו שפנו ונאם ונאם ברה' ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה' ונאם ברה'

בדבר נכח קצת וחפזין בסוד השכונת ענפי רגלך מוחך * יב ויבאנו מהבצר ונתעמקנו במ
אנא בנבולות האלם אפני רגו וביארתי אני אבא בנבולות לנקמה ולמלחמת אבני צדק לבנלי
הדין לעבור דין על ההובים להומה ולכן אני צדק אבא בנבולות שהם נבולה הוד * וכן
אלה הם שכונת ומל והרי ארבעת הספי האלה הם כמות הדין ולכן מה אשכנכו אשכנ
פכיתו הדין הזה יתעורר הדין על פונקסיהם של ישראל לום השיב אכזר בדקדק לבדך *
אכזר פי איהד צדק שהם המל בסוד ויקתה מן הדין אכזר בסוד הזכרון לסוד * לבדך
הכונה אל התת ואמר לבדך הפונה כי לא יתעורר היחוד עוד בסוד הכפוקבכהמנ מנני חס
יחמך עזה כח הדין להתעורר אלא ייהד אותם לתת לבד כלי לעבור דין עוד * ועוד מורי
אנא בנבולות פי אני רואה שהנבולות והדין הם בינה ומל ולכן מה אשכנ אכזר פי אקשר
פלטון זכרון הוא לשון קשרת והיינו קיסור * והכונה אקשרת הכונה שהיא ג' כקרא צדק
איחד אותה לבדך דהיינו כ"ב בסוד ד' ארובה שהוא כתר בסוד פס קדוש פסגולתו
שאינו חוזר ריקם ועולה על הכתר וכוו זה אף כונה עב * ואמר כי הודך שעולה זה הסם
זעלון אמרו אל שודך ככלם עולה פירשו שפירשים * יג ומשם פי אני זה הסם שהוא
צבוכה ודאי מטעם כי כל הלוקי העפרים שפח שהוא הכונה שחיות מחמת המטל למעלה ובסוד
החיים שכה כי חיות הוא מורי והנה כל מחפר שפח שחיות הכונה שחיות מחמת המטל למעלה ובסוד
ראשונה אף הרי שחכה * עוד ב' הרי שחכה * ונה הרי שחכה ואין עוד חלוק כשחכה כי אש
אלה כי ד' אינו פירוד וחלוק אחר הסם שנים * ולרמוז שזה הסם מורה על הכונה לכן
ברמוז ב' סולוקים שבכונה * עוד ביאר מורי כי הסם הזה עולה ויורד עולה חזק א' ויורד
חזק א' וכן עלייתו אג' וירידתו ז' ופי אני כי הטעם כי העולה הוא עול עד כ"ב ומתעלה
ז' כי דין כי כל עליה היא מצד השמאל * אמנם העולם ויורד מור * על העליות לקבל ואג' ו
מתעלה אלא חוזר להשפיע * כי קרוב לזה ביארנו בזה פ' תרומה בשם מ"ב וע"פ * וקסם
למורי כי אחר שסעט ע' עולה אינו יורד כמבואר בזה פ' תירצתי כי אדרבא משם ראיה
שלא נכתב בתורה שם ב' מ"ב אלא בראשית וכן * והם האותיות לאמור כי לבדך
אאותיות אלה אל שם ב' ד' צדק לבנות בסוד הסם העולה ולגבלה הסם אל פסוק בראשית
צבכהם כנרא העולם * יורד מהם ספך האלפא ביתו ישר בעיני מורי הצידי * עוד הוספתי
ביאור ב' זה שם ב' ג' מ' לרמוז אל ג' פ' שם וזהו דוכהו שהוא הא' ביסוד והב' בתת * והג'
צב' והם אכ"ב והיינו אכ"ב ששם לרמוז אל סדר היסודיים הללו המיוחדים ת"ת ומלכות
מבואר בתקו : והסם זכר בסוד חיסוד ולמעלה כי היסוד ל' שמות פסם אהיה אדני
זהו אדני היא מל' הקראת קרית ארבע והיינו ד' והל' בתחלכו * וזה הסם לא רמו
ע"כ הניע הפסוק ביום ההוא והודאה לאל שזכנו כי הדברים אלו הם כלם עליוני משפטים
כל ענין כלל ומתוקים מדבש עתה המל' אל העתגרים ומתנודדים עתה * עוד
נתגדלנו ביום שני וז' למדש שבט ונתעמקנו בספוק אור ורוע לבדוק ופינו ע"ד שני צהסר
פ' תרומה אור הוא הפעם הכפפע מצד הממד ע"ה סת' אל היסוד והיסוד זרע האור שהוא
במלכות והיינו אור ורוע לבדוק ופינו בענין אור ה' אורות א' א' א' א' כצבואר בתיקוני
ואמרנו כי בערך היסוד קרא אור שפי ד' דהיינו סוד שהוא היסוד ולפניו לב שחכה *
האבות קראו ישראלים בסוד סת' סקרא ישר מצד הנבונה והכונה כצבואר אכלנו בספר
והנה בכתב בר אל התת הגדולה והנבונה בנשותם אל הכונה קרא ישראל * כי הלב' אש
לכונה כלפי ר' והכרית הענין בסוד הלב' מין : והסם הישרי ל' כ' הסם האבות מיוחדים
אל ה' ת' וקיים להכונה עתה שהיא קרא' שחכה בסוד השפעת השמח בסוד ג' השמחה

ומאור

ונאמר הפנים וכדורא לתת סהה אל היסוד בהתחברות האבות ופניו על ידם כדורב
 כבוד שמאלו תחת לראשי וכדורא לפי זה כי הת' יונקת מצד הכוב ומספיע לכדוק והכדוק
 מספיע למל' כבוד ולמקבת השמים ועל קצה השמים כי ת' ויחוד מצדיכין מל' וראשו מל'
 צניעה וראשו השני במל' וכשתמחו בתיקן דר' יומי דמן יוקרע' פו' עוד פ' בו פירו' אחר
 זה הוא בהקדמת הוהר בפ' סכו בענין אור' מים רקיע שהם הפעמים מים' ה' פעמים רקיע
 ה' פעמים אור' והם ג' ימות יד' גדולה היונו אור' יד' הקדמה היונו מים' יד' רעה היונו
 רקיע' והם גדולה גדולה בבורה ת' וענין מים בגדולה פי' בזהר פ' תרומה במקום הכז והם
 ג' ימות שהם ג' יד' הם מ' כדורא הם בן כולל ג' אכו' כמו מס' בן מ' והם האור מצד החסר
 קודם העצותו אל בחוכת מים הוא כשפע וכורע בעת זריעת הזכר דרך הכבוד הוא אור כי
 אינו משתקק במים אלא בעת זריעתו באוהר דהיינו אור זרוע לכדוק פי' בקי' השפע עומע
 הזכר בבחינת האור אל הכדוק ואינו משתקק אלא בכדוק על הכפז וההוד שהם כקראים
 שחקים שמונחים מן לכדוקים פי' הם ביני הזכר המכילים הזרע לכדוקים שהם כדוק ונדק
 נצח לכדוקים היונו בחינת הכדוק בערך הכדק לא בערך בחוכתו העליונה שאז הוא מקבלו
 אור כמדובר' אמנם ישר' לב' שהם כחמים ובקראת ישר' לב' פי' מישרים ומעמידים הלכ'
 שהוא סת' עקר הבורק מישרי' אותו על עמלו כבוד הירכים המעמידים הבורק ול'א לישרי לב'
 שמה פי' מתקין השפע כדי שיבא לטעמה להיונו המל' שהיא בקראת שמה כבוד שמתקת
 אל הוונ' זו עוד נעשתקן בפסוק וזכר את יום השבת לקדשו' ופי' זכר' המלכו' כקרא
 שג' פי' ש' ב' עוד העין כדפי' הרשב"א והארבתי' בענין הרבה כבוד הפלע וכפיוכה כאשר
 הארבתי' בספר' ויום כקראת הק' כבוד הוונד עם האבות כדמוכה בתיקן' ופי' בספר' הכז ואת
 הוא לרבות יסוד ופי' זכור הוא כבוד אוכרתה שפי' קיטור ופניונו קשור והכונה בכתיב קשור
 עז' אל' שהוא היסוד' ועוד שאות תרגמו ה' ת' כן פי' בס' הכז פי' תמיד ותקשר יום השבת
 שהם ת' ומלכות וקרא' יום השבת פי' יום המאור לשבת שהיא היסוד כדפי' הרשב"א בפ' אמור
 כבוד וגם אמנה אומני' בת אבי' היא אך לא בת' אמי' כבוד זה האסור בתשמים המטה הם
 יד' עוד חדשתי בו פי' אחר בהקדמות רבות מענין הבורק שאינו עקר האדם כי עקר האנו
 הוא הכעס והבורק לבוש אל הכעס והלבוש הזה מתן אליו לעונם כי קודם היה לבושו כתכות
 אור ולא זכה אליהם וכתבו לו כתכות עור' והענין כי פי' בזהר פרט' בראשית בענין אשר
 ברא אלהים לעשות' שהם כחות השדים שכתארו בלא גופים כי בקשה הקליפה להתלבש
 ולהתחזק בבנין גופים בעשן בעשן חטא אדם הראשון והקדושה הקדושה ויתוסף ממול
 על הקדש ונתבטלה כח הקליפה ובזרה כח הקדושה ולא תתחזק הקליפה בנפשים' ונסתם
 באשר הוליר אדם הראשון את קין שהוא מצד הקליפה הנה כחוקה הקליפה ונתלבשה בן
 ונ' צמות מאורות עבר באותו מעשה כשהרג להבל ע'א ג'ע'ל' ע'א שגמר בעיקר ואז לית
 דין ולית דיין' ועוד שתפש כחליפ' שאין על' גדולה חו' ג'ע'ל' אשה היה ענין קטנורי'א
 כדפי' ר'ל' ממלת עדה ושדה כחמ'עו' והנה הנוטא הרעע המפסית הקליפ' ומאויקה בעש'א
 ונותן לה גוף שיתלבש כדפי' בזהר בפ' ראיתי את' כל' המעשים אשר נעשו תחת השמש וגו'
 והענין כי עז' המעשים הנאים והרעור בת' יתהוו כחות מתאבלים מן הקדושה שכל' ודיהם
 יתלבש האדם העושה זאת כדפי' בתיקן' כי הכדוקים מתלבשים בעש'א בל' פי' אותם האורות
 שכתאבלו על ידו הם לבוש אליו ועד' נוכל לפרש אמת'א איכ' כריכו' ביוסמ'פי' שלא כדפי'
 כי מה שדרשו ר' לבי' מוי' שאינו עובדק כפריה ורביה מועט העלם והדמות מכפי' שלא כתאבלו
 על ידו כחות ונשמות קדושו' הנה ת' אינו קטנורי' לזה כי הסה על ידו מתרבה כח הקדושה

ונתאבלו על ידו כמה נחות וכמה דברים רוממים שנתלבשו באותיות התורה האצטרפים
 בשפתיו בעת למודו והנה לא יצטרך להתבלבל שהיו תורתו בזמן נחות אבל יעדף הרשב
 בכלל ויתנו לדבור הרע ומעשיו המכוערים בלש עמיתים ונפיש למחן רעות שהם מתלבשות
 בהם כענין שפי' ר"ש למגלה פנים בתורה שלא כהלכה פי' שמושה שמים ואין שבהם מתחזק
 סמאל ולילית במבואר בפרש' קדושים והענין כי הפנים שהם מקבלים ואינם כהלכה שהיא
 המלכה הסקראת הלכה הרי הם כלל פני זעם וחרון אף * ולכן מתלבש
 ונעמקו בהם הקליפה ולכן הרשב מחזק הקליפה * ולעניות שהאדם בהיותו
 קדוש מלובש בכתנות אור הן תולדותיו אם היה זוכה אליהם כלם מצד הקדושה שהוא
 היחוד בעצור שכל א' הוא אור * אמנם כאשר חטא הוכרח להיות תולדותיו בקליפות למקשה
 בענין קין שהיה רשע בחזק הקליפה בתולדותיו לכן כתבם בכתנות עור שחמקו א' כמלק
 לעשועלה ע' שחלק הק"ב ורענו לע' שרים כלם חמקים כיון שלא זכה ביחוד הוליד בפרוד
 כשרים והקליפות ולהתם פשעו ולכלות מנחת קתן לו כתבות עור וכתבם כשמתו בעור זה
 ופשט בגדיו בגדי חופש ולבש בגדי עור ובשר לכלות הבשר הוא ולהכניע ולשבר בעבודת
 הקדושה ולכלותה ולהכניע הבוף והקליפה ולדקותה ולהכניעה בקדושה כמו שהיתה קודם
 חטאו וזהו מה שהיה כתוב בתורתנו של רמ' בכתנות אור ואלו דברים כפשוטן שהיה כתב
 כתנות אור שהיה פוסל פ"ג ועוד שאין הדבר מתיישב כי קודם היה כתנות אור כי א"ל
 לומר שאמרי חטאו קבל בש באור אלא ודאי הכוונה כי היה נקוד על עור לומר נתקלף לו
 עור באור מן הטוב שפי' * וכאשר רצה הק"ב לזכות את ישראל כתן להם כלי חמה מזה
 א' שעל ידו וכמעט העור הזה והוא מצות תפלין שהוא רמו אל כתנות אור שהיה לבוש קודם
 החטא * ופי' בתקונים כי ע"י המצוה הזאת יכנס ויכנס עבר תחת רבו ושפחה תחת גבירתה
 ואפי' לרשעים אמר שהם כעול לטור ורמז למעור ששור וחמור כפ' נשי' רע' הם והנה מדרך
 הקליפה בהיותה מתקרבת אל הקדושה שהיא באבדת עאליה וסיימן שפי' בזהר בעצמא
 דההוא כבא עת אשר שלט האדם באדם לרע לו ופי' לרע לו לרע דאדם לרע לו כי רעה היא
 לו בהיותו שולט בקדושה כי הקדושה הכלה הקליפה * ולכן בהיות הסמיה בגוף הקליפה
 תכלה מאליו ותטהר ותבטל כח שומאקו ועל ידו ישיג הפשע כמו הפסך בתוך הכור שהוא
 מכלה העופרת ומטמאת ידבאה בקים ולכן לטויע לנפש מניחין אמו תפלין לכלות הבוף
 הכגוף * והנה ביום שבת שאז האור העליון מתגלה והקליפ' מתבטל' אין אנו כריכין תפלין
 שהם מונעים מיט כענין שפי' הרשב' כשיר השיירים והנה התפלין שהם מונעים מה רוחנו
 לל' אותיות של שם שהם י' וכה במבואר ברוב דברי הרשב' ע"ה בתיקון * ור"מ פ' בראשי ואם
 יש עקומות שולק על זה לכאורה כמו שפי' בפ' ואתמכן כשיפויין בטוב ההשקפה הכל הולך
 אל מקום א' * ואין זה מקום פשר דבריו * והנה להיות שחצר ממנו ימוד ל' אותיות אלה ללא
 הכתוב וזכור פי' קסירה את אל' במפורסם והיא אורייתא כלילתא מא' ועד ת' * יום הוא הת' ת'
 בדפי' * השבת בינה * ועם היות שלעולם שחאשר היא מכו' כלסון שבת קראת' שבת העליון
 אז שבת הגדול עבד' כזכרת כאן בה' היריעה שהרמו אליה מה היריעה על שם הרמו בזכיה
 במפורסם אבל יכו בארזכה כ"מפר * והנה השבת היא הבינה * ולקדשו היא החכמה * כחבא
 לפי זה בכתוב הזה ענין ד' אותיות השם של עדי התפלין הטוב שחמ' אותם ממנה למעלה
 הוא כסדר הכמת תפלין של יד ואש"כ של ראש * כהתימו לבאר הדברים האלה ואפי' בתוך
 שהדרש הרשב' ע"ה בעירון ופשטמאנו בקרבנו כציון ר"ש ור' אלעזר ע"ה ועדין מרסחן שפתי
 ושם התפלתית תפלה קדשה מתוך קירות לבי ואש"כ קס חזרימל רגליו ופי' בפ' וזכור מלבד
 פירושים

פירושם אחרים שפי' עליו וכן מקצת חזרים : יד וקמתי אלו והסתכלתי ואני פני לדרום
 קצת וימוכי לבין ר' אלעזר וממאלו ביון ר' ט' ע"ה ופתחתי בפסוק זכור ואמרת כי הנה ר"ט
 הוא נבונה כמו שפי' בוהר מקומו רבים • ור"א ודאי מנד החסד שכן בשמו א"ל שהוא מסד
 ראיתי להכריע בזיהם זד"ת שהוא הת"ת העכריע ואעפ"י שאינו ראוי לשהם יתעטרו פי
 מעני רוע ממללי עכ"ל יתעטרו ע"י ר"ת כי ד"ת אינם מקבלים טומאה ואינם מטמאי ע"י ס"ג
 ופי' בהקדמת הרשב"י בתקון מעבין הימוד ביומת הסול ע"י מט"ט ובשבת ע"י היסוד והכונה
 ע"י קבלת התפלות שהתפלות מתקבלות ביומת הסול ע"י מט"ט וזוה"כ קצת ע"י היסוד כמו
 שפי' הרשב"י ע"י בתקון ובמקום אחר אמר כי היסוד נקרא ח"י בסוד ונרבות לראש בדיק
 מהם ח"י נרבות בעמידה • ולכאורה קשה מד"יה אדויה שאין מי נרבות אלא במט"ט
 שהוא מקבל תפלות של סול • ותרבותי ענין זה בספר בשער אביע"ו • ופירשתי אלו כי
 הענין הוא כי מטטרון מקבל התפלות ביומי הסול ואין התלבשות בירוק אותיות התפלות
 אלא במט"ט מטעם כי ביומת הסול הוא המכניב ואין התפלות עולות משם ולמעלה וכאשר
 יבא העל לקחת התפלות שפי' אסידת מיון לקבלה מיון עילאה שפי' ר"ט עבמו כפ"ח הכונה
 כי ע"י האורות ההם המתכוין ע"י הדיוקים מתפלת ומצטייהם הם הם המים שמקבל"ה המל'
 מלמטה להקעורר כח הזכר והתמיד עמה וסענין כי האור ההוא של מעשה הדיוקים מאיר
 מלמטה למעלה ומעורר כח אור הת"ת ומאיר מלמעלה למטה כי אור המעשים עושה כח
 לספע • וכסידת כי האור העולה הוא מהתלבשות האותיות והכחות ההם מט"ט הנה כיוצן
 העולה לא ואיר ולא יעורר כח הזכר אלא במדתו והוא היסוד ע"י מט"ט וכאשר ביומי השבת
 יקבל היסוד כל התפלות שנתפללו וכל המעשים ויתעלה אל אור האצילות ויאיר דרך מעלה
 באור רמוק ויעורר הזכר באור ויתר ויתר עבדיק וזהו ענין יסוד השבת ע"י היסוד ואין
 הדבר הזה תימא שהרי הנשמות שהם זלתי ויתר עקר מהתפלות והמכות שהיה המדות הם
 לבוש של הנשמות ועכ"ל לא תוכה הנשמה לעלות לג"ע של מעלה שהוא המלכות עם היסוד
 שהדיוקים ביסוד ומל' לשונות כנופש ה' כתבואר בוהר מקומו רבים והנה לא יזכו הסעמות
 לעלות הם אלא כבבות ויט' וכן כמבואר בזהר פ' תנועה והנה מעמד ביומת הסול בנ"ב
 של מטה שהוא א"מ"ט והרי הנשמות זה דרכם בתפלתם • ועד זה יתבאר מעלת הכפטר בע"ט
 כו אש הוא מכת הדיוקים ומעלתו רבה שיתעלה למעלה בנ"ב העליון תכף לקבורת כוולת
 מעלות אחרות שבענין זה • ומאור לענין הכתוב פי' זכור דהיינו ימוד יום השבת שהם ת"ת
 ומל' כמבואר לעיל ויחודם ע"י זכור שהוא היסוד ויחודם על ידו קדש למה לקדשן מפני
 ששמו הם עתה בקדוש • וסייע לי מורי לענין זה מבחינת קבלת התפלות ממה שפי' בוהר
 ששם פי' מענין האדם שאינו בגון שכל תפלותיו מתקבצות תחת יד מלאך א"ע שזכו ואז כל
 תפלותיו מתקבלות וחד ע"י תפלה אשה במקום שיתפלל • בהשלימות דברי אלו כפטרון מאת
 רש"י א"ל וכדרך פי' מורי פסוק ששם ימים וכו' • יט' פי' אלו כי ששם ימים תעבור • ודג
 מענין דמטטרל דשבד בקראו ישראל עבדים ומטטרל דאזו בקראו כיום והנה כל לשון
 עבודה עביינו בענד מט"ט ואמר ששם ימים הם ששם ימי הסול תעבוד ימים כל היסוד
 והשפע וההנהגה ע"י העבד הטוב שהוא מט"ט והטעם כי שער החכר הפנימי ימים הבור
 ששם ימי המעשה מפני כי אין השתמש קלם בחול ומול בקדש כדפי' ר"ט בוהר פרשת כח
 והארכתי בס"ט בשער אביע"ו לכן ששם ימי הסול תעבוד יהוה ענין השפעתך וכונתך ע"י
 העבד • ואעפ"י שאינו אומרי שהיחוש ע"י מט"ט עכ"ל אין ראוי להפריד המלכות מהיסוד אלא
 ועשית כל מלאכתך פי' העל' ק' מלאכה ויסוד נקרא כ"ל ואמר ועשית כל פי' תיחד ותתקן כל'

באלהתך כי אין ראוי להפריד בין גאולה לתפלה מן אלה למישרם וכל יום הדביו שבת
לש' אלהיך פי ביום שבת בריך ליהוד שבת שהיא המלכות עה ראשונה שהיא אלהיך הוא
דבוכה או אפשר לומר שהיא המל' ועמוד מחמה למעלה דהיינו שבת לה' וקוד מלמעלה
למטה דהיינו אלהיך לא תעשה כל מלאכה פי אין אלה בריך אל היותו אל סמוכו ואלה
לתפלה כדרך שהיית מוחך בשול שהיה עני עשייה דהיינו ועשית כל האתך הכו למעלה
אלא בענין יותר ויותר וקוד לא תעשה כל מלאכה פי יחוד כל מלאכה לא יהיה עני
העשה שהיא עשיית אלהיך שהיא עשה גופני אלא ברנמי עני הכונה והאור השלם
כדרך שפי' הרשב"י עה כי צ"ע של אלהיך שהיא מקל בשבת במעשה העצות וכו' של מעלה
בכופה וברוחניותם ולכן לא יהיה עני עשייה שהיא יסוד מט' אלא עני היסוד אלהיך ובכך
ונתך וכו' והוכרך לומר ענין זה מפני שפי' רז"ל ובזוהר כי ביום השבת הכמות העומדת
בב' ע' של מטה בעלות לב' ע' של מעלה והעומדות בין העומות של ג' ע' של מטה ככנסו' לפנים
ועומדות בחוץ ככנסות לבין העומות ועדף למדברות וכו' וכאמ' לפי זה כי אותו שומד
בימות השול בענין עבודת הכו לעולם דהיינו יחוד מט' שהם באלוהי הכמות שכתב
של מטה אין ראוי להם להיקרא בשבת במט' אלא ליחד למעלה אבל אותם שהם חוץ זיוס
השבת אינם בכמות כי אם במדרגת ימות השול ראוי שיעשה יחוד אלהיך שבת במדרג' מט' א'
לא אלהיך ובכך וכו' כי אפי' העבד והאמה והבהמה והב' כלם אין ראוי להם להיקרא אלא
בכתר הפכועי' וליחד באילות עני היסוד ונתן טעם לדבר כי שבת ימים עשה ה' כי אפי'
בשבת ימים השפעת הת' שהיא למעלה יסודו הוא עני הכמות והדרום שהם חסד ובזוהר וזהו
את השמים ואת הארץ שפי' שמים וארץ את ומל' את קשר ואת גבורה' וכן פירש הרשב"י עה
בפ' בראשית ואת הים ואת כל אשר בים פי כל הוא עושה ומתקן ומשפיע את הוה וקוד המלכות
בערך בחינת התקונה ואת לרבות כמותיה ומלכותיה ואת כל אשר בים פי אפי' כמו שהם
בתוך כמותיה שהם ענפי הענפים ויחזר הם לענפים ולמילות המתערים מלת כדפי' וא"כ
אחר שזימות השבת כל הענפים והמבטנים ואפי' הכמות הקטנים הם נכדים עניו העליון
נאור השליו' אין ראוי להשתמש בשול כלל ויבא ביום השביעי שיהיה ענין לו עבודה
באל' כי בהיותו מתמיד עמה יתרה אורו ויושפי' גלה אורו ע' כל בן בריך ה' ה' הוא
הת' ובכך עמד הקוד שם חזק' יתרה בשול ברכת רבנים ולמי בריך והשפיע למלכות
שהוא יום השבת ואלו את יום השבת הוא שליו בגבורה' בכתוב וקדשת את הלויים * כי
עוד כתבם קטנו בפ' פתח בור ויוזבו מיסכו ותירשתי אפי' ע"ל מש' רש' בר"מ בענין והכית בצור
ובדברת אל הסלע כי הנור הוא מט' ולכן בדברים לא יוסר עבד אלא והכית בצור ואזכ
בסלע היא ברת' למלאכה בפנים * ופי' הענין כי מט' הוא חזק' העשה מאס ובמל' הוא
מקום הדוחיות והכונה כדפי' בענין לבוש השמנו בקודם לכן לעבד בריך הכלה ענין עשה
כי הדבור לא תועיל כי בדברים לא יוסר עבד * אזכר למעלה באנו במל' בת מלך אם יעשה
מעשה הוא פנס אלא הדור ואתרה וכונה והיינו בפנימא וכו' והס' הדור הוא מט' שהיא
קקרא סגרון פתחו פירו' הוא שר הפנים והוא החוגר פתח הסנהגה והשפיע בימות השול
הקקרא סגרון * וכאשר עתה קקרא פתחו ולכ"א רש' בתיקו' ועתה כאשר כפן מים את פתח
בור בסוד שהיא קקרא פתחו ויוזבו מים פי מלאסון זיכה * כדפי' ידעת כי כל המקום הזה הוא
מקום הפנס כי זה מקום פרשת הקליפות במט' כמו שבארנו בספר בשער הקליפות ולכן
קקרא לשון דויכה פי שם מקום הויכות והמרות בסוד ויקית הקליפות הלכו בזכות כדפי' כי
פנות פי אלויות והם בחות הים הקוד זה הים גדול וגו' הם אלויות והלכו וקקרא זינת בסוד

שהם ביות וצמות מלכות ביוטו • ובהיות שפעת הצור הזה הלכו יאוריהם בצבורות מתפסות
 מן הסדר העליון אל הביות והן הלכו בביות פי' בלמות ציבורות מן הסה שמסס הפסעים
 המים לכל כח וכח ציבור שבו מקבל הפענו ואורו ע"ז פי' פתח צור שהוא הית' שהוא ב' צור
 כדפי' בזהר והוא כתוב בספר בערכי הכמויים ויוזבו מים כי הפענו מחמו מימי' הפחד
 הלכו בביות שהם כמותיה כדפי' דרך אניה בלבי' וכן הם אלו ונקל' ביות בסוד שהם צמאות
 לעים וכל א' מחס' לה צבור מן הכהר יסוד שהוא המסקה לכל הבן ומשיבותי • בא עוד הם
 מדשתי עיני' עיני' מ"ס כח' הכי' הם שאין ראוי לאדם להגביה אצבעותיו בתפלה כלפי' מעל' יותר
 משלש שעות הטעם מפני כי ציבורים לקבל זבחותם המשיבות אויבם מקבלות כאשר תירשו
 דביס' • ויש לדעת מי אמר להם ב' שעות אוד' ומה שמך לעיני' וכי' כי המל' קרא' שעה' והיא
 ונקת מל' משלם או מחסרד או הסבורה או עהת' והכונה שהיא מתיחדת עם בעלה בל'
 מן מקומות או משעת החסד והיונו היסוד בפסח שהוא דרועא ומיבא או מתיחד עם בעלה
 מפאת הבורה והיונו היסוד בסכות שהוא תשרי דרועא שמאל' או מתיחדת עמו מחיבתו
 שהיא הת' עצמו מתן תורה אמרני בין ב' הורעות וא"כ נמצאו ב' שעות שבה מלד' החסד
 שעה מלד' הדיון שעה מלד' הרמזים ולכן אין ראוי להסתעבב כי אם עד ב' שעות כי עד ס' יש
 לה שפע יותר מש' דרך לקבל וי' אצבעות הם י' ספי' שעה בסוד ב' יוד' ב' כתר בהוסה וכתי'
 ליה וכתי' תורה כאבואר בתיוק' • כב עוד מדשתי בעיני' גדול העונה אמין יותר מן העברך
 בפי' הכדריש בנא' וליירין כפקין לקרבא ובידין כדריין • והפענו כי לפי הכרא העונה אמין
 מפל למכרך א"כ איך אפשר לומר גדול וכו' • והענין כי א"ל למל' להתיחד למעלה עם הת'
 אם לא תקשט ותיפס עבאם שפע ואור מלמעלה ובפרט מלד' החכמה דלפי' לעיל' • ולכן
 צעוד שאין ברכה א"ל להתיחד והאברך משפיע בה שפע למט' כדי' שפי' השפע תקשט עבאם
 לילנות להתיחד והעונה א"ן הוא מעלה אותה למעלה ומיחד אותה עם דודה כי א"ן מעלה
 בא' בסוד ס' יאהר' כפי' שהוא סס היחוד ולפי' האמת העברך הוא המכרך שהוא המצורר
 היסוד והמקשט ואם בעל פס' אתה תוכל להכין סוד א"ן כשדריך לדעת ביוטת הקיוטת
 שכל יודו וסיה היחוד והיו הענין ביוטיון וכו' פי' השלשים הם העברך ועבד' הבבורה אויבם
 בקראת א"ל כסס הבכורים שהם המיחדים עבאם • כג' עוד פירשתי פתח צור ויוזבו מים
 צור הוא הניס' ושם העבודות הדיון בסוד צבור הנא' ממנה אל הבבורה ודיכין מתערוך
 מיוס' • אמנם כאשר בסוד עבודת הלוי יבא כבוד מהכתי' ויפתח בה וממנה יבא המים א"ן
 הבבורה וההוד שהם שתי דמעות כמות הדיון מתדשפות בתוך א"ס כדלול שהיא הניס' וזה
 ענין פתח צור פי' פתח וכרה הצור מלמעלה בסוד צבור הכתר וזבו המים העליונים בסוד
 שפע כל' ואלו הלכו בביות סדר בשתי כמות הדיון בבורה הוד שהם ביות מלד' כח הדיון הלכו
 להם בצורות מלד' הכהר העליון ביוס' הסקראת כהר כבודע' • כד' עוד פירשתי פי' מה רבו
 מעשיך ס' מ"ה הוא המל' ונקראת מ"ה בסוד שבעלה א"רס שהוא יוד' הא' וזו ה"א' והוא פני
 אדם התמתן כאבואר בתיוק' • מה רבו מעשיך פי' ע"ז מה רבו מעידין שהם פירות הת'
 שהם הסטעו' • וכן פי' בזהר פי' לך בפי' ממכי עריך נמצא שהאל' אומ' לתק' ממני פי' בסבת
 התעוררותי עריך שהם בשמות נמצאו שאינם נמצאות אלא בהתעוררות הקב"ה וכן הדבר
 רבו מעשיך שהם הכסא' ואל' ה"ה ה"ה פי' מ"ה • ואמר רבו ולא אמר גדלו באחרון במקו'
 אחר מפי' כי רבו הוא שבה יותר גדלו' • כי גדלו מורה על גדול' לא על רבויו' • אמר' רבו
 מורה על סהיהם צדדי' ובגדולה' והענין כי גדלו הוא מצד הגדולה • אמר' רבו מורה מצד
 שסבמה כחמד' דמתן אשתי' ת"א משך רבו והשנין עקרו כסבמה על החסד כך פיר' שם ויעה

וְכִי יִרְצוּ צָרוּר כְּלָלוֹת הַאֲבוֹת כְּדֵי לְרַצֵּימָם שֶׁהֵם ג' אֲבוֹת צָרוּר וְרַצֵּימָם חֶסֶד כְּלָלוֹת כ"ו
 וְזוֹ הַדְרָא עִם מֵה שְׂפִי בִין גְּדֻלוֹ לְרַצוֹ וְנִחְזָר אֶל הַפְּסוּק • כֹּלֵם בְּחִמְיָם עֲשִׂיתִי • עַל הַמַּעֲשִׂים
 הֵם הַמַּעֲשִׂים עַל הַמַּכְמָה בְּכֹחַ כִּי הַמַּכְמָה הַמְאִירָה בְּמִרְמָה הִיא הַתִּתִּי וְלִכֵּן קִרְאָה גַם כֵּן הִיא
 מְזוּרָה לְפַעֲמִים • וְזֶמֶר כֹּלֵם לִשְׂמַח לְדָבָר שֶׁהוּא יִמְרָד שֶׁהֵם הַמַּעֲשִׂים מִדְרָךְ הַיְסוּד • מִלְּאֵה
 הָאָרֶץ קִינִיךְ עַל מִילּוֹי הָאָרֶץ שֶׁהוּא הַמֵּלֶךְ הֵם מִקְטִינִיךְ שֶׁהֵם הַמַּעֲשִׂים וְכֵן עַל בְּוֹהֵר בְּפִסּוּק
 הָאָרֶץ וּמִלְּאֵה בְּכֹחַ כִּי הָאָרֶץ מִלְכָּה מְלֹאָה הַמַּעֲשִׂים וְהֵכֵה לְפִי זֶם מִלְּאֵה הָאָרֶץ קִינִיךְ עִירֹנִי
 הַמַּעֲשִׂים מִמְּלֹאִים הָאָרֶץ • וְקִרְאָה קִינִיךְ מִפְּנֵי שֶׁהֵם בְּמַלְכוּת שֶׁעַל יְדֵהָ הוּא הַקִּינִי בְּאֵר
 וְזֹאת לְפָנֵים בְּיִשְׂרָאֵל לְקִיּוּם כֹּל דָּבָר שֶׁהִרְמָזוּ בְּמֵלֶךְ וּכְמִנְיָן בְּוֹהֵר • וְהַגְּבֹהַּ לְעֵין וְתוֹן לְעֵינֵין
 לְיְהוָה וְנִשְׁמַחְמֵנוּ שֶׁם • כִּדָּה בְּמַלְכֵינוּ מִשֶּׁם כְּתַעֲסָקְנוּ בְּפִסּוּק וְכֵן דְּקִיּוּם בְּה' • וְעַיִן
 הַעֲבִינִי כְּמוֹ שְׂפִי לְעֵיל כִּי הַדְרִיק יִמְרָדוּ עִם הַמֵּלֶךְ וְהַתִּתִּי עִם הַיְסוּד וְזוֹ שְׂמֵחָה וְכֵן דְּקִיּוּם
 בְּה' עַל הַדְרִיקִים שֶׁהֵם בְּמִדְרַגַּת הַיְסוּד וְכֵן שֶׁהוּא מִדָּה רַבַּת הַלֵּוִים לְמַתֵּן הַדִּין וְהַדְרָא כְּאִדָּה
 תְּהֵלָה • עַל הַיְסוּדִים הֵם בְּתַתִּי שֶׁהוּא נִקְרָא יִשְׂרָאֵל וְלֵהֵם שֶׁהֵם יְשִׁירִים כְּאִדָּה דְּהִיבִי וְיִמְרָד תִּתִּי וּמֵלֶךְ
 הוּא וְה' שֶׁהֵם תִּתִּי וּמֵלֶךְ הַמַּעֲשִׂים בְּתַתִּי הִיא הַיְסוּדָה וְקִרְוֵה לֵהֵם עַל רִשְׁתִּי בְּמַלְכָה כְּמוֹ שֶׁפִּסּוּ
 הַדְרָאִים אֲבוֹתֵינוּ וְזֹאת כְּוִיָּה • כִּי עוֹד כְּתַעֲסָקְנוּ בְּפִי דְקִי כְּתִמְרָה יִשְׂרָאֵל • מִלְּבַד שְׂפִי בִין דְּקִי
 שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל יִפְרַח וְיִגְדֵל כְּמוֹ תִמְרָה שֶׁהוּא תִתִּי וּמֵלֶךְ הַדְרִיק יִפְרַח גַּם בְּשִׂמְחָה • שֶׁהִי לֵוִי מְזוּזָה
 בְּאֵרֵינוּ בְּלִבְנוֹן עַל כֹּהֵן שֶׁהוּא שְׂתִילַת הַמַּעֲשִׂים מִן הָאֵרֶץ מִן הַלְּבָנוֹן כְּדֵי לְרַצֵּימָם בְּרִשְׁתִּי בְּפִי אֲרוֹנִי
 לְבָנוֹן אֲשֶׁר כְּטַע שְׂפִי כִי בְּלִבְנוֹן הֵם קִרְוֵי חֲבֵרִי וְכֹהֵן כְּטַעַם הֵם אֲרוֹנִים וְנִשְׂמַחְמֵנוּ בְּיְסוּד
 וְעַתָּה יִשְׂמַח בְּאֵרֵינוּ שֶׁהוּא מִזִּיאֹת הַסְּפִי מִן הָאֵרֶץ כֵּן יִשְׂמַח בְּלִבְנוֹן כִּי יִשְׂמַח מִזִּיאֹתֵינוּ
 הַמַּתְגַּלָּה שֶׁעוֹד בְּמִזִּיאֹתֵינוּ כְּבִלְבָנוֹן • כֵּן עַל בְּפַעַם אַחֶרֶת • וְהַסְּכִי מִיָּד עַל יְדֵי עֵתָה הַיּוֹם •
 עוֹד עִירֹנִי הַיּוֹם דְּקִי הוּא יְסוּד וְשִׁירֵי שֶׁ כִּי כֹל הַסְּפִי קִרְוֵי מִזִּיאֹת שְׂבִיעוֹת בִּיבּוֹד • וְעַתָּה אֲמַר
 כִּי כְּמוֹ שֶׁהִתְמַר אֲבוֹת עוֹלָה אֵלֶּה לְפַעַם כֵּן הַיְסוּד בְּפִירְיָתוֹ יִהְיֶה כְּלוֹל מִשְׂעָבֵם וְכֹל אֵל כְּלוֹל
 מִיָּהֵם עַל מַכְמֵי שְׂמֹחַ כְּמִשְׁךְ שְׂאִינֵינוּ כְּלוֹל מִן רִשְׁמוֹת אֵלֶּה מֵעַם שֶׁהֵם זֶם לֵאמֹר בְּלִבְנוֹן
 יִשְׂבֵּא פִי רִצּוֹן הַתִּתִּי שֶׁהוּא הָאָרֶץ הַאֲמִיתִי וְהוּא כְּלוֹל מִן רִשְׁמוֹת כֵּן זֶם יִהְיֶה כְּלוֹל מִן רִשְׁמוֹת
 בְּזֶעַד עוֹד עַל פִּי פִסּוּק הַמֵּלֶךְ גְּאוֹת לְבַשׁ • וְעַיִן הַמֵּלֶךְ זֶהוּ תִתִּי וּמֵלֶךְ כִּי כְּאִשֶּׁר הַמֵּלֶךְ עַל הַתִּתִּי
 הוּא מוֹלֵךְ כְּאִדָּה וְהִיא הַלְּמַלְכָּה עַל כֹּל הָאָרֶץ וְלִבְנוֹן בְּאֵרֵינוּ מִלְכָּה בְּלִבְנוֹן מֵלֶךְ וּמֵלֶךְ כִּי מִן מִלְכָּה בְּלֵא
 מִלְכָּה וְאִיכּוֹן נִקְרָא מִלְכָּה אֵלֶּה בְּעַל • גְּאוֹת לְבַשׁ עִירֹנִי הַעֲמָרָה שֶׁמַּעֲמָר לֵוִי הַיְסוּדָה בְּעַת הַיְסוּד
 בְּכַתִּיבֵינוּ שֶׁמַּעֲמָר לֵוִי אֲמוֹתָיו מִתּוֹכֵנוּ וְנִקְרָא גְּאוֹת מִפְּנֵי שֶׁהֵם מִתְרַמְּסִים לְבַשׁ הַעוֹד
 וְכֵן • וְעַיִן אֲפִי שְׂלֵבֵה הַתִּתִּי שֶׁהוּא הַעֲמָרָה מִדָּה הַיְסוּדָה וְנִקְרָא שִׁמְשֵׁךְ מוֹה כֹּחַ הַדִּין מִן
 אֲדָרְבָה עוֹלָם הִיא הַבְּבוֹרָה הַתְּאֵרָה עַל הַבְּבוֹרָה וְנִתְאֵמַר הַתִּתִּי בְּמֵלֶךְ הַסֵּךְ אֲוֹר וְהַיְסוּדָה בְּבִד
 כְּשֶׁמֶלֶךְ כְּכַתִּיבֵינוּ שֶׁמֶלֶךְ אֲוֹר וְנִקְרָא הַמֵּלֶךְ אֲוֹר כְּאִשֶּׁר בְּאֵרֵינוּ בְּשִׁפְרָה הַכְּבוֹד • אֵף תְּכוֹן תְּבַל
 בְּלִבְנוֹן • עַל כֹּחַ מוֹה כִּי אֲדָרְבָה הַדִּין וְהַאֵף הוּא בְּכּוֹסֵת וְהַכְּסֵת הַמֵּלֶךְ הַסֵּךְ תְּבַל שֶׁהִיא
 מִתּוֹבֵלָה כְּכֹל לֵאמֹר מוֹה מוֹהוּד עַל שְׂמַעֲרָר הַיְסוּדָה בְּפִי בּוֹהֵר • וְזֶה לְעֵיל עַל מֵלֶךְ אֲוֹר אֲוֹר דָּה
 בְּבוֹרָה • כִּדָּה עוֹד נִתְרַמְּסֵנוּ בִּינֵינוּ לְהַחֵם שְׂמֵנוּ וְנִתְעַסָּקְנוּ בְּפִסּוּק תְּפִלָּה לְעַבְדֵינוּ כִּי יַעֲמוּף
 וְגַם וְעַל בְּנֵי הַמֵּלֶךְ נִקְרָא תְּפִלָּה וְהַיְסוּד נִקְרָא עַמִּי כְּכּוֹדֵעַ • וְהֵכֵה אֲשֶׁר שְׂתַפְּלֵה מִסוּד לְמֵלֶךְ
 וְגַם וְדָה כִּי אֵין עֲלֵת תְּפִלָּה לְבַשׁ שֶׁהוּא מִלְּשׁוֹן יִמְרָד אֵלֶּה מִלְּשׁוֹן הַיִּשְׂכָּל תְּפִלָּה מִלְּשׁוֹן מִלְּשׁוֹן
 וְהַכְּוֹנָה כִּי הִיא עֲרוּרָה וְאִיכּוֹה עֲקֵרַת הַבֵּית כְּדָרְכָה • כִּי יַעֲמוּף • כֹּאֵן מִדְּשֵׁתִי עֲבִינִי
 בְּקִבְעָה תְּבוֹבָה גְּבֵר • וְהַעֲבִינִי הוּא מוֹבֵן בְּעִינֵינוּ מִמַּטָּה לְמַעְלָה • וּמַמְעַלָּה לְמַטָּה עַל בְּשִׁירֵינוּ
 מִמַּטָּה לְמַעְלָה • וְשֶׁם הַיְסוּדָה עֲבִינִי כִי הַיְסוּדָה מוֹדֵד הַזֶּכֶר הַשְּׂפִיעַ יוֹדֵד וּמַכֵּה וְהַיְסוּדָה מוֹדֵד
 אֵל מִקְרוֹנוֹ מֵאֵד קִבְעָה הַמְּקַבֵּלִי • וְהֵכֵה הַיְסוּדָה הַיְסוּדָה הַיְסוּדָה לְקַבֵּל הוּא הַמְּקַבֵּל וְעַבְדֵינוּ

בְּהוֹת

בהיות האור היורד שהוא הזכר יורד במצב ובמצבם ובמצבם ומצבם מתלבש ומתעצם באור החומר
 ובמצב הקבוע שהוא האור העולה מכתיו ומעמוד וסובב לזכר שהוא האור המוספע וסביב
 לזה מפני העובדות שאין השפע היורד והאור המתפעל בו שופע עד שיגבר על האור העולה
 ולכן זהו ענין רע ורעה תולה קבוע תפוצה גבר אבל לזמן הבאולה יגבר האור היורד
 והשופע עד שילא ויגבר על האור החומר ומצב האור העולה מתעצם בתוך אור היורד
 ואור היורד כח הזכר סובב לקבוע שהוא אור העולה החומר וזהו ענין חילוק בין היום
 השלמה הא על זה שפי' הרשבי' דהיא כוקבא וזהו ענין אשה כי תורישו וילדה זכר פירושו
 בהיות אור החומר העולה מן הקבוע ממטה למעלה גובר אז מאן דאליה גבר והוא קבוע
 והיינו יחוד אידע כו"ה שהוא קבוע תפוצה גבר ובוברת עליו ויולדת קבוע והשפע עובע
 כמו יחוד הנלות ובהיות כח הזכר גובר אז היחוד אור היורד מן הזכר גובר על אור הקבוע
 ומאן דאליה גבר והוא זכר וזהו סוד יאהרזכאי' וזהו זכר תפוצה קבוע גובר עליה ויולדת
 זכר כי עקר האור זכר * ובקדמה הזאת בארנו ענין כי יעמוק' הוא ענין היסוד והמל' תפלה
 ועונה כאשר יעמוק את הזכר ומצב' קב' תפוצה גבר ולכפי' ה' ישפוך שחו' פי' הוא מתלוננב
 ומתקבלת וצושקת על כו"ה ועל יסוד' ולכפי' ה' היא הבוכה ומס' צושקת וקראת כו"ה לפני
 ה' * הכה מפני שהיא מתקבלת על כו"ה מהתק' כי היא ה' דרובת התק' וצושקת אל הבוכה כי
 בה תלוי ענין הבאולה בענין ובאלתיך אנכי * כן ידרג' עתיקוסי * וענין שיחון צעקו של
 המלכות וככה אותה בלשון זכר מפני שהוא קבוע תפוצה גבר והוא במקום הזכר גוברת
 כדפי' * כש' עוד פי' אחר והוא כי האל' קראת תפלה ועמרה למעלה על היסוד והיינו
 תפלה לכפי' פי' תפלה ליסוד בענין תפלה אל ראש' כי יעמוק פירו' כי יכתור ויעמוד לתק'
 בסוד אשת מול עמרת בעלה כי עקר עמומה הוא בראש והיינו כתר ועמרה לכפלה * ואז
 בהיותה למעלה היא אומרת ענין כוקבין כלפי מעלה שהוא הזכר בסוד הדעת והיינו לפני
 ה' בוכה מס' ישפוך שיחון פי' שפע ואור השופע דרך היסוד הקראת שיה' ה' כדפי' בתוקף
 והכה ליסוד שתי כתיבות הא' מהתק' אל המל' והב' מהמל' אל התק' וכן ביאר בוהר פרו' ויבא
 והכה בחינתה עמדה אל התק' וקרא שיחון פי' שיה' שהוא היסוד שלו דהיינו של המלכות *
 ל' עוד פי' תפלה לכפי' עם מה שקדם לנו מהזכר כי ה' חילוק בין זוג ימי החול לזוג ימי
 הסבת * כי בימות החול הזוג עז' מטע' ושער הכתר וכן סבור כדפי' לעיל * והכה האטמרוז
 הזה יקרא ענין שאין לו מלמטה סבותים בתוכו והוא עני' זהו עני' המז' על הפתחים פי'
 סובב הקרא שפרי העלכות לראות אם מנין מדקי הדלת יבא לו איהו שפע לפרנס העולם
 ולהיות הענין הזה בימות החול כמצב לפי זה כי בימות הגלות ששכינה גולה במט' כדפי'
 בספר בשער אבי' כיון ששכינה במטע' לעולם כעצת א"כ אין זוג שלם אלא קרוב לזוג
 החול דהיינו מטע' ואפפי' שבימות הקרא יעלה הזוג במעלה משובחת יותר ויותר עבדות
 החול ועל ענין זה אצל אלמלא שצרו ישראל שתי סבתות כאחת מיד הן נבאלין * ופי' אם
 היו שומרים ומיחדים ומלת שצרו מלשון שחור שהיא המל' והכוונה אם יחדו שתי סבתות
 שהם שבת הגדול בוכה * ושבת תק' ויחדו אותם עם השצורה שהיא המל' הכה בקו' היסוד
 הזה למעלה בסוד תק' ומל' עם הבוכה מיד היו נבאלין אלא יצאה אין יסוד שלם וז' תפלה
 לענין פי' דשכינה נבוכת ומסתרת בתוך הענין שהוא מטע' דגבי' הוא ועני' הוא המחזר על
 הסבתים כן יקרא אומתי' השכינה במטע' כי יעמוק כאשר השכינה קראת'ן יכול בסוד מעלה
 שהוא מטע' שהיא בעולה בתוכו ומתעטפת מס' * אמרה כאשר השכינה יבאה ממנו ומתחברת
 למעלה אז אין לה עסק עם הקלאך אלא לפני' ה' היא הבוכה עם ישפוך שיחון פי' היסוד *
 נשטוכת

וצפונת המים הוא על היסוד הקרא שח כדעו לעיל כפי סמי' לא עוד כתעסקו בפתחו
 ה' שמה תפלתו ושמותי אליך תבא ופי' כי הכ' הוא יס בו ו' תיב' להורות על היסוד המותו
 כמו שפשמע ישראל יס בו ו' תיבות ומינין התיבות הוא רמו גדול כמו שמינין לר' ע' מונה
 התיבות פעמים רבות בפסוק ויסקני וכן בזהר פ' תרומ' בענין אל' שביב' כל שבת וכן בפ'
 יתרו בפסוק פדות שלח לעמו וכו' כנראה שכל מקום מינין התיבות רמוזים מוד גדול
 והנה פסוק זה יס בו ו' תיבות לפי שהוא מורה על היסוד בענין פסוק שמש וישראל יס בו ו'
 תיבות להורות על היסוד כדפי' עוד אמר בענין שמיטה בעין כמות ישראל ופי' הרמזי ע'ם
 כי השמיטה במל' מצד הת' והענין כי שמש קרא' המל' ופי' שמש קיבוץ מלשון וישמש שאל
 והענין כי היא קרא' שמש בסוד שהוא כלולה ומקושטת מצד היותה כלולה מהספי' בלם ואיכה
 כלולה מכל הספי' אלא מצד הת' שהוא הכולל אותה וזהו ה' שמיטה תפלתו פי' ה' ת' ותפלה
 על הספי' התפלל מתקן ויקדם הת' אל המל' בסוד שמש שהוא הקיטוט כדפי' ואמר שמיטה
 פי' שמיטה' בענין דיק נדקה לול לילה דהיינו כד קבלת עלה דבר ועב' עדין לא הביע
 ענין הזווג בעצם אלא הכינה על קבלת הזכר ואל' הקיטוט והוא ב' מיני קיטוט' הא' שמש
 שענינו קיבוץ הספי' כלס' כדפי' והב' ה' שהוא כללות ה' אורות מצד המסד וה' ג' יס מצד
 הגבורה וה' רקיעים מצד הת' והיינו ענין הג' וזי'ן שהם ו' יסעו ו' יבא ו' יסעו ו' יבא
 פ' חמשה דהיינו חמשה אורות מצד ו' יסעו' ה' רקיעים מצד ו' יבא' ה' יסעו' ה' יבא' ו' יסעו'
 וזהו ענין שמיטה ב' והנה אחר היות' מקושטת אין לה בוסת להזדווגוהו ושועתו שהיא
 המל' אליך הת' תבא ולא תבנין ככלה בתקנה כל זרכי חומתה ואין לה בוסת להביע אל'
 נשואיה' ונקרא' שועתי' שהוא מלשון הבטס בענין נשוא' ה' ה' והענין שהוא מבטת
 ומתקנת אל' הזווג בענין שומרת יבם ובהיותה מקושטת היא מתקנת אל' הזווג ונקרא' שועתי'
 ואל' הת' תבא ותקרב בלי בוסת כלל' והענין לע'כר ואכל מערת ד' יבא' ור' דוסתא'
 ו' יהורא' ונתעסקנו בפסוק אל' תבטת פניך ממי
 ביום כל ר' ונ' ופי' אל' תבטת פניך וכו' הם דברי השבויס המדברת ברוח הקדש ופי'
 מדברת כנגד הת' בעלה ורצתה לומר ביום כל ר' כי בהיות השכיבה משפעת אל' הקליפה
 היא לו פורצת נדה' והענין כי בהיות השמש בשפע מלמעלה על יסר' הקליפה הם מקטרגי'
 לומר אל' ע' ואל' ע' ואל' ע' ואל' ע' ואל' ע' ואל' ע' ואל' ע' ואל' ע' ואל' ע' ואל' ע'
 וינקת מצד הכנור החיצוני שביסוד וכעשתה תועב' האת' בעונותיהם של ישראל ואז וינקים
 הקליפות ממנה מצד הארירות שהוא כמו שהארבותי בענין זה בהס' בשרע הבגרות והנה
 בהיות הת' מאור פניו אל' הגל' בה הקליפה ממנעת וכשתת' במוקנא דתהומא רבא כי אז
 היא בקרבת אל' הקדושה תאכלנה האש הגדולה כי מטבע הקדושה לעהר ולעלות כל מיני
 קליפה שבעול' כדפי' לעיל' ולא אל' תבטת פניך כמתפללת ונתמננת לדושה של' וחסור
 שפעו והשבחתו' ואנאם ביום בא הכר הממא' לאכול ולאחזו בכפס' המשכן באופן של' תוכל
 הקליפה והצר להתקרב ולטמא ולטנף המשכן' ואמר פניך לשון רבים לא' משתי' בנות אס'
 מפני' שפחות העמים הם רבים מצד הכללות' אס' מפני' שהם פני' של' ת' המתנודי' ביבוס'
 ופכיס' המביטים במל' באופן שיהיה מקבל מהיבוס' ונשמייע השפע הוא למטה גאל' לא
 יוכל הקליפה להתקרב אל' המשכן מפני' כה היבוס' הנשפעת' הטה אלי אויך פי' תל' עוד
 פני אל' ענין א' כי בהיותה רוצה להתחיד' שישפיע' אליה תכ' בה שבורה המעוררת כח
 הזווג והוא אויך ששמיעה והאוכיס' הם מצד הבורה ולכן אמ' אויך אל' לבר' והענין שישפיע'
 לא כה הבורה של' ממת' היסוד' והיינו ביום אקרא' פי' ארצה' להתקדש לקבל' דהיינו לשון

קריאה

קריאה במו וקרא זה אל זה שתי ונאכלין דין מן דין * וכן ענין תהום אל תהום קורא וכו' דהיינו יחוד * מהר עבני פי אף התעוררו אל תתעב לבתיח אלף מהר עבני דהיינו יחוד וכתקרב אליו וכמא' הסבי סוף * ומהו ג' דברי זה אשר זה הא שלם ותקרבנו הקליטו ולא' זה שעד יעורר הונו * ואחר זה שידונו מהר ואל יהי צעבונ' * ל' עוד כתעמקנו שם במסוק תפלה לדוד הטס אלהי אויך עבני וגו' ופי' בהקדמות הוהר החילוק שבין מוזמר לדוד אל להוד מוזמר * שמואל לדוד עבניו שם קדימ' שכינס ושרת' על דוד קורם שיתבודד דוד אל הענין * וכן במסוק זה תפלה לדוד תפלה שזיא השכינס הקדומה לדוד * והענין עבני בדרך המון שנתערכה השכינס אל יחוד ולכן שרתה על דוד שעל ידו תתיחד ותקבל טעם וזהו הטס אלהי אויך עבני וכו' * פי' כבר ביארנו שהיחוד עז התעוררות הגבו' שהיא האון * ועבני שאל' בהתעורר הונו וטעם דין ביותר ויתבלבל השמחה מפני רוע העונות לכן אמר הטס אלהי אויך פי' טעם אותה קצת אל הרחמים באופן שיופפע דין ולא ככ' אלף בדרך הטובה קצת * והענין שיחזקנה בזושיה השאל' ששם תמלת הונו ועבני היינו ענין הונו * כי עבני זאבתן אפי' כתיב טעם אל בדרך הונו עב' * חסנו שאני שהיא השכינס היתה עבני ואכין וכתתי המדרגות האלה כאמר טעמי היינו שאין בעל הבית שהיא בת' כוונת לנ' * אמנם כבר י' לו טעם מעיקום אשרי אבל אכין דר' אל תאב לכל ופי' אשני הפיוזים וסכל אל' כלל הוינו יסוד * און לכל פי' לכל הספי' * וסכל אל' כי היסוד קרא כל כערך שהוא מקבל מהכל * יעשה אמר שהיא עבני שאין לה טעם מצד בעלה * וכן היא אכין מצד היסוד דהיינו קיומה מצד כל הספי' וזה טעם שהקדומה לעורר אל דוד שעל ידו תתיחד ותקבל טעם וכמסנו מקצת המדרים תוך המערה והתפללו תפלה קבר ויבאנו שהם אל הסלשה להתגרם ונתעמקנו * ל' ד במסוק מי' כה' אלהינו המגבוהי לטבת וגו' פי' כי השכינס עילאה בונה קדא' מי' כבודע ופי' ר' בוהר שהיא קר' מי' מבאוכת למעלה המתיחדת עם השכינס ועוד קראת שם דן בנקודת אלהים כזה י' וזה נסעם פי' בוהר מפני שערך רחמים וסיונו שם דן למעוררת דין והיינו נקודת אלהים * ואחרים מן המ' פי' הטעם כי אמנם שאכלו קת' וסכל והיא בקראת על שם אלהים ה' מצד הת' * אלהים מצד המלכות שהיא בקראת אלהים ולפי האמת כטוב הענין אין שתי הסברות האלה מולקות וכלם אמר והענין בנה שכבר קדם לנו כי הת' בקרא ה' מפני שהיא רמזים וסעל' בקרא אלהים מפני שהיא דין שבו בקרא גבורה תפלה כבודע והנה היינו דין ורחמים אל היינס וכמו ששם בן ד' ומפיע רחמים בן המל' ומפיע היא דין ופינו דין ורחמים הוינאום מן הבינה כי כמו שהגבורה דין הוינא עהבינה בן על' היא גבורה תפלה והיינו פועל גבורות שהיא משפעת במתי הגבורות * ואמר שפענו כך כמא' שם בן ד' שבכונס שהוא קודד בנקודת אלהים מלך עהיכלו דין במא' דין וכמא' רמזים והיינו עמקמי' כה' אלהינו פי' מי הוא מעם כה' אלהינו עהיינו שם בן ד' אלהינו נקודת אלהים * ואם בן מ' בן זה ליה ופי' כוונתו שביניה הוא המגבוהי לטבת פי' קרא מי' בהיות מ' ח' בונה עתיחדת עם השכינס למעלה וסיונו במינתה האתעלמות וזהו המגבוהי לטבת וקרא ה' בנקודת אלהים המשפילי לראות פי' כשסא משפעת ורואה בשמים ופארן דהיינו ת' ומלכות שמים וארץ ובערך בחינתה אלהים בקרא ה' אלהים * ל' עוד מודעתו בן פי' אשר בהקדמת הספירו' למעלה למטה ואלמעלה למעלה שפי' הרשעו ע'ה בתיקון כ' * בי און לז' וס' * שפי' ב' כתר' והוא י' חכמה י' היל' ו' אית' שפי' ה' מל' וקרא כתר כ' כבוד עשרה עשרה הכ' ופי' עשר ממעלה למעלה * י' מאלף * ששוא בעלכות ששם ראש האור המתעטט כמא' י' וס' מלמעלה למטה ששם ראש האור הנה

היינו יחוד * מהר עבני פי אף התעוררו אל תתעב לבתיח אלף מהר עבני דהיינו יחוד וכתקרב אליו וכמא' הסבי סוף * ומהו ג' דברי זה אשר זה הא שלם ותקרבנו הקליטו ולא' זה שעד יעורר הונו * ואחר זה שידונו מהר ואל יהי צעבונ' * ל' עוד כתעמקנו שם במסוק תפלה לדוד הטס אלהי אויך עבני וגו' ופי' בהקדמות הוהר החילוק שבין מוזמר לדוד אל להוד מוזמר * שמואל לדוד עבניו שם קדימ' שכינס ושרת' על דוד קורם שיתבודד דוד אל הענין * וכן במסוק זה תפלה לדוד תפלה שזיא השכינס הקדומה לדוד * והענין עבני בדרך המון שנתערכה השכינס אל יחוד ולכן שרתה על דוד שעל ידו תתיחד ותקבל טעם וזהו הטס אלהי אויך עבני וכו' * פי' כבר ביארנו שהיחוד עז התעוררות הגבו' שהיא האון * ועבני שאל' בהתעורר הונו וטעם דין ביותר ויתבלבל השמחה מפני רוע העונות לכן אמר הטס אלהי אויך פי' טעם אותה קצת אל הרחמים באופן שיופפע דין ולא ככ' אלף בדרך הטובה קצת * והענין שיחזקנה בזושיה השאל' ששם תמלת הונו ועבני היינו ענין הונו * כי עבני זאבתן אפי' כתיב טעם אל בדרך הונו עב' * חסנו שאני שהיא השכינס היתה עבני ואכין וכתתי המדרגות האלה כאמר טעמי היינו שאין בעל הבית שהיא בת' כוונת לנ' * אמנם כבר י' לו טעם מעיקום אשרי אבל אכין דר' אל תאב לכל ופי' אשני הפיוזים וסכל אל' כלל הוינו יסוד * און לכל פי' לכל הספי' * וסכל אל' כי היסוד קרא כל כערך שהוא מקבל מהכל * יעשה אמר שהיא עבני שאין לה טעם מצד בעלה * וכן היא אכין מצד היסוד דהיינו קיומה מצד כל הספי' וזה טעם שהקדומה לעורר אל דוד שעל ידו תתיחד ותקבל טעם וכמסנו מקצת המדרים תוך המערה והתפללו תפלה קבר ויבאנו שהם אל הסלשה להתגרם ונתעמקנו * ל' ד במסוק מי' כה' אלהינו המגבוהי לטבת וגו' פי' כי השכינס עילאה בונה קדא' מי' כבודע ופי' ר' בוהר שהיא קר' מי' מבאוכת למעלה המתיחדת עם השכינס ועוד קראת שם דן בנקודת אלהים כזה י' וזה נסעם פי' בוהר מפני שערך רחמים וסיונו שם דן למעוררת דין והיינו נקודת אלהים * ואחרים מן המ' פי' הטעם כי אמנם שאכלו קת' וסכל והיא בקראת על שם אלהים ה' מצד הת' * אלהים מצד המלכות שהיא בקראת אלהים ולפי האמת כטוב הענין אין שתי הסברות האלה מולקות וכלם אמר והענין בנה שכבר קדם לנו כי הת' בקרא ה' מפני שהיא רמזים וסעל' בקרא אלהים מפני שהיא דין שבו בקרא גבורה תפלה כבודע והנה היינו דין ורחמים אל היינס וכמו ששם בן ד' ומפיע רחמים בן המל' ומפיע היא דין ופינו דין ורחמים הוינאום מן הבינה כי כמו שהגבורה דין הוינא עהבינה בן על' היא גבורה תפלה והיינו פועל גבורות שהיא משפעת במתי הגבורות * ואמר שפענו כך כמא' שם בן ד' שבכונס שהוא קודד בנקודת אלהים מלך עהיכלו דין במא' דין וכמא' רמזים והיינו עמקמי' כה' אלהינו פי' מי הוא מעם כה' אלהינו עהיינו שם בן ד' אלהינו נקודת אלהים * ואם בן מ' בן זה ליה ופי' כוונתו שביניה הוא המגבוהי לטבת פי' קרא מי' בהיות מ' ח' בונה עתיחדת עם השכינס למעלה וסיונו במינתה האתעלמות וזהו המגבוהי לטבת וקרא ה' בנקודת אלהים המשפילי לראות פי' כשסא משפעת ורואה בשמים ופארן דהיינו ת' ומלכות שמים וארץ ובערך בחינתה אלהים בקרא ה' אלהים * ל' עוד מודעתו בן פי' אשר בהקדמת הספירו' למעלה למטה ואלמעלה למעלה שפי' הרשעו ע'ה בתיקון כ' * בי און לז' וס' * שפי' ב' כתר' והוא י' חכמה י' היל' ו' אית' שפי' ה' מל' וקרא כתר כ' כבוד עשרה עשרה הכ' ופי' עשר ממעלה למעלה * י' מאלף * ששוא בעלכות ששם ראש האור המתעטט כמא' י' וס' מלמעלה למטה ששם ראש האור הנה

בענין נראית לזכור ברי' עולם * ופי' רש' ע"ה בתוקן נראיתם עתקטמת בגוונ' כו' ואז משפיע
בה הכיפה שהיא הקרלה' אלהי' וזהו ע"ה ה"ת' בהיותו בתוך ציון משפיע במל' סוכ' מכלל יופי
הכיפה שהיא אלהים * ע"ה פי' אותן בענין אחר כו' סמל' היא מאיר' אלם מאיכ' היותו מכלל יופי' שהיא כולל
ע"ה דהיינו בענין ולא מכל' בחיכו' סיו' היא מאיר' אלם מאיכ' היותו מכלל יופי' שהיא כולל
כל הספי' בשופע ומאוקתה בחיפה היא מאיר' וזהו מציון מצד סיונתו מכלל יופי' כל יופי' בענין
יהי יוסף ופה תואר וכו' משם העל' שהיא קראת' אלהים הופיע * ל"ט עוד פתעמקו כפ'
גדול' ארונכו ורב' כה' ולגדולתו אין מספ' ופי' בו כו' ארונ' נק' המל' כו' היא ארון כל הארץ ונק'
גדול' בסוד יביקת מצד' המסד * וסמך בתמל' קדמ' אלוסי' היותו מצד' הגבו' ואח"כ מצד' המסד
אלכן סמך כבר אל' המסד בקרא' גדול' מצד' הגדולה ורב' כה' ה"ת' כק' ורב' כבודע מצביון ורב'
חמד זה שהוא ה"ת' ונק' רב' כה' להודו' מקבל' מהמסד ואח"כ מהגבו' ששם כה' עליון שהי' הבי'
ששם כה' אתיון דעובדא דבראשית' כבודע וסמך בהיו' סוסו סוד' המבוק אל' הוונג' שהי' מתי'ת'
בב' קורנפו' והוא בין' ב' ורופ' ואז מתי'ת' ע"ה הבי' שהי' כק' סבוב' ואין מסד' לקבל' חס' משם
כי הוא הרבה לרוב וקרא' לכוונה תכונה מלכו' שתכונה רוחו בינה וכן כתר שהוא יחוד ת"ת'
ועל' * ועתה קמדתני באין מספ' פי' איכונ' מספר ומאיר' למטה בתחתונים מפני העלמו' בב'
ראשונות ולכן אין התחתוני' כסיון ומאותו האור כלל' * מ' עוד פתעמקו כפ' גדול' ה'ומהולל
מצד' ולגדולתו אין מקר' * ופי' בו כי ה"ת' מקבל' מצד' הגד' ולה' וכן מקבל' מצד' הגבו' והיינו
ומהולל' מצד' פי' מושפע מצד' אצל' שהיא הגבו' בדפי' בונה' מצד' המסד' אצל' כדל' מצד'
דא' מות' והוא כפ' ומשפיע' יתרו' ואח"כ כי אפ"ו שהוא מה' וכל' מצד' הגבו' עכ"ל כה' מקבל'
מצד' הגדולה אז העל' מתעלה ואי' מקר' חקר' שהיא חרץ' שהיא עגלות' למטה וכן כבחינה
זו חקר' מפני שכה' כל החקירות' שהיא הוף' המדרגו' אצל' מצד' הגבו' אי' חקר' אלא היא למעלה
מיושלת' עם בעל' עש' מצד' הגבו' כי בב' לקו' המאורות' כו' * עוד פי' ר' דור' לדרו' ישבא' ונ'
ע"ה דור' ודור' הם בינה ומל' ששניהם קראו' לדרור' כעו' ששניהם כ"ג' כפ'ורי' כי לדרור' נבסר'
הכל' עביון' א' והכה' הבי' המחכת' ומשפע' למלכ' העליונו' והיינו הכרז' צלמת' מעשיו'
והם כחות' ונשמו' ושפע' וגבורותיך' וידו' כי שפע' נאלצות' מצד' הדיון' משפיע' ומשפיע' אותה'
מצד' החכמה' והמסד' כרי' שיהי' מונג' בין' המעשים' קדו' וחסד' וידי' כי לשון' הגדה'
מצד' החכמ' * עוד פי' ש' הדר' כבוד' הודך' כבוד' פי' כמ"כ' בערכי' הסגנוים' שהדר' הוא ה"ת'
וכן פי' בתוקן' * אמת' לכאור' כראש' שהדר' הוא כמ"כ' וכן תמצא' שרוב' העקמונות' הוד' והדר'
מיוחדים' וכן ככה' הוד' שמכה' לכא' יחד' * וכן הוד' והדר' כמ"כ' * וכן הודך' והדרך' וכן פסו'
רבים' מורים' על' כי הדר' כמכה' ואף' אם ה' ה' ה' לת' כדפי' שם יר' הכמח' המתיחד' עם' התת'
וזה כ"ג' אמת' כמלה' זו * והמל' קראת' כבוד' שהיא כוללת' ל"כ' תיבות' עליונות' כמיון' כ"ג' כבוד'
מהו' הדר' כ"ג' הודך' שהיא המלכות' בין' הכמח' והסוד' מתגלית' אל' הסוד' והיינו ג' דברי'
בואו' המור' על' ימו' עש' הויו' והי' ודברי' כפלאותיך' פי' השפע' הראו' אל' ודברי' שהם תת' ומל'
אשפיע' אותן' למראה' עין' הכפלאו' שסם' ג' ראשונו' הקראו' פלאו' * ועביון' אשפיע' על' סוסו' שיהי'
שסם' עין' יסוד' ועין' ה"ת' והם קראו' איהי' * וע"ה פי' ועונו' כוראיותיך' ואמרו' וגדולתך' אספד'ה'
כבר' מפורסם' כי ע"ה הוא כבוד' וקרא' בת"ת' והם במקר' הם כ' עראות' וכ' עונו' מ' קראו' ועונו'
ולא' קראו' ועונו' והכה' ה' כורא' הם ת"ת' ויסוד' כי יסוד' ג' כ' קראו' כבוד' כבוד' שהוא מוסך' הויו'
והסם' סיוסוד' ים' לו' עונו' א' והוא הסוד' שהוא כה' הדיון' והת"ת' ים' לו' עונו' א' והוא כה' הגבו' והסם'
עונוים' אלו' כוראיותיך' שהם שני' האכריעי' יאמרו' פי' ימו' אות' אל' כד' הרמזי' שהיא אמיר' מצד'
הרמזים' וגדולתך' אספד'ה' פי' וגדולת' דהיינו' ויחוד' כל' קו' שהסד' שסם' מכה' סוד' ככה' ולכ"ה'

וגדולתך

ונדולתך פ' כל קו הנדול אסתר ר' לא אסיר ואבני אות כל העון באופן יס' כל האבניו כו' אל
 בד הרמזים * ואל לא רצה לדחוק כפרם ונדולתך על בד החסד לבד ועל הדרך שפי' עוד
 פי' זכר רב טוב וזכר הוא הזכור התי' במוד זכור לזכר ושמוד לכבדו והיסוד בקרא רב
 טוב והסוד זכר רב טובך וישיבו פי' שפי' וזה רמזי הכו' ונדולתך שהיא המל' מנד' הדין יוכנס
 פי' יתקנו וימתיקו ההס' במוד רמת הלויים לתקן ולספק בה הדין * פי' שגוב' העסק בינים
 הו' * מא' הטובה ברבונך את בניו * כנר פי' כמפר' בע' העניויות הפלוק שבין מביאות
 הה' אל המל' אל מינאו' ה' ויסת' בקר' עניויות ה' בניו פי' בקול' בניו כי הלו' הקלמוס והספת
 הקולמוס הוא * וכן במכת יחוד יסוד עם העל' הוא ה' ולכן מביא' בקר' כיון וסארכני כמפ'
 הכו' בע' ערכי הכנויון וסכה אל' הטובה פי' שאיר' מלשון כמטיבו את הכרו' והכה האמ' הכנו'
 הזאת הוא ברבונך שהוא הרבון העליון מטעם כי מביאו' ה' היא מהשכמה נלכן סארתו מן
 הכת' שהוא הרבון אמר' כנין ס'סס חנונו אל' ס'כענין זה * דן הוא מנד' הכי' ועליוהו כל' ויבד'
 ה' אלסיה את הצלע כמבוא' במ' סכו' בע' הכו' ולכל' תכסה שהנו' מנד' הכיכה שסס' וככל' דא' תוון
 דדין כאתוון דדין והי' בוכה העולם על' חסד' ולכל' תכסה סנומות ירוסליס' עניויות ה' * מ' *
 ס' רחם ודך כל' יחוונו וגו' הכה בזו' בהס' עובד' דהס' סכא פי' כי סלמה כמסיתו בתוך
 הכי' חסך ללמוד מכוונ' וגלוי עיני' ה' ס' רחם וגו' ועד' ככא' ה' תת' רתה ידך פי' שפי'
 בה מנד' החסד * טכ' פי' רזל' יכנס מאכרהס וידך היא סמל' וסא' שריוע' החסד כל' יחוויון שלא
 פלגט עין הרע וקליפס בקדס' ובמס' חסד' לו' ענין זה מפי' פלגט' יכס' על' כסא' דוד לכי'
 וסא' המל' וסכה כמסיתו סס' ומסך ח'ו' סיפס' הסמכן לא' רחם ידך פי' ס'ת' ישיע' בה מנד'
 סמך כדפי' יחוו' ויבוסו קכא' עם אע' עכא' סלמ' כל' יחוויון אין סכו' לו' שלא וראו' אל' סיראו'
 לט' כמובנת' של יס' כדו' סיאכלו מתמכותיו כענין פרי' הסג' וזס' תערוך לעמי סלמן כמד' סוררי'
 בדי' סיהי' סייני' הצוריקו קסו' אף אס' עריך תאכלס פי' אין כריך לו' סיאכלו ויאכדו מנד' החסד
 אל' אפי' מנד' הצנו' ס'ס' העניו' ומכיון לכל' הכסו' כי מסיס' יניקת' היא ג' תאכל' ותאכלס'
 וזסו' אף סס' סיהי' הצנו' וצריך קליפו' * מ' * עוד כתברשנו בניו כל' למדס' וכתעסקו כפי'
 אסרי' סאל' יעקב בעצרו וגו' וסיארתו פי' בתיוקו כיאסרי' הו' ככת' והיו רסס' וז' והכה במקו'
 אחר' פי' כי הכת' מסט' ראס' כק' רסס' ומסטר' דאימא' כק' אסר' ור' ס' סמט' לפי' כיאסר' פי' א'
 כתר' ס' תאכ' כוכ' ר' דא' סמך' ראס' וצדי' עקר' הככו' מנד' הסכת' כק' הכת' ראס' שהראס' סיהי'
 במחמ' היא על' הכל' וסא' ה' ס' וסא' ה' ס' עס' כוכ' למט' עס' סיהי' כי סקב' למט' מהוכ' כדרך
 יס' שהנו' יזד' על' ס' אל' אופ' סיהי' כק' אסר' א' כע' על' הכל' והס' כוכ' על' סמכת' כדרך' סקב'
 סגובר' על' לכל' סיהי' סמל' ה' על' יכנס' איהי' נדיכ' איהי' והכה במלת' אסרו' הוא כללות'
 סמך ויכ' כולת' כללות' שלטתס' הנדמויות במלת' אסר' גסיונו אסר' סעניונו אסר' ו' אסר' מנד'
 סביכ' אל' הכת' והיו' מנד' סמכותו ומורס' על' סקב' * עוד פעם א' על' סוכר' אסר' סלמ' אסר'
 ולא אע' וסא' * סכלל' כי מלס' זו עקר' ככת' במוד' בחינתו מן' סביכ' עם כללות' ראסונו' סאל'
 סכה אל' עקר' בחסד' כמ' לפי' זה כי סס' חסד' מנד' א' ויכיה במוד' הדין מנד' א' ולכן מנד' סתי'
 סכמכותס' סלמ' יעקב בעצרו והיונו ת' שהס' יעקב מיוחד' כאלכו' דהיונו סרו' מד' עוד
 כתעסקו כסמוס' מי' ומלל' בצורות' * ופי' מי' היא סביכס' זיס' לס' סתי' כמכות בערך' סיהי'
 אסת' בקראת' מי' והיא כמיהס' מתעלמת מורס' על' א' סביכס' כמסר' כרצונו' להסיע' במוד'
 ד' כד' דים ד' רגלי' הערבנה וסו' רוככת' עליס' וסיהי' ס' שיש' לה ארבעה כדדים ומתעלמת'
 ומתערת' כיו'ד' שהיא כקודס' כעלמת' סאין' בה תפיסה כלל' ולכן במוד' כמסיעת'
 מאצית' עם סמכותס' שהיא יזד' כקרא' מי' * וכמד' כמסיתס' כמסיתס' היא המתעשטת

בקרל

סמכות

קרא יום שפי'ד שהיא נקודה כעלמת מתפצלת ומתרחמת אל א' ומצפנת עצמה על ד' דדין
והאיקוף וזה שפי'ד עם היות שעדיין היא ה' כהעם שאינה מימם משפעת עכ"ל צ"ל להפי'ד
והנה בסוד בחינתה הנעלמת שאז היא ודאי מתחלת כחה הרחמים היא מוקלת הנוצרות
והנה ומלל פילוסוף מילה כמו מ' מלל לאברהם והענין הוא כי הנורה פחד בקר אלהים
בסוד הדין וכן הנורה תתלה מל' נקרא אלהים בסוד הדין ומקור הדין הוא גם מחבונת
בצוה כי מזה התעוררות הדין כרפי' בארונה בספר בשער הקות והנהגה כי מודעת כי
בחינת הדין הזה לעתים הכסף אל הרחמים והדין מעורר כח הזוהר והקוה בעצמו לעיל י'
הנה עם אלהים מתערף אל מילה א' וכענין כי היסוד שהיא בהגית הוא קס ומתעורר כחה
התלויה באגודר בוהר בכ"ח בסבוק והק' ומתי את ברית אהר' וכן את בריתי קס את
יחזק פי' קימה ממש והיינו מילה י' ואפי' הזכר כי הוא נרמז בא' ופי' ונא' מילה ג' ופי' וברית
והיא רפי' ענין זה במס' הוהר בכ"ח הנו' בשפ' השמות במס' אלה י' וזה שאמר מ' ש"ה הנו' הנו' הנו' הנו'
אשה היא מעוררת בח' הרחמים על כח הדין בסוד שפי'ד אכ"ו ונדרת פל' בחינתה נ"ס שמים
התעוררות הדין הכה מ' ומלל הנודות מהם ש"ה ונדרות הנקראים במס' אלה י' ושפה אותם
לפ"ן מילה ובהתעוררות זה ישמיע שהיא החל' הנקרא שמע"ו כל נקרא היסוד הנה מלביש
היסוד בשמיעה בדרך היסוד להתעלם האמה הנקבה ומימד תהלפ"ן דהיינו תהלפ"ן שהוא
הינה והת' ומלא היסוד שלם בינה ונת' ונסוד מל' ארבעים אחד וכל זה באכתמי המנהלת
עם אלהים שהוא עשה אותה לזון אלהים א' ב"ה ע"ה פורסתי לו פי' אהר' מ' ומלל
נדרות ק"ל דע כי שפ' דים שפי'ד הם ג' חביון דין והפיוס רחמים והיינו כ"ה וכ"ה מל'
מנח הנובר וכ"ה נקרא מל' מל' מהם ונתעס כי ה' ונתת כ"ה שערים מנח והחס' וכ"ה
מנח הדין ועל כן נקרא כ"ה ופי' ר"ש בתיקו כי השפ'רים הם כ"ה אנתיות בשפ'ד ונחל"ה ה'
אלהים ה' אהר' הם ש"ה תיבות שהוא י"ו בת"ו וזה כ"ה שפ'רים ונכנסים בסכמ"ו ל' תיבות
שהוא י"ו שביסוד ו' ועירא והסטה תיבות הם כ"ה כ"ל אותיות מהם כ"ל שפ'רים וענין היות
כ"ל וכ"ה אין הטע' מפני ששפ'ר הכ' הוא כעלם שה"כ ה"ה מן הראון שיהיו כ"ל תת' וכ"ה ביסוד
כ"ה ה' ונ"ה והל' הוא הנהל' וזה ח' אהר' בל' החסדון אל' היסוד' כי ודע שהעליוני' הם תת'
והתחתונים הם ביסוד' והכוונה כי תרפ"ב ס"ה ב"ה ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ולפי' ה"א ח' שפ'רים כנגד הפ' שפ'רים כל א' כללה משער והרי ג' והכ"ה לפ"ו הכ"ה כ"ל נחל' אל'
התת' כ"ה ח' ההדיו' מנח הנובר' הס' כ' וזה אכתר וזכיה נאכמה ונדולה ונדרה שבת'
כדי ה' ה' כ"ה אל' התת' וכתת' ממח' ולמטע' הד' שם כ"ל לבד' כי כ"ה תת' שבת'
אינו עולה בעוסר שהוא הוא הכולל כפי' הפ' העליונות הם ממח' ולמטה הם כ"ל כי כ"ה
י"ה כ"ה וי' של הוד הכ"ה ונכח הוד' הוד' מלכו' שנהג' שד' הם כ"ל ולכן אל' חסוד' הם
כ"ה וידעת כי מדרך התת' לנשות אל' החסד' וכן נקרא רב חסד' עשה כלפי' חסד' ולכן כ"ה
סבו הס' רחמים שכן בדבכ' כל הרחמים וי' חסוד' דר' ונלשות אל' הדין וכן ס' בתיקונים ויתק'
נקרא מ' ס' חסוד' מטה אליו הנדרה ולכן כ"ה שפ'רים דין' כן נשפ'רנו אל' הדין' ועד' וכן
למה הוצר' מכרוע סני' בן נח' וזה ולא הספיק הית' מטעם כי התת' עקר' כטויות אל'
הרחמים ורו' פעולותיו אל' הרחמים ולכן הוצר' ביסוד' להית' כטויות קבת' אל' הדין' זה טעם
שענין זה בזולת טעמים אחרים שאמרנו בענין בספר' בשער' באבר' נשפ'ר' עם האורכו' בענין
השפ'רים בשער' השפ'רים והנה נקרא מ' חסוד' השפ'רים ו' ש"ה היא המנהלת ומכרעת את
כל' אל' סוד' הרחמים ומפי' אותם אל' הימין' ומכרוע כח הנדרות' כי מנח' השמיעה שהיא
שמלכות היא מקבלת כל שהוא ונ"ה מנח' היסוד' בסוד' הבינה' והנקרא' תהלה ואינה יכולה

לשפ'ר עם

להכריעם לכך הרחמים אלא אדרבה היא מקבלת אותם כדרך שמוציא אל היסוד הסס דין
 ורחמים והנצחו לכפר פרעו וכו' עוד פתעשקנו אכל פתח מצרת חנוי אעגל סכספר
 פרעם כפסוק אשרי שומרי משפט ופי' אשרי וכו' והנה אשרי מוציא לעיל כפי' מו' שומרי
 קראת אל יוסול לוי שמים ופי' שמים קראת כבוד שזור שומרי פי' ממעטים בענין ואינו
 שחר על דרכי' ופי' שומרי משפט מיוחד המל' והיסוד עם האשפת שהוא ה' ע' עשה בקרא
 בכל עת כבוד ועלת ענין והוא שכל ופי' כבוד גבו והוא עובדא דיוקא כפסוק עושה
 דברו פי' המל' כלא דבר ובאשר ה' ממתלקת למעלה מתעל' מ' כבודו והס' בוצע' בקדושת'
 וברכתם עד שבעים אותם ומורידים אותם אליהם כבודת הס' שהוא הנלו' וקרוב לענין
 זה נשיר השירים להרשב' י' ע' כפסוק הנורה לי וגו' והנה כראש ענין עניים הוא מביאות
 הס' ובהקדמה זו יוכן עושה דק' כפי' אל' קר' דק' כל לא קבולת עליה דכורא וכד קבולת
 עליה דכורא כקרא דקס' והיינו עושה בקרא' שמכדן ענין דקרא' הוא עשיית הקל הו'
 תלויה בבנין כ' באשר ביארנו לעיל כפי' מ' אלו עושה בקרא' הו' בכל עת כאותה סכל
 העת' תלויה בה' והיא הבינה כפי' תלויה כפי' עתים כפי' א' א' ופי' ד' עובדא דבראשית'
 והענין כפי' המל' הוא יד ומי' שלמה יד חסר' והיינו כפי' עת' סכבולת' מ' ופי' יד רעו' זה
 לעומתו והכל תלו' בבנין בי' מחד הכונה כפי' הרחמים והס' יד עתים טובים או הדין
 והס' יד עתים רעים והנה הכל עתים הס' יד אותיו הס' והוא אלוהו' והס' יד א' תיות
 והס' רחמים מחד המסד ופי' יד אותיות והס' הדין ומיינו כפי' כבודו כפי' ופי' ופי' ופי'
 ס' א' כ' דרך אכזר' האותיות שלפניהם והס' יד עתים כפי' דיוקן האותיות כל' העולם הוא
 דין שהוא עול' הוא יד וירד שהוא מתעלה הטוב' אשתלקות ומתעלות כל' לעיל כפי' ופי'
 ולכן כפי' כבודו כפי' כבודו לכו' והתעלות למס' קא' ולכן הוא סת' א' עול' ולא אשתקדים
 המל' אלא תתעלה אורה ולא תשתלק ס' כאותה סכל העתים תלויה כפי' ד' היינו הדין סכס
 תלו' קתעלמות שאור או קתעלמותו ופי' תלו' מביאות היות ס' כמכאשר י' עוד פירשתי בו
 פירוש א'ד והוא קרוב אל הפשט ויפה' והענין אשרי שומרי משפט הס' שומרי המשפט
 שהוא הקת' שלל ושתלק עין העולם ותדע באיזה אופן יפארו אותו שלל ושתלק עושה בקרא
 בכל עת כפי' טעם השכן הקת' היא שכינה מל' הכן דק' ופי' הס' שתקדים ומקשה אותם
 בכל עת ובכל זמן הכס' לא תשתלק הקת' לעולם ויהיה מוכן בעולם פי' השכינה ופי' ופי'
 במצבת אבא חלקים וחכן הכחלא סבראש הד' על הכפר' מו' ופי' שתפסקו בפסוק ופי'
 מלך משפט אהב' ופי' אפי' כפי' א' מענין סיבוד סת' עבודתו מלך הבינה עין
 כפסוק ולא עזב סהלא כפי' הנצורה ומפני היותו מלמעלה מלך הכינה קראו עין מלך' כפי'
 עלך היא הבינה שהיא קראת ג' מלך משפט אהב' פי' עבודת אהב' אל המשפט שהוא הקת'
 באופן שיתעורר הו' א' ע' כובעת משהים פי' אהב' קסד' וכן באורו בזה ה' ופי' אפי'
 פחמה ג' כקראת אהב' ולא עזב כפי' אפי' כבוד לומר כפי' אפי' כבוד בסוד השם וכן מן הדין
 כובעת הקת' והמלכות אל' הו' כבוד סודו וקל' לת' ועל אשרי בסוד השם וכן מן הדין
 כדפי' כתיק' ופי' אפי' מיימוי ופי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי'
 שתלת מן השאל' ולא אפי' אל' הדיוט לכל אפי' שהוא המסד כובעת משהים וקבולת אותם אל'
 הו' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי'
 אל' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי'
 ודקס' לבייח' ת' ומלכות כבודו ופי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי'
 ופי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי'

פרשת אחרי חות ולפעמים יעקב מלא בזיו לטורות על בחינת החול בשלמות ארך שיהיה
יעקב מורה על בחינת יחוד ולכן אמר משפט ובדקה שהם תת ועל' בבחינת יחודם דהיוכנ
יעקב ולכן אמר ביעקב אתם עשית פי אתם חסד כדפי' ועשית יחודם וזווגם יח' ב' ח' ו
עוד פירשתי זו פי' אחר' והוא כי ידוע שן' שיעדים הם בנייה' ויש לשאל למה הן' ולא
פי' ולא מיכן אמר' והענין פי' בהיות שמהן' כאלו כל הספירות נשארו שם למעלה מבחינותם
מבחינות מהוד ונעלם והוא מקור' למפי' שכל' ידם יונקים הספירות למעלה והנה הם ה' כי
למעלה בנייה כל ז'ם ככללות בה' והם גדו' גבו' תת' נשא הוד הרו' ה' כי מלכ' מיחוד עם התת'
כנודע כי כן היה קודם המיעוט וכן עתיד להיות בעה' ועל דבר זה נאמר והיה אור
הלכה וכו' כדפי' בסו' ד'וה' והיחוד גם הוא נתעלה בתת' כי גוף ובריית חשביון מד' וכן
פי' ד'ש'ם בתיקונים בענין סוככים בכנפיה' על הכערת כי הכעור' הוא היסוד והכרובים
הם תת' והם סוככים בכנפיהם ומכסים אותם כדרך האמה להיות מכוס' ואיכה נתגלו' אלא
אל הווג' והנה נחמא' בו סוף האדרגות הוא הוד ועם הקדמה הו' יתבאר ענין הנחמא'
בד' מ'כנסוק באתי לגבי פי' מלתו של דוד' וכבר ידעת כי אין עדתו של דוד אלא המלכות
ועך' דכניאל נאמר והודו כהסך עלי' למשקות' וכבר ידעת כי לויאל לא היה מתנבא אלא
ברוח הקדש ולמה אמר והודו כהסך וכו' כנראה שהיתה נבואתו מהוד' והענין כי סוף כל
האדרגות הוא הוד' כדפי' ולכן המלכות נצד' כמיתה אל הדין משפנה בהוד ותת' נכנס'
כדפי' בסו'מין ל'ו' והנה דוד היתה בימיו השכינים יונק' מחד' כח הדין ולכן היה ענין ורעם
גדין ודבר נחמא' בפ' נחמא' הקשיבו לי' וכן עדתו הוד פי' בהיות העל' בסוד במוד הדין
פעמים הוד פעמים ד'וה' וכניאל סוד חזינונו היו מחד' העל' בסוד ולכן מחד' הדין חזינונו
באמרו בעוקים אחר כהיותי ומל'תי וכתו' והכניאו אשר היו עמי לא ראו ופי' דל' שהיו מבי'
זכרים ומלאכי והיות שהם היו מתנבאים מחד' דרמתיים בסוד ויביתם מחד' דרמתיים פחדו
מחד' תוקף ורעם הדין ולא ראו דבר' ולכן נאמר לדניאל ותמווד לגורלך לקן שיעין' כי
בתיקונים פי' הרשב' כי שכינה היא כקראת קן הימין נצד' דרמתיים' ונאמר כי הגורל
שהיא השכינה תעמוד ותנוח בסוד הימין סוד החסד ואו' ינוח ויטקוט מכה הדין' והכלל כי
נצד' הדינה אין האצילות מביע' אלא ע'ד הסוד ל'כד' והיא כמעט סוף האדרגות ולכן בשע'
פי' בתיקונים אימא' עילאה עד הוד אתפצעת כי שם סוף ועד' עם הדי' עו' השערים כל אמת
כלולה מו' ויסוד ומלכות הוא התפשטות סתמפסט התת' אש' ולכן תמצא שהשערים הם כ'
שלמים בסוד המספר הזה בסוד עמטר הפעירות אבל בסוד עמטר השביעית הם ז' כי ז'ם ז'
הם מ'ט' והס' א' עמטר והדבר הזה מתמיה ולמה חסר א' ועוד למה לא היו ע' כי לפי
האמת כל א' כלולה מ' ו' והענין כי שער הכ' הוא הדינה' והנה בהיות האצילות מתקרב אל
מקורם העליון והדינה שוכנת עליהם אז המלכות זכינו' וזכינו' אל שרשם שהוא התת' שאז
הראשונות מאירות בהם והם כל א' בעלת' על הדינה שהוא שער' מ' מאירות ומשכנת בהם
אז הראשונות ולכן כל א' ככללות מ' והם כ' שלמים ולא יאתר' ענין שיסוד ומלכות נתעלו' ג' כ'
אל מקורם ונתחדו שער' ויסוד זה הוא הארת החכמה והדינה והכתר בהם ולכן הם כלולות
מ' ועולות כ' שלימים ובהיות שאין היחוד שלהם והתת' מתפשט שהוא פסימיות ה' סוד והמלכ'
או ה' או' הדינה שהוא שער' מ' מאורה בספירות התחתונות ומתלקטת נחמא' שאי' ככללות
באורה אלא מ' כ' דינה הוא שהוא המשכות העליונות למטה מתלקטת נחמא' מ' והם ז' ע'
עלולים אל מ' כי שער הכ' כהתלקט מ' ונחמא' לענין הסתמקוים הנה בהיות כי ה' שפיר' ה'
שעליונים העמתיים של הדינה הם החמשה מקומות הפליונות הכל' לקם הסקראים עשירים

השם כבודו ה' אלהינו כפולות פסוקים פשוטות מנכ"ך ונקראות פשוטו' כבוד שרם פשוטות
כבוד רחמים וה' כבוד פשוטה פנקרלת התקיעה שהיא חסד או רחמים לפי הפי' ועד
נקראו פשוטות שהתפשוטות לאון תכלית כבוד הכניס ואון להם כבוד והנה והם המדדים
שפי' עניניהם הרשבו ענה כבוד המרי' אלהי' ב' אל' כו' עשיון במקומו וסנה שם הפלוז בשבאי
החדרי' שהם אשפי' שם אהר' עבד למדנו היו החדרי' מנאו' הספוי שכבי' וכפיון הוה וכן
עביון נדעת יודים ומלאו' הדיעת שהיא סת' הדיעת עם כבוד מקומו העליון כמו שהיא
למטה בספי' כק' ת' למון פארות שהיא עם הכל וכלם אחוים בו כן למע' כבוד הדיעת הוא
ממלא כל החדרים האלה כדרכו למטה כן עביונו למעלה' והנה הם מקורות הללו בהיות
הבו' משפט דין ומעוררת דין למטה עב' המקורות הם' הם משפיעים דין או לפחות אינם
מושפיעות למט' והמקורו' מתקלקל' אם לא שאו מעשור' החכמ' כבוד רחמים ואשפט' לנכבתי
שהיא הכי' שפיה א' וא' וכמו שהת' בפי' העל' מעורר' דין הוא משפעת עליה רחמים כן
החכמ' בפי' הכי' מעורר' דין החכמ' שהיא בעלה משפיע עליה רחמים ואו' המקורות שופעים
רחמי' ומתרחבי' כבוד לכבינות הרמי' והמסד ומוס' כמשך' תועלת רב אל הדיעת שיוכח כש
הרחמי' ומי' גרי' לו כח הדין שכתעורר קוד' כי לולי כח הדין שכתעורר לא היה משפט המסד
והרחמי' מן האב וזה מה ועו' ערך פי' עו' דין כדרכו ועלך בפי' והנה דין הכי' והתעוררו
משפט שהיא הת' אהב אותו וחוסך בו מפני' שמוס' כמשך' כי אתה שהיא החכמה כוננת
משרים' והנה משרים הם מקורות הכעלמים וכן פי' רש' בפסוקי' משרים אסבך כי אלהי' ות
מנכ"ך כקראו משרים' ולא אתה שהיא החכמה כוננת משרים ותקנת אות' כבוד הרחמים
ומוס' כמשך' אל הת' היחוד כי משפט' נדקס' ביעבך שהם ת' ועל' ובחינת היחוד פי' כפי'
ע' הקודם אתה פי' החכמה שהיא נקר' אתה ועשית פי' תקנת ויחדת אותם' או ירדה עשית
מלסון עשית ען טונת האלה ויפיו כבודע' וינאכנו והעשירה' מוט בדרך כתעסקנו
בפסוק רוממו ה' אלהינו והשתחונו לשר קדשו וכו' ופי' שתי' בו כל' התרוממות הוא מקם
ב' ראשונות לכתה טעמים' אבל עפיו טעונו פי' לפסוקי' הנה יוכל עבדי ירום וכו' ירום
ממטרא' ראיות' ואשפי' שבמקום אחר פי' ירום שאכרהם וכו' אינו מולקעם זה כי כן
הענין ירום מאכרהם שהיא החכמה והיינו מאמרא' ראיות' שהיא למעלה מאכרהם' ועוד
כי רוס עקרו' בע' עלכן פאמר כי עביון רוממו הוא כב' ראשונות' וקרו' לעביון זה פירשו
בזוהר בפסוק ה' אלהי' אתה ארומך וכו' ועתה רוממו פי' שלקו והעלו לת' וכל' דהיינו
ה' אלהינו' ואמר שם היות שיעלו אות' למעלה למעלה למציאותיהם הפשאו' למט' במקומו'
כדפי' בה' ב' המציאו' אע' שלאותם ה' וכו' שאי אפשר להשתלות' שאי אפשר עול' חרב אמר
שישפיע להם שפע מה' רוממותו והשתחונו פי' השפיע להם קדשו' והנה לפי זה הרבנו
אל' ענינו' המל' וקדשו' כנו' אל' מציאות הת' ולוא והשתחונו לשר קדשו' ונתן טעם לדבר כי
קדשו' ה' אלהינו פי' סוהם מקבלים שפע מה' רוממות ששם מקום קדשו' ולכן בריך כיון
שהם מתעלים למעלה לקבל טב' כי ישפיעו להם למטה למציאותם' עוד פי' דת' בו רוממו
ה' אלהינו פי' תיחדו אותה ותעלו' אותם למרום הקדש ששם הרועמות כמבואר ואמר כי אל'
ליחדה אם לא שתמלה ישפיע לעלכו' מחד' החכמ' ששם עקר הקדש וזו והשתחונו פי' השפיעו
למל' לשר קדשו' פי' למל' באופן טעם קדשו' ונתן טעם לדבר כי קדשו' ה' אלהינו פי' ה' הת'
מטבבו הוא מקבל מחכמה ולא יתיחדו אה' לא וקבלו סוהם משם כענין שפי' ר' ש' אומר
בפי' ונס' אמה אחותי בת אבי וכו' כשהוא אברתא דשלת' ליה אבא' ונס' ביאר כי
אשפי' שתקבל עבדי' לא יתיחדו אה' לא שיקבלו סוהם מה' אמה' טעם זה י' אסבך

ונתקממו המטה וזו כי קדושה אלהינו! היחוד ב"ך השפעה מחכמה וען כי טבע
 יחודם הוא משה מקדש וזהו כי קדושה אלהינו ת' ומלכות היחוד הוא מצד המלכות ב
 עוד נתעסקנו אם תשיב משבת ר' ד' ו' ופירשתי דע אפי' כי דם העריות פי' ה"ס בעיני
 פי' או סוף כי ה"ו וה"ו הת' והמך הדברות על ראש היחוד שהם רגל הו על ו'ו ועירא
 בעשה עם מביאות נבחר שהם בקדש ראש נדיק וסם משפיעה ת' הדברות * ועליו באמר
 נבחרות לראש * והם בהקדמה זו וזבן עבין הפסוק * עוד פירשתי כי בדיקות שאינן אלא
 ה"ו בלבד תלוי בתשובה אם יסבון ירשה ויחזור ו' אל יקומו שנסתלקה הדוכה * ועתה
 אמר הכתוב אם תשוב בסוד תשובה פי' הרגל שהיא רגל ה"ו ועל אלה אל הת' דהיינו משך
 הדברות והוא והיונו רגל יך אם תשיב אותן יאצבת שהיא תשובה ביסק שמה כסתלק * ואז
 עוד עבין שכי עצמת חפץך ביום קדשי פי' חפץ השפע הפליון שפע כתר שיתעשה ויתגבר
 ביום קדשי שהיא סת' בסוד יוקמו מהקדש חכמה * וסעקר שאל' כ' חפץ שהיא הצע
 הפליון משפיעתו למטה למל' שהיא נ' כקרא' שבת וזהו וקראת למדת עבן * ועבן פי' ע'דן
 כ"ה ר' נ' והם בחר חכמה בוכה שכן פי' רש"י ע"ה בת' יקונים בפסוק ובהר' יונא מעדן שהעדן
 הוא ב"ע ובהר' חכמה נבינה נ' וזהו וקראת פי' תשיע למל' שהיא כקראת דבת ש' בת' ע"ב
 היינו חפץך ה"ו לעול * ואלעמי שרש"י ע"ה פי' עבן בעבין אחר ע' פנים לתורה * ולקדוש
 ה' ע"כובד פי' ואל' הת' שהיא קדושה בסוד יוקמו מהקדש והוא מכור ד בסוד היחוד עם
 המלכות הכקרא כבוד * והם כמבוא בפסוק ב' חלוקות * ראשונה השפע התמול' והבשירות
 שנסתלקו * שכי שיופיעה הת' משעבן חפץ כי הכל אחד וכן ב' מהת' אל המל' * שלישי
 הונוג ויהיו להיכו יחוד כבוד עם קדושה * ואחר באמר ב' אלה ממעלה לוט' חוד וזמ' אות'
 מומטה למעלה להורות על היחוד שהם כפול ומכופל * נסכה לשלישי שהיא קדושה ה' מכובד
 אל' וכבדתו פי' תלבושה בכבוד ואחר כי עבין היחוד יהיו מעשות דרכיך מתקן הדברות
 שהם הכראים דרכים והם דרכי ה' וזמ' אל' הת' ולכן אמר עתה וכבדתו עם ת' המורה
 הכבדת שהיחוד מצדה מומטה למעלה * ובראשון אמר מכובד * שהכבוד עמו מעלה למטה
 וסם בת' וכבדתו שכי ז'ו' להורות על הכבוד בין ב' ו'ו' שהם ת' ו' ועל אלה יסוד וזעירא
 בתרא' * ומצא חפץך היונו עבין חפץך ובהר' ס' ל' * ודבר דבר היונו חזרת הדברות
 אל מקומם וזהו ודבר דבה פירשה ש' שהיא דבר שנסתלקו ממנה הדברות והיא * ודבר שהיא
 חזרת ה"ו אל מקומו להשפיע * נא עוד נתעסקנו בפסוק או עתעבן על ה' ו'ו' *

והרבעתיך

והרכבתיך על צמותי ארץ צמותי ארץ פה נצח והוד פהם למעלה מהארץ ביום פי בנותי
 ארץ יסוד ומל' ארץ סיהיה למעלה מהכמות הוא התק' וזה נשאר כי כך בנת עם מסעיו לך
 כחלת ועקב ארץ שהוא הכינה ומאסה ולמעלה שמעם ולמעלה כחלה בלו ערבים' ואמר
 והאכלתיך שאין ביכלתו לעלות להם אמר' ונשפיע עליו במקומו' ומפני כי יקשה בלב האדם
 אשר שהוא יחדם והעלה את' למעלה מן הראוי היה שיתעלה למעלה מהם לזה אמר כי כן
 טבע העבין ולא מפני שלקתה מדת הדין שהיו בהיות היסוד בתת דהיינו הכרעה בפי ה' פי'
 יסוד שהיא האלכות וה' שהיא התק' היות יחדם עם אל הא' ס' נדבר למטה שהוא במלכות
 לפי שכן הראוי לעלות לעולם היסוד מדת אל' למעלה ממנו ולכן בהיות היסוד בעליונות לא
 יעלה בו אם בת' לנד' נב' עוד נתעסקו בסמוך פי ד' י' והנה חכמה וגו' ופי' שהיה
 מלכות ברוך יסוד והנה הוא התק' כלפי בסוף' שהוא נקרא הדין הנפלא הוא יעשה ע'ו
 החכמה העליונה ויחכם ולפניה וכו' פי' לשון ו' שהוא הכינה עם התק' מדבר משפט פירוש
 תמיד לדבר עם משפט' עוד פיר' אותו על שפי' בקיומו' בחכמה יסוד ארץ המלך בתמידה
 גכה החכמה בסוד מציאות הישגם שפי' למעלה במיון אל' וכוכן שמים בתנוכה פי' בתת'
 שהוא הנקרא שמים כונתם בדיכס' וכן כפי' פי' בדין שהוא המלכות שהיא פה לנד' יק'
 יסוד עולם והנה החמה ויכה הדין קרוב אל' המעשה ויכונס יעלימה ויפתירה בסוד הני'
 הסתרות שבה שפי' חכם החכמה וזה' והנה חכמה והכונה שהיא לשון כלפי' תדבר מלשון
 הכהנה דהיינו כוננת משפט ממים ת' ת' עוד פירשתי כי הדברים הנכלמים אינם מונסים
 אלא כנגלים ואם הם יותר נכלמים הם נגלים ביותר וכל מה שיתעלה לא יושג אלא ביותר
 נגלים לחון ולכא' בדין שהיא המלכות והנה חכמה כי המלכות כונה ומגלה החכמה
 ואין לה גבול כשאר הספי' הפיזיות כלל אלא כוון שהוא אחרונה שבכלם' ואם יכנס אדם
 לפנים מהמלך לא ישיג החכמה כי אינה מונגת אלא בה ונפני רוב העלמה הנזרחה אל' הגלגל
 הזה ואפי' במל' אינו גלוי בעצם אלא הדין רבוי קרוב אל' המחשבה אלא לשון שהי' הדין תדב'
 יתראה אותו בעצם המשפט שהיא התק' ואעפי' שאמר לשון נקבה ת' ר' לת' עוד פיר' פי'
 בדין הוא סביבה כי היא פה לת' שהוא נקרא ב' כ' בדין ה' שהוא התק' ופה מלך למעלה
 הכינה' וקרוב לעמין ופי' בזה נוסר נסמוק פי' ה' וכן שייך ל' החכמה' והכה סביבה היא
 מוגלת החכמה כי החכמה נעלמת והיא מתגלית ע'ו הכינה דמאין דבע' למחמי למלכא לית
 ליה דשן למחמי ליה אלא בקיכלים' והכינה סיכל לחכמה ומגלה עניניה וכן המלך הוכל
 לת' ומגלה עניניו וזהו ולכונן יסוד תדבר מל' משפט ת' ת' ופיר' כי ע'ו המשפט היסוד
 במלכות מתגלה התק' ולמעלה אשר בחכמה הדין שהיא נעלמת שהוא בלוי משכבוי' ובת' ת'
 ומלכות אשר תדבר שהוא דבור נבלה' נג' עוד נתעסקו בסמוך והחכמה מאין תגאל
 וג' לא ידע אנוש ערכה ולא וגו' ופי' כי כוננת הכתוב לבאר לנו שאין הכפפה והאור הכת'
 אל' ג' ראשונות ממש ביד בני אדם כדרך שהוא במאר הספי' ולזה והחכמה מאין תמבא פירוש
 השפעה והארתה הוא שהכתוב נקראו אין לקורות על ענין השפעתה המשפיעים בו כדי
 שישפיע לבינה שהם ענין אין כולל חכמה וכונה וכתר על גביהן והוא מאין ואיזה מקור ב'וב'
 פי' אין כת' וחכמה אין' ואמר כי אין הוא מקום חיותו של כינה ומין הדבר הוא תלוי
 באשמה כפי' האדם ולא לא ידע אנוש ערכה פי' ערך חיותו שכל' ידיהם וישיפ' בספי' הם
 אינו כולל לביני אדם ונתן משפט לדבר' ולא תמבא בארץ החיים הוא מקום חיותו כשמתו
 של אדם הוא מהכינה ופי' מדע שבוין המדות תפלה ע'ו מקו' מהכח מניע ומעשה ולמעלה
 אמת הוא נשפיע לך' תורות הנשנות כדפי' בשער נשמה אכלל למעלה בג' אין כשפי' ע'ו

בכורות נשמות אלף פ' החיות שנו' וזהו ולא תמצא בראש החיים מקום שהנשמות נולדות
שהוא עד בחינה אחרונה של הבינה דהיינו שהיא נקראת ארץ ששם נשכחות הנשמות
הנולדות לחיים הנכונים היום אמתיים לכן לפי שאין להם מציאות במצא לכן לא למעול שם
בעוון או בחינה אם לא מועם שכינה בתחומים בדרך גבוהה ידועה אל הלומדים • ולא
תרחיק עיניו זה סבן פירש הרשב"ע פ"ה באלה הראשון ואמר עתה דאקטיל כשמתיה בארץ
אצילות תמן קב וזה ביותר עליו ע"י שאספר להיות והוא בחינה ואע"פ שתמצא שטמא במקצת
וכו' וקראו לעבויכים אלן הכל למטה באחרונה בהכרח •

בד עור כתבםקנו בטמון ואלה האשפות וכו' ופי' כי להיות העבד יש לו שני מיני חיות
מורות • חירות עליון או חירות תחתון • שמיטה ויובל • מלכות נבוכה •
הנה בחירות הקטן אם לא היה רוצה לצאת און בידו למחות כלל אלף הוא בן חורין בעל
בדחו כי שם הוא החירות הגמורה • ולכן במוץ הבדורה שבעבר היה בידו לנחות האלוה
ולקבל ולחון • בלילות ובנאולה הבא באלוה גמור ועל כרחמו כבא מהנולות ואין בכח העונות
למחות כלל • וזהו לא זכו בעתה • והנה העבד הזה עפני שמוכר ירד מארצו אל תחת
מדרגתו שמה שהיה מדרגתו ישר שהוא בשכי' ירד לתחתון תחת ממשלת הסי' שהוא העבד
הירוש והנה בעונותיו בין עפני אל בטח בהסדר השם ולא הכל על עפניותו בין עפני שטמא
וגבב • לכל הפירושים בדרך הוא אל החירות • והנה שני המדות האלה כדי לגאול בדרך
שיהיו הכללות בכללות ההי' והנה ההי' הם העילא ב' ווי' ויעש וזכא וזט גדול גבורה
ת' • וכן המל' יש לו ב' ווי' שם שבחם בורתה' הם טלה' והם כה' • שהם עצמם גב' •
ווי' והרי הם ב' ההי' ונתיבם יחד • ואת שם שם קצו הככלו בת' שהוא סוד הוי' ולכא'
שעור אחרונה ששה טפמים הוא שתי זרותות כל זרת ג' טפמי' זכיהם ה' אצבעות נקראות זרת
גמל ה' נקרא זרת והיינו ג' טפמים שם גדולה גבו' • ט' והם כה' ולכן אמר ואלה
בסודו' שהוא הת' הסולל ג' ט' שם ב' אלה פי' אלה הם ג' אבן און ג' טלמיים • וכן פירש
בפי' ר"ם ביוסרי הפשטנים קרא לשני אלה המשפטים יען שכלם מצד הרחמים בסוד החירות
בדרך שיהיו משפטי' ולכן הם ואלה מצד הת' • אשר תשים לפני' פי' תעמך לפני' הבוים
והעלכות שפיהם וציאותן יודין וההי' למעלה • איתם כו' ד' ד' וזה סוד העל' ז'וד
ששם ז'וד ה' וזו ה' שיהי' בקצה כלפי' הר' ש' עה' ולחירות בריך להיות כלולו' בתבטימן
אלו' וזהו יבא העבד לחירות • נה' עוד כתבםקנו בטמון מים קרים על כסא' ופי'
מים קרים הוא מוד השפע מצד המסד וקראם קרים בסוד שאין בהם חתימות הדין כלל
כי המסד יסוד המים קר' ולא' על כפא עיפה היא המל' בסוד תנוקף הדין ולכן בריש אל המים
גמלים מכבים אשה ומתקיים דוכה • אמנם להיות שמועה שהיא הנלכו' בסוד שמוע' להיות
בזוהר נאמרה אלף אם לא מכת חכמ' ובינה וזהו מארץ מרחק בסוד יסוד בוכס שהיא הנקרא
ארץ עם החכמה היא נקרא ערמק' • עוד כתבםקנו בטמון אלהים יחכנו ויברכנו •
ופי' אלהים זכיהם יחכנו וצדקה שהיא מתנת חכם ועליה אמ' אוצר א' יש שבו אכי כותן מתנת
חכם ככאמר ונמנתי את אשר אמוץ כדל' ונהה המכס הזה הוא מצד הדין ומצדו בריך אל
האז' כוה ששם לא כן הרי המס' הוא לת' לרעו' ולמוני' ואמ' שפחמי' היא מצד ויברכנו מצד
המסד ששם ברכת הכהנים • יאר עינו הם שתי פנים פני הת' ופני המל' וזה קו' האצבעי' ועל
כאמר יאר עינו ואתנו • ופי' אתנו כמו אלוה' פני' מהמכמ' ולמעלה כי בזוהר פי' מלה אתר
דעתיקא קדישא שריא • ואספר לפרטו על פני פנים ולכלולו' פירושי' הוא ב' ראשונ' עוד
פי' אלהים מול' יחכנו מצד היסוד ששם המון ומצדו' כק' סי' חכם ונח' מצא און והיא קו' ויברכנו

אמר ה' כי הוּא הַמַּלְאָךְ אֹתָם וּמַשְׁפֵּיט בָּם וְעוֹשֵׂה בְרוּכָם יֵאָר כְּפָנָיו אֶתְנֶה . פִּירוּן יֵאָר כְּפָנָיו
אֶתְנֶה פ"ו אֵת וְכֵּן הַסֵּם תֵּת וְאֵל כִּלְשֵׁי ג' רֵאשִׁיבוֹת וּפְנֵי פָנָיו מִלֵּךְ לְעֵת בָּאֵרָךְ דְּרַכְךָ .
פ"ו לְעֵת אֲחֶשֶׁר עַל יְסוּד וְהַתֵּת ב"כ וְהוּא עֵקֶר כְּמוֹ דֶּרֶךְ כּוֹכֵב מוֹיָקָב וְהַכּוֹס לְעֵת הַמֶּלֶךְ
הַיּוֹם בְּקֶרֶךְ אֵרָךְ לִבְךָ ת"ת . כָּלל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל . פִּי' וּדְעוּ עִבְדֵיכֶם וְהַתֵּת כֵּן וְכֵן
וְהַסֵּם כָּל מַלְכוּת שִׁלְמֹן בְּכִיבֵה הַסֵּם כִּינּוֹן א"ל עֲמַדָּה הַסֵּם כֵּן הַסֵּם כֵּן הַסֵּם וְכֵן וְכֵן
וְהוּא רֵאשִׁיבוֹת וְהוּא כִּינּוֹן . וְהַסֵּם כִּינּוֹן הַיּוֹד הַסֵּם וְהַכּוֹס לְעֵת אֵל וְהוּא כִּינּוֹן
הַסֵּם הַסֵּם כִּינּוֹן כִּינּוֹן כִּינּוֹן כִּינּוֹן כִּינּוֹן כִּינּוֹן כִּינּוֹן כִּינּוֹן כִּינּוֹן כִּינּוֹן כִּינּוֹן
זֶה עַם מֵה שְׂמֵרָה כִּי אִן אֲהַפְּדֵךְ אֶל עַמִּים וְכֵן לְקַרָּא כֵּלֵם וְגו' . וְהַסֵּם עַד עֵת הֵן כִּינּוֹן
גְּדוּת הַסֵּם לְרֹמֵסָה וְאֵן אֲהַפְּדֵךְ יִשְׂרָאֵל בְּךְ כִּינּוֹן כֵּל אֲשֶׁר כָּמֵם בְּאֶפֶס אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
מִלְךְ . פִּירוּס אֹתָם הוּס לֵס כְּשֵׁה מַחֵד הַקִּיפֵס וְכֵן מַעֵם לְדַבֵּר יוֹדֵךְ עַמִּים כֵּלֵם פִּירוּס
כְּשִׁינּוֹךְ הַסֵּם לְמַעַל יוֹדֵךְ הַסֵּם לְמַעַל כִּי כִפִּי הַסֵּם הַסֵּם לְעֵת הַסֵּם כֵּן הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
וְאֲמַר בְּשֵׁרִים כֵּלֵם לְהַסֵּר אֶפֶס הַקִּיפֵס הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
מִלְאֵךְ הַסֵּם אֵן כִּינּוֹן כֵּלֵם אֵלֵם כֵּלֵם הַסֵּם כֵּן הַסֵּם וְהוּא יִסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
לְכֵסֵם וְהַסֵּם וְגו' . כֵּן עוֹד תַּכְתּוּבֵם כִּינּוֹן א"ל כֵּן לְחַדֵּשׁ שֵׁם וְכֵן עֲשֵׂה כֵּסֵם לְדוֹד
מוֹמֹר חַסֵּד וְהַסֵּם אֲשִׁירֵם וְגו' וְפִירוּס כֵּן הַסֵּם לְדוֹד כֵּסֵם עַמִּים וְלֵס .
כֵּן שְׂמֵרָה כִּינּוֹן הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
גְּדוּל . וְכֵן אֲמַר לְדוֹד הַסֵּם מוֹמֹר ה"ל עַד הַסֵּם . פִּירוּס כֵּן הַסֵּם לְחַסֵּד מוֹמֹר
עֲלֵה לְהַעֲשִׂירָה וְהַסֵּם . וְכֵן כִּינּוֹן הַסֵּם כֵּסֵם הַסֵּם א"ל כֵּן הַסֵּם א"ל חַסֵּד וּמַשְׁפֵּס אֲשִׁירֵם
אֲקַשֵּׁר חַסֵּד וְהַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
עַלֵם הַסֵּם וְכֵן כִּינּוֹן הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
הוּא מוֹמֹר כֵּסֵם קִנְיָה מֵן הַסֵּם אֵלֵם כֵּסֵם הַסֵּם חַסֵּד מִכָּאן הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
מִתְפַּיְדִים כֵּסֵם חַסֵּד לָךְ הַסֵּם לָךְ הַסֵּם לָךְ הַסֵּם לָךְ הַסֵּם לָךְ הַסֵּם לָךְ הַסֵּם לָךְ
בְּרֵאשִׁיבוֹת וְכֵן מִלֵּת לָךְ רִחוּ אֵל הַכּוֹס כֵּסֵם כֵּסֵם חַסֵּד לָךְ וְאֲמַר כִּי אֶפֶס וְגו'
רֵאשִׁיבוֹת כִּינּוֹן אֵל כֵּן הַסֵּם אֵל כֵּן הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
הַסֵּם כֵּן הַסֵּם . עוֹד פִּירוּס אֵת ע"ה מֵה פִּי כֵּן הַסֵּם כֵּסֵם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
יִרְכָּנוּ וְהַסֵּם הַסֵּם וְהַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
הַסֵּם הַסֵּם מֵן הַכּוֹס אֵל הַסֵּם כֵּסֵם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
וְכֵן כִּינּוֹן כֵּן הַסֵּם וְהַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
לְדוֹד מוֹמֹר . פִּירוּס לְדוֹד הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
עַמִּים קוֹסֵם הַסֵּם עַלֵם רִחוּ הַסֵּם . וְכֵן אֲמַר לְדוֹד מוֹמֹר וְכֵן אֲמַר מוֹמֹר לְדוֹד
כֵּסֵם כֵּסֵם פִּינְשֵׁם וְהַסֵּם אֵלֵם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
רֵבִיבֵי חַסֵּד וּמַשְׁפֵּס יִהְיוּ הַסֵּם הַסֵּם לָךְ הַסֵּם חַסֵּד כֵּר פִּיר כִּינּוֹן הַסֵּם כִּינּוֹן
הַסֵּם כִּינּוֹן וְאֲמַר כִּינּוֹן הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
עֵקֶר עַבְדֵיכֶם הַסֵּם לָנוּ הַסֵּם אֵל מֵה הַכּוֹס הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
הַסֵּם כִּינּוֹן וְכֵן אֲמַר לָךְ הַסֵּם הַכּוֹס . אֲזִמְרָה אֵל כֵּן הַסֵּם וְהַסֵּם הַסֵּם
כֵּסֵם הַסֵּם אֵל כֵּן הַסֵּם אֵל הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם

הַכּוֹס בְּסֵפֶר הַזֵּכֶר

גו עוֹד הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם
הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם הַסֵּם

ויהי כי ה' הוא הת' * ואלהי הוא המלכות * ונקרא בשוד נשיאתה הת' אל המד והמלכות
אל הגבורה הרי בשם ה' בכלל המד עם הת' * ובשם אלהי בכלל גבורה עם המלכות בבואת
הם ג' כח כוד יסוד * כי הוד ונבא הם נקראים בבואות והיוד אות הוא בבוא אל וכו' הרי עם
בבואת כולל כלשת המפורסם בבואו בה אלהי בבואת הם אל * וכיון להעלות אל הבניה *
ואמר בו כולל נעלם כמו הסיך * זה שהוא הכתר ונקרא חסין זה פי' שנתן כח וחומר לזה שהוא
הכונה הוא נעלם כמו הסיך * זה שהוא הכתר ונקרא חסין זה פי' שנתן כח וחומר לזה שהוא
הכונה * והכונה לומר כי כל האצילות אינו מתגלה אלא ע"י אלהים בבואת שם אל * זה שהכונה
ג' הוא נעלמת עדיין כמו הכתר ולכן לא יושב ממנה כלל * ועבין מי כמוד חסין * אם
עירש הכונה בתיקוה * ע"י הכבודות של עם בן ד' בו הכתר הוא נעלם ומתגלה קצת על ידי
המכנה ומורד ומתגלה ע"י הבניה ולכן אמר מי שהוא טבובה נעלם ג' * מי כמוד חסין * אם
שהוא הכתר וכתבתי בסי' כ' כ' ע"י ד' * ואמנתך טבובותיך פי' ונעלם ו' אצנות
ואמנתך שהיא המלכות הם העלם והסתר בבניה מכה היא מתעלמת כי כן פירשו בזוהר פ'
פישעע יתרו ריש תוספתא וכו' ואמר טבובותיך לשון רבים להורות הן שצירים מתעלמים בן
הפי' הכוכבים והם כסוי ונפני אלוהים והוא נעלמת * עוד פי' אותו על תרעומת הסכיב לפני
ה' על הגלות כמו שאמר במקום אחר הכביא למה תהיה כאיש נדחס כבוד לא יוכל וגו' *
נפי' למה תהיה כאיש שהוא בקרא בן מדר הדין שבו * כי פודשו בזוהר ספרות תורת הטבור *
ולא כאיש לכד אלא כאיש נדחס שמראש על ענין חולשה ס' * כבוד לא יוכל להשיג * אמר
הק' * זה הוא מתלבט בתוקף הגבורה ומדרו בקרא גבורה * ולענין הישועה אלינו מראש
עצמו שלא יוכל להשיג והם דברים הבכיים ואתה נקדכו ה' * פירוש דע שכל ו' ספירות
בשמותם הטבורות הם גוף ונפש אל הת' * והת' מתעלם ומתלבט בהם כשמה
המתלבט בתוך הגוף * וזה שאמר ואתה בקרנו * פירוש בקרנו ונעיינו בגוף ואתה
שכמה * ולא בן אש איך אתה עושה בשבילנו עשה בשביל עמך והנה תגלי' תרעומת של
באומ' ומך בקרא עלינו ומנו של הת' היא הטבובה אל תבינו * והענין הזה כי אנו ממש
השכינה כי השכינה ונשמתו של ישראל הכל דבר אחד * זה והכבינו את בנינו מן הארץ
ועם תעשה לשמך וגו' * כי כמו שאל לעולם בלא שכיב כן אלא בלא יס' אבינו וכן בפי' זה
היה מדעתם על ה' ואתה האלהי בבואת פי' * הוא חכמה ואלהי בניה ובבואת ת' וכך
להורות בתוך התרעומת שהוא מיוחד עם החכמה והבניה וכן אמר מי כמחם חסין זה פי'
חסין חזק * ע"י השפעת שם זה שהוא חכמה וצדיקה בן * ואמר למה הטבובה שסי' השכינה
טבובותיך הוכי' על יחודך שאינו כמבא אלינו בדת עוד כשעסקנו בפי' תהלה לרוד ארומך
אלהי המלך וגו' * ופי' כי המומד הזה הוא דרך אל' ג' ונתן כל פסוק ו' להורות שהוא אל'
ג' של הזכר * וע"כ אמרו בצמרא כל האומר תהלה לרוד ג' בכל יום מוכתל * שהוא בן
הע"ב * ופי' הטעם שטוס לאו' באל' ועוד ראה בפסוק פותת את ידיך * והנה ב' הענינים
האלה מורים על ענין היחוד אל' ג' מורה על הת' וכאשר אמר אותו ג' מורה על שהוא
מיוחד עם ג' האצות סוד חסד דין ורחמים * וכן הוא פותת את ידיך * והם שתי יודין ששם
ואהרונה * המורה על היחוד והפחד אותו הוא בן הע"ב מטבי' פעל ידו מתישרי' ת' ומל'
והת' בקרא בן הע"ב פי' ענין * וכן מן הבניה הנקרא עולם הכל לכן כיון שזכה פעל ידו
תיחדו והוא מיוחד אחר ביהוד המומד הזה הנה ודאי הוא בן הע"ב וכל המומד
הוא מורה בכל חלקו על יחוד בפי' קצתו בפי' ח' * ועתה אמרת תהלה שהוא סוד השכנה
כח תיין לזה * ולמנו * מסוד הבניה הנקראת תהלה והשכנה אל דוד שהיא המד

השחורה

האחרונה שהיא נקראת דוד כדפי' לעיל בס' כ"ו • ואמר ארומחך פי' אשפי' עלך סוד וממות
 אחד שהכמה וקראם אלהים מפני שעל ידו יצאם מכלל דוד שהוא בנות כדפי' בסומו' כ"ו •
 ונקרא אלהי פי' אלהי שקבלה מן ה' שהיא הבונה ורובה לקבלה מן הסכמה שהיא והמלך
 ענינו ב'ת' והיינו יחודם בת' עמנו • ואברהם היינו קבלה בסוד כ'ו אברך כ'ה שהיא
 המל' והוא פניו של ה'ת' • והנה בקבלתה מתברכים וכפשי' מעולם שהיא הבונה וק'ת'
 לק'ו היסוד נקרא עד וסינו ועד כמלאן כל הספי' ע'ו היחוד מתברכים וכפשי' • בט'
 עוד כתבשקנו בסמוך ברוך ה' אלהי וסר מן העולם ועד העולם ואמר כל העם אמן הללוה'
 זפי' ב'י הסמוך הזה יונן עם הקדמה א' שהקדמתו קצתה למעלה בס' כ' ובסיון כ' • ועתה
 אברך אותה הנה • ב'י הכתר והתבונה והבינה בערך במהות יחודה עמהם אינם משפיעים
 ע'ו כנו אדם כדרך שאר הספי' ועם הדבר הזה יונן למה אלהי יהיה מברכה מ'י' ולמעלה
 והעם עם שהרשענו ביאור בס' כ' בש' השפעה וכו' הווי' מעבין איד' הסמיות הם במדות
 שנתן הספי' ע'ו מ'אונתם ועם הארצות והנה ענין הפשטה אינה למעלה ב'ו ראשון וז'סו'
 שהיא מבינה עב' הוא מפתח בחינתה עם הקבוצה לא מתוך עקונתה שבה היא מתולדת עם
 הסמיות שעליונות בסוד איד' כתר חכמה ובינה • והנה איד' יכולת באלה ל'יות מרכבה עם
 יופני שמונת השפעתו בס' ב'ה' שאינו בסוד אלא בתתמונה ולכן בא הכתוב עתה לבאר איד'
 אשפר לאלם להשפיע ולברך ב'ו ראשונות וז'ס ברוך ה' אלהי ב'ו ברוך הוא כ'ע מקור הברכות
 ה' הוא חכמה אלהי בינה וכלם לראש ישראל ואמר ב'י כאשר נרצה שיהיו משפיע ומתברכים
 הוא מן העולם ועד עולם פי' מבינה ועד המל' פולה עליון בינה ועד ו'ת' עב' יסוד עולם
 שני מלב' ובידות הוא מקשרות ומיוחדות עם הבינה או וד'אישפיע כלם בשפעה וי'שפיעו
 הם עד שבינה בתתמונה • ואמר כל העם אמן פי' בהתלות כל העם שהוא קיבוצ' הסמיות
 דהיינו ואמר לשון אמירה כמו שארן ברוך שהוא עליה וסי'ונן בסוד אמן ששלה ז'א'דוכס'
 שהוא יסוד ת'ת' ועלכות וכו'ונן עמם סוד ואמר שהוא אמירה מל' כמו אמרת אלוה' נרובה •
 יסוד כ'ע אמירתו שכלם רמוזים במלכות • והו'ו של' ואמר דמו למלכות ובידות ת'ת' ומלכות
 והוא בא' משתי היסודים האלה • הללויה' פי' תאירו כי לשון הללו הוא לשון הארה כמו בסג'
 כדו ויה' הוא סוד ל' • דאשונות ואין פתח להשפיעם אם לא על דרכים אלו אלא שאז י'שפיעו
 להשפיע בסוד שבינה בתתמונה בורך נכונה • והשפיע עד חיש מלב' ועם שהתתמונה על קברי
 שופיעם ואשפיעו • הם גם שני אודך ככלי ככלי אמתך אלהי אוערה לך בכבוד קדוש וסר'
 צפירתמי הסמוך ב'י אלהי היא השכינה ונס' לרבות יסוד ככל' הוא ה'ת'ת' אשפיע ואודה אל'
 היסוד והשכינה השפע והחכמה והבינה שזה נרמוז במלת כלי כל' הוא הבינה ה'ת'ת' שערס' •
 חכמה ככל' ת'ת' כדפי' בסומו' • ואמר שהשפיע לכלה ולשפיעינה ייחד אותה עם השקן וז'ו'
 אשפיע אלהי ת'ת' ואלכו' אומרה לך פי' אשפיע ואומר מחד הבונה שהוא לך כדפי' בסומו' כ'ו
 בכבוד ש'ת'ת' עם המלכות כ'ו בכור הרמז אל המל' מתולדת עם ה'ת'ת' דהיינו ב'ו כ'ד' •
 ואמר בכבוד ה'ת'ת' על ה'ת'ת' שנתן דכבוד שכינה מיוחד' כדפי' קד' שר היינו ב'ת'
 ואל' ונקרא המלכות ק'ו'ס בסוד י'יקתם מקד'ה הקדשים וכפשי' כ'ו מל' הסודי וכפשי'קנו
 בפסוק AD ע'ו וזאת עולם מן המדבר בתמרות עש'ונו' • וז'ו' נקרא מ'כות מסד הבינה
 כמבואר בויכ' פרשת בראשית והעיקר' אותו שפטר בשער הסמות בש' אלהים והנה ביאר
 עם כ'ו מ'ו היא בחינה משוכחת ויפה עד שלא ימצא בו אש בעל'ו ישראל לר'ו וכו' כמבואר
 שם ואמרתי מ'י כעשה ת'ת' ה'ת'ת' ואת ש'אית המל' הערך בחינה מתל'ת' ת'ת'ורה באכ'ע' •
 וז'ו' א'י שפעת' מה ש'ת'ת'ת' וז'ו' בעלמ'ת עולם מן המדבר כ'י הלא יש בחינה במלכות
 שהיא

שהוא הפקר כמדבר שזה כלכסום הנריום והוא תחת ככפיו השכונה ואמר כי היא פולה ג'ם
מן המדבר שפסגה הבחיכה היא והניחה למטה ועלתה להתיחד ואמר בתעורות עשן כש
העשן מורה דלין כאשר ביארתי בס' פר בשער ערכי הבינויים ל' לא מקושרת מר פי כעשן
הקשורה שהיא אדרבה משקית האט והוא הרים נוחם כמדובר בזה פרשת כח ואמר
מקושרת פי עוד מקושרת ומקושרת מר הוא אלוס בסוד הנבזרה ולכונה בסוד הקשר עכל
אחת דוכל הוא הבינים שבו כל מיני שפע ולכן בקרא כן או אפשר לומר מכל אבקת דוכל
שהוא הסוד שבו מקשרים כל האבקים ושפע אל תפארת דהיינו הדובר היסוד בקרא ב' ב' ב'
היינו מכל * עוד פי אותו על הכשמה כען שפי בזה כי הכשמה בעת פתוחה מן הסוף
איכה כפתרת ממנו אם לא ע' שצויט בשכיבה ומתדנקת בה וכאשר הוא ראיה וזאי כאחת
בשכיבה ועל זה מסתלקת וע' כאמר כי במקרה הכשמה כן וזאי תתיחד בכלל כמותיה
ועה ביכה ות' ומל' והיינו כשמה רוח נכשפי כל אשר ואחד תפחד כנחזותעלה בו וזאי
בעליית הכשמה היא בתוך מסיכות ומרובות מתיחדת במי שהוא הבינה וזאת בה כלכל
ת' ומלכות כי הדין הראוי אל הת' ומלכ' ועל ו' וכן א' ה' אב' ות' וז' בעלכות * ולכן
שול' ס' השולים ואמרים מה הכשמה הזאת הנכללת במי וזאת ומינים ופעלים אותה מן
המדבר ותמרות עשן פי הרב' כי הדינות הם ארבע צדפים שורפים ארבי' והתפלגין הם
ד' פנים הם ה' והם בהתפלג ע' תפלגין וצדיות מיוחד' ככפים עסד' פנים שהוא סוד'
אשהדוכה העורר על הוונ' וצדיות זה כשעת עליית כשמתו כמו שהוא עושה לנס כחת רוח
אחופה ביחוד הוא כן הקצה עושה לו כחת רוח ומופה לנשמתו * מוכנסת ד' פנים על ד'
ככפים וכו' זה כתבאר בתיקוני' והזכיר א' הנה וא' הנה * וכן העשן כפסוק באומרו עולה
מן המדבר פי מתוך הדבור שהוא התפלגין פעל ירו' היא עומד ה' ת והמלכות * בתמרות
עשן היסוד עמוד המופה המתמרים ועולים ואמר תמרות בסוד תמר ועגרה שהם פנים
וככפים ונתמרים ועולים ואמר כי הכשמה מקושרת ומקושרת ומקושרת על שהיית עמ' על
התורה והיינו מר מרירות הכל כ' בסוד קשיות וקליפות דמרי למעיין ולכונה זה ליבו
בהל כה כי הקושיות הם מצד הנבזרה כי משם מתקשה לו בהל כה כמדובר בתיקוני' ולכונה
בסוד לבון מצד הקשר מכל אבקת דוכל צד' מדרשות אגדות ספרא וספרי אכילתא ושאר
דברים * עוד אבקת דוכל סוד רוח תורה שהם המשלים הרוח לפני הק"ב ככשמים * סב
עוד כתבתי בסמוך דוברי כח ואלוים ד' ע' ערב' דוד' פי כ' ע' וצדיות הד' אותיות
בעקום הי' דלתי' לפי שהת' תקראת דוד' מצד הנבזרה פי כן פי כשיר השירים כפסוק כי
מונים דודיק מיון עמטובא מונק' וכן ליבחק באמר אשר קדם ידוד מנטן * ר' ואת ברית
אק' את יבחק וגו' בקרא ידוד' להיות כ' באס' שתעוררת ממטרא דנבזרה לכן מצדונות
הת' דוד' והנה להיות השפערות מצד תוקף הדין * לכן כאלו סב' הי' בחלוק דלתין
להורות על הדלות * והע' על זה שהוא שם כן ד' להסך שהוא דוד' כמו הנה * מלשיות פי
ד' שבתוך ד' עליונה נוטה אל הרקמות וזו שבתוך ד' תקאה נוטה אל הדין לכן אמר ג' ואלוים
ג' ה' הוא וז' כל רמזים בד' של' באשונה * אלוים וז' של' ו' ומש' דוד' פירוט הנה *
ובאר ההנה הזאת ה' על ו' ה' על י' להורות על שהוא מקבל עלמטלים ועתעורר בסוד הדין
עוד כה ואלוים מקבל מצד הנבזרה * עוד אמר כה ואלוים ב' ואלוים ב' ואלוים ב' ואלוים ב'
אבות שהם כה גדולה ות' אלוים גבזרה * עוד אמר כה ואלוים ב' ואלוים ב' ואלוים ב' ואלוים ב'
כפסוקי ו' ש' וז' וי' בעינין אותיות וי' שהם כנגד הת' שהם ב' וז' וז' וז' וז' וז' וז' וז' וז'
למלך וכו' ואמר כי הת' יס בו דין וסדין כלכל בתוכו ופעלים בו ואין דיכו מתגלה ולכן

אמר דודי צח ועם סיונתו צח ואין מתגלה כח הדיון בו עכ"ל הוא אלוס וזהו ואלוים יש בו דין
 ומרוב הכח אין דינו וכעסו מתגלה * עוד צח ואלוים * כבר ביארנו בהער' בה' ההכרעה כי
 עקר הית' הוא מטה הדיון כלפי הרחמים אעפ"י שהוא יונק מצח התמימות כי ארבעה הוא
 מתהפך כח הדיון לרחמים דגול מרבה דגול כבוד ד' דגלים שסס דגל א' שססס שהוא לנד
 הססד והוא דגל מחנה ראובן אור בין של הססד שסס ה'וד כענין הרנוס להססס
 ידריס * דגל שבי מה' ראסונה שססס שהוא לצד הנבורה והוא דגל עמסס שמעון שס
 עון שהוא לנד הבכורה * ושס סה"ל כעמון הרנוס להעשיר יעפין * דגל ג' והוא
 דגל מחסס אפריס אל ה'ת' שסס אפריס פריס ורביה צמוד סה"ת שנו ספריס ורביה
 למעלה * דגל ד' הוא ה' אחרונה * והוא דגל עמסס דן סעמסך לכל סעמסות * וכן
 סמלכות מסעפת משלש מחסנות האלה * ונקרא דן כסוף דיון * ודן של ארצ' והס"ל ככללים
 ארבעה דגלים הלה כבוד שס' יסוס המפורס דכתיב דודי צח ואלוים כדפיר' ולכן הוא
 דגול מרבה עמסס רבוס של ישראל או מצד מרבה פירוס כי היסוד נקרא רכב לת'ת
 וסכה הוא דגול מ"ח אלף כדכתיב רכב אלהי' רבותי אלפי סנאן תרי אלפי סאינן כסארן
 מרבתיס יח אלף * אבל הק"ב סה"ת הוא דגול משתי רבות שלונות וכנגד תרי אלפי
 סאינן סס כתר לעול כי ספירותי' ומטה למעלה ו'וד עלעלה למטה ות'ת כולל הרי
 דבוס שלמות שמקבל מחכ כ"ע עד סה"ל * אמסס היסוד הוא ט' ממטה למעלה וט' וה'ס' יח
 ח' ולינן כשלונות וזהו מרבה לא מרבנות אלא רבה דהיינו תרי רבוס * או ורבה שהוא
 כולל מי' ספירות כסווקס כלולות כל א' מאלף שעולים לרבוס וכו' *

סג עוד נתעסקנו בסמוך כתפוח בעצי היער וכו' ופי' שפי' בווהר שהית' כראה אל
 הנבורה כריחא ונטעמא וכו' ונומים ופי' במאמר שהוא כי ריחא הוא טוב שהוא מקבל
 מכ"ע כדכתי' ריחא לו כלבנון דהיינו שפע מכ"ע והוא דק כריח דק וכח הריח כחוח וסעב'
 הוא שפע חכמה ובינה ונ' חיד' שהוא כ"ח ו' והוא כחי בינה כח אנתון לעובדא דכראשית ונ'
 חכמה טעם לרמוז אל שפע שכיסה וכן סחיך אל מעלה וא' למטה * גוויס סס לכן ואלוים
 וירוק ג' אכות ג' ונוכי סקסת שסס מחכ בעצי היער יער נקרא המל' שפנינו עיר או יער
 ממש והיינו המל' ה' של המל' כדפי' בס' * כל ואמר שהוא תפוח דהיינו היותו כל כולל עד
 הית' * ועוד ג' בעצי היער שהוא היותו כולל כפי' והיער ענבנו מל' כן דודי בין הבנות פי'
 כן מיושב ומתוק בתיקן אלה ויש על כנו בין הבנות שסס כסח והוד שסס נקראים בכות ובין
 שכיסה הוא הונו שפתיסן תרין ביעין דכורא * בבלו סמדתי ויסבתי סמדתי סעבורות
 הונו כבוד הקאוס ויסבתי כבוד הונו ענבנו ופריו אלן כסמות של דיקוס סכן פי' בווהר
 שסס פרי עובדא דת'ת מתוק למכי כבוד שעל ידס אוסודת עיין לקסלל מיון עולאן
 כמבאר בווהר פכס ריט פרשתא *

סד עוד נתעסקנו בסמוך תנן אמת ליעקב ופירשתי כי תתן היא כבוד המתנה שהוא
 הניכה בא"ל מתנה טובה יש לי בבית גבו וסבת שמה והיינו בינה הכנ' ולב"א תתן
 אמת הוא הית' כבוד יחודו ודכוון אל כתר וניכ' והיינו א' כתר מ' ניכ' וכללותו א"ס להודו'
 על הניכה כבוד יחוד' לעל' ות'תפארת ונקרא יעקב כבוד כפיס עמיתוס כדפי' בסמוך עז
 ואמר מיוחד אותו למעלה באופן סמוד ועלה לענין אמת כבוד היסוד חסד לאכרסס
 סס ז ו ס א ס

הנה גדול ק' חסד בסוד ענין דהיינו יחוד' עם הכתר על' החכמה * וכן חסד פי' צוה'
בצנין זה שהו' נד' המת' עם ספק' וכן אברה' בסוד בחי' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
הדיבור והיחוד עם ה'
ה'
מרכבה ולא אמר בבורה כלל מפני כי יחוד הכיפה עם ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ולכך אין ראוי לדבר בו * אשר כשענת פי' ככלל' ג' אבות בסוד השביעין על' המתנה הכיפה
הכו' למעלה והנה כלל אותה בסוד השביעיות ובסוד השפעתה ג' * ימיו קדם שתי ימי' של
קדם הוא קדמונו של עולם כלפי ימיו קדם חכמה ובינה * מה עוד כתבנו בסוף אמת
מארץ תצמח * ופי' עם מה שכבר הקדמונו למעלה פעמים רבות בעיני אור' המתהפך וחוזר
ממטה למעלה ולכן אמר שאחר שדק ושלום כשקו' שהוא יחוד אמר שאמת שהוא מציאות
הית' וארץ שהיא המל' * צומח ועולם בדמיון האור החוזר ממטה למעלה והוא מלת מארץ
תצמח ודק שהוא המל' ושמים שהוא הית' כשקף כלפי מטה בסוד האור החוזר עם מה
שפי' בזה בסוף שמי' בחותם על' לך וכו' וענינו כמותם כאלו יור' ועיקר שמתנו
בו עכ' יסאר עם מציאותו כן הית' והמל' אעפ' שכבר כתוב וחזרו כל א' אל מקומו עכ'
כשאר מציאותה מציאות הית' במל' ועליו כאמר בורתו של יעקב בלבנה ודוק שאמר
צורתו שעיניו ציר' הסותם ולא יעקב ממש חקוקים כענין חקק הסותם שכשאר עם מציאות
המותם חקוק וכענין הוא המל' חקוק בת' * ועם הדבר הזה יובן איך אעפ' בלפי האמת
הדו פרופים עקרה מיוחדים ולא' אחר המישום כמאלו טהים סהרים כי אין שלמותם
אלא בהיותם יחד ולא' כן לקה השמש ג' * ולא' איך דרשו ואוהביו כאלה שהמש בבורתו
אלא יובן עם מה שפיר' מציאות המלכות כשאר בת' ומציאות הית' במלכות * עם כל זה
אינם שלמים בעצם א' מציאותם העצמי אינם ביחוד אלא כונת עליית המלכות למעלה
ואז ישתלמו * ועתה לפי זה אמת שהוא בורתו של יעקב מארץ תצמח בסוד אור' המתהפך
וחוזר אל מקומו בת' מאיר במלכות וחוזר אורו ומתהפך ומאיר מתוך הארץ אל הית' * וכן
דק משמים כשק' בסוד האור העולם ומאיר בת' וחוזר ומתהפך ומאיר עין הית' אל
המלכות * עכ' הניע העסק ביום הסוף * בו עוד כתבתי בחלומי ליל' ד' כט' לחמש
שנע מענין למה מדרך האים לחוזר על הוונג ואין דרך אשה לזור * בזולת מה שדרשו בנח'
דרך אים לחזר אח' אבידתו * שאין שאלתינו על וונגם אל ענין התשמים * וכתבתי כי הטעם
כי האדם הטא בענין המלכות שהפירוד אותה מעלה * ולכן יצרו מחוץ ומתפעל על
ענין התשמים לתקן את אשר עותולית אשה בעלה על מעשיו * עוד כתבתי מענין
יתדות העשן שהם ווי' התקוקים בקרקע דהיינו יחוד ת' ועלכותו * עם קרקע או ארץ
שסיהם כיון אל המלכות * וביארתי כי למלכות יב' גבולים קבוצות והת' יב' גבולי וכריס
והם סוד יב' ווי' ב' יתדות בתוך יב' קבוצות * ואחר שכתבתי ראיתי שהידיעות הם
א' כמבואר בזה והנה להם בנורות שהם המיתרים שבהם משפיעים לבחינת המלכות
התחתונה שהיא הקרקע קרקע * והנה בכל הענפים והבכורות השפעתם על מציאות ויו'
שכל א' וא' הענין יפה וירי' אל מה שביארתי בס' שבער בכורות ונשער פרטי השמות
בענין שנים עשר גבולים * ובי' גבולים שהם יב' שמות עכ' הנות עכ' ארנו *
והארתי עם י

סו זענן הצפרנים אמרו זורקן רשע קוצרן צדיק שורפן סוד פ' כי כצפרניו
 הקליפות כנודע והסג זורקן רשע שנותן להם כח ומיל להתשוטט בעולם • ולכן הוורקן
 ופושט בעולם טוא רשע וקוצרן צדיק פי' כבר ידעת כי מלת צדיק לזון כל העול הטמאים
 והטהורים כענין יוסף שהיה מרכבה אליו וזן למכרים ולכן קוצרן צדיק שנותן להם מוון
 שפסע עפר לחמו • אבל שורפן סוד סוד הטהרה מצד המסד מצד הכסן כדכתיב וטהרו
 הכהן • לכן השורפן ועוקרן מן העולם הוא סוד בסוד המסד • סח עוד כתבנו שבו' נוס'
 א' שלשי' למדש אדר ונתעסקנו בפסו' מזמור לדוד ה' רועי לא אחר • ופי' מזמור פי' בתיקו'
 כי בעשר מיני הלולים נאמר ספר תילים • וא' מהם הוא במסד והוא מזמור • ונאמרתי כי
 הטעם כי מזמור אית זמרא ואית זמרה זמרה מצד שמאל והטומאה ועליו אצל זמר בבית'
 חורבא בביתא סג' קול יזכור וכו' • והנה אחר זמרה בביתא מצד הקליפה מורה סורבא •
 הנה הזמרא מצד הקדושה מורה בנין כי גם את זה לעומת זה עשה האלהים • והנה הבנין
 הוא בחסד וזהו אמרתי עולם חסד יבנה • והסוד כי כמו שלשון שריטת הוא על סני פנים •
 הא' הכרת השרשים • וסג' שרשם בארץ בענין ותבואתי תשרש וכן ושרשו מארץ חיים ס' ה'
 וכן כלם לשון הכרת השרשים • וכן לשון ולשנו את המזבח שהיא הכרת הדשן וכן רבים •
 ובענין זה זמרא עטרלא ששאלא הוא סורבא בביתא מ' המורה ומירת ומורות גפן השם
 צבאות אבל זמרא מסטרלא דקדושה מורה על בנין הכית ונידול הזמורות בסוד הגדולה •

ומטעם זה מזמור הוא במסד והוא לשון גידול הזמורות וצמיחתם בסוד שורק של זרע אמת
 והנה אמת מזמור לדוד פי' בכו' מ' כי המלכו' קפרא דוד בסוד הולות והעניות ואמרו שהוא
 השפע המסד ושפע על דוד ולכא' כי אמת שפסע מצד המסד ה' רועי לא אחר פי' המפרכם
 של המל' הוא הת' וא'כ' לא יאחר כל בה' • או ירבה ה' שהוא הת' הוא רועי בסוד רעים
 ודודים שפי' בווהר פרש' ויקרא ובלרתו' כס' פר' בש' אפות והנהגה • ואמר ה' רועי כמו רעים
 כי אחר שהוא מיוחד עמה בסוד רעים והיונו ללא מתפרשן לעלמין א'כ' לא אחר פי' לא
 יאחר לש מוון או יחוד • בכאות דשא ירביצני וגו' פירו' המלכות לעולם כאות שהוא מלשון
 משכן • והנה דשא הוא כמו עשב ופי' רשצ' כי הוא בת' א'כ' אכו נאמר דשא בת' • וכן הוא
 לשון אשד שעל ידו אשד ושפוכת השפע למלכו' ואמר שאפילו הכחמה התחננה בבה שהיא
 רוצנת עליה יהיה כאות דשא שהיה בהם שפע וצמיחת כח הת' • ועל מי מכותות פי' כי
 הם ג' מיני מים • הא' מים זכוכים והם כמות הטומאה ועליותה נאמר ברוך ה' שלא כתכנו
 טרף לשוכיהם שהם כמות הטומאה והקליפתי והמים השכיות הם מואי הבבורה שעליה נאמר
 ספ' מים שבים שני • וכן פי' בווהר וסג' גם הם מי גשמים שיוצרים בבבורה ולכן נאמר קשה
 יומא דעטרא כיומא דרובא • והמים השלשונים הם גומי המסד שהם יונקים מצד המכותות
 העליונות שהם אבא ואמא דתמן מכותה לכל • ולכן אמר כי אפי' על מי מכותות שהם הבינה
 שהוא על מי מכותות על דרך מה שפי' בווהר בתיבת על ה' שהוא הבינה בס' על מי מכותות
 פי' אותה שהי' על מסד והוא הבינה שס' וסג' ופי' בסוד היחוד י' • או ירבה בכאות
 דשא ירביצני פי' מה דרך השפע להשפיע למטה ומכא' אותו שפע מוציא המלכ' אח'כ' הדשא
 כמו שאמר הכתוב תובא הארץ דשא • ומאי תובא אלא שכבר נורעה עכא הזכר וכשאר הורע
 בנקבה והוא ותובא הארץ וכו' • ואחר עם היות שכבר השפיע לה שפע רב וכבר עשה פרי
 שהוא הדשא עם כל זה עליו ושפיע וירביצה רבבים של שפע וזהו ירביצני • מי מכותות
 הם שתי מיני מים הזכר ומיני הנקבה והם נקראים מיני מכותות פיר' מכו' ות' שהם
 ת' ת' וזו ועל' ת' ומכא' דתרווייהו אית להו כיומא בכך כלפי' שפרשת נח וכו' בס' פר' כס'

אֲנֹכִי וְאֵת כִּי אֲפִי עַל אוֹתָם הַמֵּיִם וַיִּפְעַע לָהּ עוֹד מֵיִם וַיִּפְעַע וְיִתְרָה וְיִתְרָה מִשׁוֹבָה * כִּפְסִי
יִשׁוּב וְכִימִי בַּמַּעֲבָלִי דָק לְמַעַן שָׁמוּ * עִי אֲחֵר הַיְחוּד וְהַשְּׁפָעָה הַהוּא הִנֵּה כִפְסִי הַמֵּל שְׂהִיא
סוֹד בְּחִיבֹתָה הַדָּקָה הַעוֹלָה אֶל הַיְחוּד כִּדְפִי בְּכִי כִי הִנֵּה כֹאשֶׁר יִכּוּב אֹתָהּ אֶל מַקּוּמָה
וְאֶל כִּפְסֵהּ וּמִיָּאוֹת הַתְּחִתָּוֹן אוֹ כִימִי בַּמַּעֲבָלִי דָק * פִּירוּשׁ וַיִּפְעַע לָהּ שִׁפְעַע עִי מִיָּאוֹתָהּ
מֵמֵשׁ וְאֶל הַבְּכוֹרוֹת מֵל הַדִּין וְאֶל בְּחִיבֹת הַדִּין שֶׁמֶס כָּרָא דָק וּמַעֲבָלִי דָק * בְּכוֹרוֹת הַדִּין
בְּסוֹד מַעֲבָל כָּרָא הַדָּרֵךְ הַקָּשָׁה הַמַּעֲשִׂי * וְאֵמַר כִּי הַשְּׁפָעָה הַזֹּאת תִּהְיֶה עִי מִיָּאוֹת מֵמֵשׁ
לְתַקֵּן הַמַּלְכוּת עֲצוּמָה וְזוֹהוּ לְמַעַן שָׁמוּ * הַמַּלְכוּת שְׂהִיא שָׁמוּ וְתִקּוּן שֶׁל הַתִּת * נֶס כִּי אֵלֶךְ בְּגִישׁ
בְּלִמּוֹת * עִי בּוֹהֵר כִּי עוֹת וּבְלִמּוֹת הַס שְׂתִי קְלוֹפּוֹת זָכַר וּנְקֻבָּה הַזָּכַר בְּלִמּוֹת שְׂהִיא כֵּל
רוֹכֵב עַל הַמּוֹת * וְהִנֵּה עֵתָה אֵמַר כִּי בְהַיּוֹת וְחוֹדָה בְּכֹה הַיְחוּד הַגְּדוֹל שֶׁאֵמַר לְמַעַל אֵמַר
כִּי נֶס כִּי יֵלֶךְ בְּתוֹךְ הַקְּלוֹפּוֹת שֶׁהֵם גִּישׁ בְּלִמּוֹת זָכַר וּנְקֻבָּה * גִּישׁ נְקֻבָּה * בְּלִמּוֹת זָכַר *
הַשּׁוֹכֵן בְּגוֹ הַגִּישׁ אֵמַר שֶׁלֹּא אִירָא מִהַקְּלוֹפּוֹת כִּי אֲדַרְבֵּה לָהּ יִהְיֶה כֹה לְבַמֵּל כֵּל כִּסֵּן שֶׁלֹּא
יִתְדַבֵּק אֶל הַמַּשְׁכָּן לְמַמְשׁוֹ מ' וְזוֹהוּ לֹא אִירָא רַע * וְכֵן טַעַם לְדַבֵּר כִּי אֵתָה עֲמַדִי שְׂהִיא
הַמַּסַּד הַקָּרָאֵת אֵתָה הוּא הַיְחוּד עֲמַה בְּסוֹד מוֹחֲזוֹר הַכְּדָרֵשׁ לְעַלְמֵי וּמַחֲזוֹן לְטַעַם וְלַשְׂבִּיבִית
כֹּה הַקְּלוֹפּוֹת * שֶׁכֵּךְ וַעֲשִׂיבְתָּךְ פִּירוּשׁ ת' וְיִתְדוֹר כִּי הוּא כָּרָא שֶׁכֵּכָה בְּסוֹדוֹ שְׂהִיא שֶׁכֵּכָה
הַכּוֹלֵל כֵּל הַשְּׂבָטִים וּמַעֲבָתָךְ הוּא הַיְחוּד שְׂהִיא נֶס כֵּן וְי' עֲשִׂיבְתָּךְ וְהוּא עֲשִׂיבְתָּךְ לְחַס בְּסוֹד
וְיִכְלֵל יוֹסֵף לְכָל אֲחָיו * הַמֵּה וּכְמוֹתֵי רִנָּה לְמַעַן יִהְיֶה בְּהַשְּׁפָעָה עֲמִי בְּסוֹד הַמַּכְנוּחַ וְהַקְּחָמָה
בְּאוֹפֵן שֶׁלֹּא אֲשַׁמְדוּ מֵהַזִּרְיִים * תַּעֲרֹךְ לְפָנַי שְׁלֹחַן גַּד בּוֹרְרִי * עִי דַע בּוֹהֵר עִי כִי לְמַל' בּוֹנֵן
תְּכַלֵּת לְכַסּוֹת תְּלַת פְּסִיִם מִפְּתַח הַקְּלוֹפּוֹת שֶׁלֹּא יִבְאֵן לְקַטְרֵג וּמַגֵּד הַקְּדוּשָׁה כֹּאמ' שֶׁשׁ וְאַרְבָּעוֹן
לְבִשּׁוֹת וְגו' * כִּמוֹ שֶׁבִּיאֲרָכּוֹ בְּסֵפֶר בְּשַׁעַר הַבְּנוּכִים * וְהִנֵּה כֹאשֶׁר אֲמַרְנוּ לְמַעַלָּה כִּי בְּהַיּוֹת
יְחוּדָה לְמַעַלָּה בְּסוֹד הַיְחוּד הַעֲמִי הִנֵּה אֲעִפִי שְׂהִיָּה עֲרִיכ' הַשְּׁלֹחַן גַּד הַבּוֹרְרִים וְהַקְּלוֹפּוֹת
וְאֵמַר תַּעֲרֹךְ לְפָנַי הוּא בְּסוֹד כִּי שְׁלֹחַן כָּרָא בְּחִיבֹת תַּתְּנוּבָה כִּי יֵשׁ בְּחִיבֹת עֲלוּיָה כִּי הַשְּׁלֹחַן
מַשְׁכָּן לְלַחֵם וְלִקְשָׁרָה וּלְכּוֹס וְכֵל אֲלוֹ הַס רְמוּזִים בְּמַלְכוּת וְהֵם בְּחִיבֹת עַל שְׁלֹחַן לְאֵשׁ לְכַסֵּן
עִי אֹתָהּ לְחַס כִּי שֶׁאֵי לְפָנַי מִמֵּה מַחֲסֵה שְׁלֹחַן * אוֹ כֹאמֵר לְהַפֵּךְ שְׂהִיא לְמַעַלָּה וְיִהְיֶה שְׁלֹחַן
מַשְׁכָּן לְחַס כִּי שֶׁאֵי יִהְיֶה גַּד בּוֹרְרִי לֹא אֲשַׁמְדוּ שִׁיכְלָלוּ הַמַּעֲוָה אֲלֵא יִהְיֶה שִׁיבִיבֵי קַשׁוֹת *
וְאֵמַר תַּעֲרֹךְ כִּכֵּר יִדְעַת כִּי שְׁלֹחַן בְּכַפּוֹן מַגֵּד הַבְּבוּרִים וְהַעֲרִיבֵם בְּסוֹד הַקִּישׁוֹט וְכֵן וְעִרְכֹּת
כִּי וְגו' * דַּעֲכֵת בְּשֹׁמֵן רֵאשִׁי פִּירוּשׁ הַיְחוּד שְׂהִיא רֵאשִׁי הוּא מְדוּשָׁן הַיּוֹרֵד מַגֵּד הַיּוֹמִין * וְכֵן
ג' כִּימִי שְׂהִיא הַמֵּל שְׂהִיא קָרָא כּוֹס הַבְּרָכָה הוּא רִוּיָה בְּסוֹד זֵרוֹ אֹתוֹתָהּ כִּמְיִן אֲרִיָּה מַגֵּד
הַמַּסַּד אוֹ מַגֵּד הַבְּבוּרָה וְעִי תוֹא ה"א * אֵךְ טוֹב וּמַסַּד יִרְדְּפוּכִי כֵּל יְמִי חַיִּי וְגו' * א"ךְ כַּעֲבוּן
אֵהִיָּה הוּא כֵּתֵר * טוֹב וּמַסַּד עִי ר' טוֹב חֲסֵד עַד לֹא פְּשִׁיט * זַמְסֵד כָּרָא בְּסוֹד הַתְּפַשְׁטוֹת
שְׂהִיא חֲסֵד לְרַעִים וּלְטוֹבוֹיִם * עִי בְּכַפֵּר בְּשַׁעַר הַכְּנוּיִם בְּעֵרֵךְ טוֹב * וְאֵמַר כִּי אֵךְ טוֹב
וּמַסַּד כְּלָל * כֵּתֵר וּמַכְמָה וּמַסַּד וְהוּא סוֹד הַמַּסַּכַת הַיּוֹמִים * וְזוֹהוּ יִרְדְּפוּכִי שְׂהִיא סוֹד
הַרְכַּבַת הַשְּׁפָעָה בְּסוֹד הַהַשְּׁכָמָה * כֵּל יְמִי חַיִּי הוּא יְמִי הַמַּלְכוּת סוֹד סְפִירוֹתִים * וְחַיִּי הוּא
סוֹד הַעֲצָם הַמַּתְּפַשְׁטֵת כִּדְפִי בְּכִי עֵב * וְשִׁבְתִּי בְּבֵית ה' בֵּית ה' הוּא הַבִּיבָה וְאֵמַר כִּי שִׁפְעַע
הַבִּיבָה אֵין רִנָּה שִׁינְשַׁפְעַע לְמַטֵּה דָרֵךְ הַשְּׁפָעָה שְׂהִיא הַשְּׁמַלֵּל שֶׁמַּהֲבִיבֵים מַתְּעַרְוֵן לִדְיִן אֲלֵא
שִׁתְּעַלָּה הוּא לְמַעַלָּה לְקַבֵּל וְזוֹהוּ וְשִׁבְתִּי בְּבֵית ה' לְאוֹרֵךְ יְמִי * פִּירוּשׁ שֶׁרִנָּה תַשֵּׁב שֶׁס
מִיּוֹחֲדַת עַם הַתִּת בְּסוֹד בְּחִיבֹתָה הַעֲלוּבָה שְׂהִיא כָּרָא אֲרֵךְ אֲפִיס * וְשֶׁס כֵּל לְשׁוֹן
אֲרִיבֹת * לְאוֹרֵךְ יְמִי עוֹלָם אֲרוּךְ כִּדְפִי בּוֹהֵר * שֶׁס עוֹד תַּעֲשִׂיבְנוּ בְּמַסּוֹס
בְּעוֹךְ יִשְׁעֵי מֶלֶךְ וְגו' עִי עוֹךְ בְּבוּרָה וּמַלְכוּת תִּת * וְהִנֵּה שֶׁס כֵּן ד' לְדָרֵךְ זֶה יִהְיֶה
בְּבִיבָה לְמַעַלָּה וְאֵמַר בְּעוֹךְ הוּא הַגְּבוּרָה הַמַּתְּעוֹרֶרֶת מַגֵּד הַבִּיבָה וְלִכֵּן קָרָאֵה עוֹזוֹ שֶׁל

בגדורה * והכס התפוררות שעתה ה'ת' מצדו וזהו ושמח עלך וציושפתך זה יגל מאר *
 כהם ישועה היא בגדולה כי שם תלוי עינין הישועה כענין השופעה ימיו * וכן שכבי ער
 הכקר שהוא בקר דאכרסה ואמר כי גילת המלכות שהיא מ'ה אל הוונג הוא ע'ז הישועה
 שהיא חמד והענין כי תמולת קבלת ה'ת' מן ה' הצפון ומומס אל הדרום * ולכן אמר
 תכלית כללות זה אל דרום וזה אל צפון ולכן אמר כטוית העלכות אל הדרום וטוית ה'ת'
 אל הצפון ובהם סיחוד גמור דאמר דהיא בין תרין דרועין אנרמא מתייחדא כהדים *
 ע' עוד כתעסקונו כפסוק ואתה תבזה אל בני ישראל וגו' ופי' ואתה החמד כקרא אתה בסוד
 אתה כהן לעולם ואתה רמוז ת' כומה אל החמד עכמו כי השמן בסוד האין כעמון כשמן
 הטוב וגו' וכן פי' הרשב"י בזהר במקומות רבים * תבזה אל בני ישראל תרדנשו תפקד פירו'
 תפקיד ותשפיע השפעת שמן הטוב אל בני ישראל שהם כבד וסוד כביס לת' שסכר ישראל
 ויקחו אלך שמן זית פי' כי יקבלו עמך או יקבלו אותם עליהם בסוד השמן זית שהוא סוד
 הימין כדפי' * זך פי' כי בסוד זך אותיות שבת' א'ז זך בלי שמרים להורות שלא יהיה בו
 דין שהם השמרים * כתב בסוד הסוד שהוא הכונת וכותב השני זתים שהם עימין הגולה
 ושמעאלה שהם כבד וסוד ופי' הכרית ככתב הורע וכספע וכן פירש הרשב"י
 כתיב ביסוד עמטע זה ובארתיו כספר בש' ערכי הכנויים בערכו * להעלות כר תמיד פירו'
 השמן והספע הזה יהיה להעלות הכר שהוא העלכ' למעלה בסוד בעלה שהיא עולה עמו
 וזהו תמיד העורה על תמידות ה'תוד * או יהיה פי' להעלות מלשון הארה והדלקה והוא
 השמן להאיר הכר שהיא המל' וגם ארז'ל כי הותים האלו אנרנרין כראש הותי' * והטעם
 שהותים כופלים בארץ שהוא העל' בעוד שהם זתים כמכא' השפע אינו נעשה כתיב' אל
 ארץ עלייתו מהארץ וזהו מומטה למעלה ועקר השפע הוא שיהיה שמן קודם בואו אל
 המלכות שהיא המכורה * עד כאן הוביע העסק ביום ההוא * ע'א עוד כתבנשנו ביום ר'ו
 לחמה ארד ומתעסקונו כפסוק לשלמה אלהים וגו' * ופי' לשלמה בזהר פי' ר"ס תאלך לשלמה
 שכי פירושים * אם כמכמה אם כביכס * ולכל הפירושים הכוונה שהשלום שלנ' * ולפי
 שכי הפירושים האלה כמאר לשלמה פירוש לאותו שהשלום שלנ' * ועל דרך זה יהיה עתה
 בחבמה ואלהים כביכס * ואמר עשפטיך פי' ידוע כי ה'ת' כקרא משפע בסוד הרחמי וידוע
 כי כל מה שאירע ליעקב אירע ליוסף ושכיהם ת' ע' ויסוד ברוב עניינס דרך אחד להם *
 ולעובד שכיהם יקראו משפטים ואמר משפטיך להורות על יהודים עם הכינס שהיא אלהים
 המוכר ואמר שנס כן כדקתך שהיא הכינס שהיא צדק ויחד אותם עם ה'ת' שהוא כן מלך
 בן המכאס שהוא גם כן בקראת אלך או בן הכינס שהיא גם כן כקראת כן * ומכאס לפי זה
 המלכות גם כן מיוחדת עם הכינס אחר שהת' מיוחד עם המלכו ומיוחד עם הכינס * עוד
 פירשתי עם מה שפי' בזהר פרשת בראשית והעתקתיו כהמר כשער השעות כשה אלהים
 כי העל' כקרא אלהים שהוא ע'ז אלהים שהם כביכס גם כן זה מי אלה קישוטי הכינס והם כביכס
 על רחמים כמבואר שם * אמנם המל' כמורה גדול בסוד עלויות הרגלים תקרא ג'כ מי אלה
 שאו ע'ז התראות כל זכר את פני הארון שתקטט היא כקישוטי האם שהם מ'ז אלה והכס יש
 למל' ב'כ שם אלהים אבד כביכס דקין ולכן אמר לשלמה כדפי' לעיל משפטיך פירוש אותם
 הקשונים שלך שהם משפטיך שהוא אלהים מ'ז אל' ה' ולא כביכס דקין אלא כביכס הרחמים
 דהיינו משפט זהו משפטיך למלך שהיא המל' תן לה המכונות הקשונים אלה וכתבך לכן
 מלך פי' אחר שתקטטם כקשונים וכאורות העל' ימים האלה הנה או יהיה סיחוד וזהו כדקתך
 שהיא העלכות לכן מלך שהוא התפארת :

עב עוד כתעסקו בפסוק למכנח על אילת וגו' ופי' כי להיות שלמות אסתר ומרצבת היתם
בסוד המוט של חסד הכניס על יד שהוא הכנח מוט של חסד ולא חסד ממש * לכן כאשר בא
נגד עמלק הוצרך להטעיף עליה מוט של חסד וזהו למכנח על אילת הפסוק פי' כנח על
המלכות שהיא כן אילת השמר מצד הכנח שהי' נקרא' שמר * ועוד טעם אחר מפני כי עמלק
הוא מצד שרן העליון מהסדר אחר ופנימותו בסוד הוד דו' ה' בסוד והוא כולל על רדנו : לכן
הוצרך להשפיע מצד הנגדיו והוא מהכנח בסוד הימין וזהו למכנח על אילת השמר מומזר
לדוד פי' מהיות הכנח על האל' נמשך היות מומזר שהיא מצד הפסד אל דוד שהוא סוד
לנותה כדפי' לעיל בפי' אלו אלו למה עזבתני פי' כי אלו ראשון צדיקה שהוא כמנין א' ס' *
ועניינו ל' ביכה א' כתר * יוד כחמה וסוד והוא כולל ג' ראשונות בסוד הביכה והספד היסוד
מיחד המלכות והביכה * שכן פי' הרשבי' ע"ה בזוהר סיד השירים בענין אברהם אינו מוליד
אברהם מוליד בסוד דם הברית פי' ט"ס * והנה נמצא כי מה שאזל שנסתלקה מאברהם רוח
הקדש הכוונה שנסתלק מאנה השכינה שהיא נקראת רוח הקדש בסוד הפכה שנקרא' קדש
שכן פי' בזוהר * ובמקום אחר פי' כי מצד היסוד נקרא רוח הקדש ולא פליגי דברתא לא
ינכא מאבא אלא עי' האם שכן דרך הכת לשאל מאביה עי' אומא שבוס' ממש לשאל מאביה
ולכן היא נקראת רוח הקדש מצד הפכה עי' הביכה ויחודה עם הביכה הוא עי' היסוד *
נמצא שהוא אלו אלו למה עזבתני ופי' שנסתלק מאנה רוח הקדש ואמרה אלו אלו ב' בסוד
שתי אימות אם תסתובה ואם עלייכה ביכה ומלכות שנסתלקה ממנה כאחד ועפ"י עקר'
היתה אומא תתאה ועל ידה היתה סוככת עליה אם עלייכה אמרה עזבתני לישון יסוד ולא
עזבתני לישון רבים רחוק מיושעתי דברו שאבתי סנה היושעה הוא בסוד הימין כאמר כי
דברו צלותיה שהיו יחוד האל' עם החסד * דהיינו ישועה אמר שהיתה רחוקה מן החסד
אחר שנסתלקה ממנה שאם היתה מיוחדת בחסד לא היתה מסתלקת ולזה אמרה אלהי שהיא
האל' אקרא' יומי יום דכליכי כל יומין ועבד' לא תע' פי' מיחד אותה עם החסד שהוא נקרא' יומם
יום דכלי' כל יומין ועבד' לא תענה פי' לא תתרה מלשון כעניתי בני' מחולי ל' שהיא מענין
דינוי ולשון קריאה לישון יחיד כענין תהום אל תהום קורא לקול בנוריק' * וליה טעם מה
שהוא ליל אבי עושה וליה שהוא יחוד' עם לילה ועבד' לא דומיה לי פירו' דומיה הוא
הכמה והרומה כענין החלמתי דומיה * וקרוב לענין זה פי' בתיקון * ואתה קדוש יושב אמ'
שאם כתרעמ' נגד השכינה כתרעמ' נצם ואתה קדוש שהוא ת' קדוש פי' יושב למעלה בסוד
הקדושה שהוא למעלה בסוד הפכה וישב תהלות יש' פיר' עומד למעלה מתעלם ג' בסוד
התהלה שהוא הביכה ונשאר העולם הוא בדין בסוד למה ה' תעמוד ברחוק * עג עוד
כתעסקו בפ' לדוד אודך בכל לבי וגו' אשתחיה אל היכל קדשך וגו' פי' אודך בסוד הפשעת
קו האמצעי כמו שאמרה למה הפעם אודה את ה' * בסוד יהודה שהוא קו סוד האמצעי לפי
מה שפי' בזוהר בה הוא עובדא דהוא סבא ואמר שההודא הוא סוד הפשע' מצד האמצעי
אמר עוד בכל לבי ולא אמר בלבי משמע לב' א' אלא בכל לבי שהוא צדיקה וצדיקה יושב הכה
חסד גבורה כדרך שפי' סי' ב' וטעמי כי מצד הפשעה הזאת יוכרח היות דין משפט
הגבורה אמר נגד אלהים אומרך מה שכנגד הגבורה שהוא נקרא' אלהים אומרך מה שאם
הפשעת חסד בלופן שכבר שפע החסד על הגבורה * או ירצה אומרך אבהם הדין ואמתך
אונתו בסוד רבת וזאת הלויים והוא נגד אלהים פי' מה שכנגד הגבורה נתקן אותה בסוד
הרכה דהיינו אומרך * אשתחיה אל היכל קדשך פי' אחר שכבר השפיע בה מן הב' קיים * קו
החסד וקו האמצעי וקו הדין כל להשפיע על מה ראשונות וסיינו אשתחיה כי אשפיע ממקור

סברכות

סדרות שהיא הכתר אל סיכל קדשך דהיונו זוכה הו'כ אל הקדש שהיא הזוכה ולהשפיע
 אל שתיים כך א"ל אל לא שהיה כתר בתוך החכמה והחכמה בתוך הזוכה וא"ל הכתר
 בחכמה והחכמה בכתר . ואמר כך ואודה את שמך . פי' אשפיע לטע' דהיונו שמך . ואמר
 שמך פי' השם הפעול בעל' שהיא בחינתה הפעולת השם והשפעה של הספירה . ולכן אמר
 ואודה את שמך . פירו' אשפיע לשמך על הסדך ועל אמתך מאותם שהם על הסדך והאמת
 דהיונו ב' ראשונות שהם למעלה מחמד ומאמת כי הבלת על כל שמך אמתך כתי' טע' לברי
 אך אפסר שהמל' תהיה וימקתה למעלה על הסדך ועל האמת ואמר הטעם נכחי כי הגדלת
 על כל שמך פי' הגדלת והתעלות על כל שמך היונו שמך על' כל יסוד על ת'ת וכמצאת המל'
 בחינתה למעלה מהת'ת והבחינה על יונה הו'את בקראת אצרת בסוד שהיא יושבת בראש
 אמיר עברת בעלה ולכן קראת אמרתי . עוד פי' פסוק זה באופן א"ל ואנב אורחיה מדעתי
 בעיני שאלה למה הקב"ה בהיונו שלם בכל שלימות ברא השמרון הגדול שבשמרון והיא
 הקליפה בעולם ויזכר באלם . ויתר דעתי לעבין שאלה זו ואמרתי כי באשר עלה ברכונו
 הפסוק להאביל אבילנו טהור וקדוש האביל בהם בנאכלי סורת הדין אשר הטביע בה לסינת'
 פועלת זוכה בעליונים ובתחתונים וזו מעלותיה ויתרונה באומרה יקוב הדין את החר'
 וכראות המאביל כי הדין מושפע והרחמים מושפעים כי כל דין נקבה ומושפע והרחמים
 והוא תחת הרחמים כעבין חמד על גבורה וכח על הודי' והנה בהיות הדין פועל פועלות
 הדין מתרבה והרחמים מתמעטים והקדושה מתמעטת ולכן הוצרך לסינת האדם מושפע
 ונכבד ב'זכרה ונ'זכהט שהם כח הדין וכח הרחמים . והנה כל הדברים העליונים תלויים
 בהתעוררות התחתונים בהתעורר האדם בהגבור אצטע על' יזכר הנם יגביר השדך על
 הגבורה ובהכניע האדם הקליפות בעבודת קונו או למעלה וכביע הגבורה והדין תחת
 הרחמים והשפע נשפע והקדושה מתרבו' וכנב' ה' נבאלת בעת שהיא והטעם דכאשתערו'תא
 דלתפא דלעולא . וזה טעם בריאת הקליפות ויזכר באלם והכל בורך גבוה וזהו אודך בכל
 לבי בנו' ב'זכר ויזכרה ומה ימאך כי נבד אלהים אומרך יהיה השפיע ג' בסוד הגבורה
 כי כמו שהיזכר מודה בגבורה ונכנס בעל' כחמו אמן וככפע אל' זכרהט כן הגבורה אל הגדו'
 וזהו נבד אלהים אומרך כי הוא נם . ע"ד עוד כתעמקנו בפסוק אברהם את ה' בכל עת .
 ופי' אברהם פי' אשפיע אל המלכות והת'ת והיונו את ה' . ואמר כי ההשפעה תהיה מהזוכה
 שהיא קראת בכל עת פי' באותה שכל העתים תלויים בה כדפי' בסומן מז' ואמר שעה ומשך
 שתמיד תהיה תהלתו כפי' שהיא הזוכה מיוחדת עה המלכו' והטעם כי אחר שהם מיוחדים
 ת'ת ומלכות הנם השפעה תהיה על זכיהם ותהיה השפעה על המל' שהיא פי' עוד פי'
 בו פי' אחר והוא כי ראינו עבין סדרות והן ג' ברכת ההסנין . וברכת התפלה . והנקה .
 וברכת השבח וההודאה . וברכת ההסנין הם ג' בורא פרי העץ . ופרי האדמה . ושהכל .
 והם כנגד ג' בחינות שהם נשמות של זכרים שהם נישוד הת'ת והמלכו' והזכר גובר והשמה
 מכח הזכר והיא פרינו של הקב"ה ת'תעם שתוף הנקבה וסב' נשמות של נקבות והם פרים
 בחינת המל' המתיוחדת עה שת'ת והם נקבות אצל תגבורת הנקבה והם פרי המלכו' כשתוף
 הת'ת' מלוקה שלישיית הם העלמא ים שהם אצל האבילות לא פרי ממש והם כנגד ג' חלקים
 הללו הם ג' ברכות אלו . ברכת פרי העץ הם נשמות של הזכרים שהיא אצל בחינת הת'ת
 שהוא עץ . ופרי האדמה נבד הנקבות שהם פרי האדמה מל' והנה שתיים נקראים פרי .
 מפני שהם כורעים ביד בני אדם . פירו' שהם מיוחדת ת'ת ומלכות . וזרע הזכר והנקבה .
 אצטע בחינת המלאכים אינה ע"י יסוד זכר ונקבה וזו היא מעלת הדקיקים על המלאכים

שהם נכנסו ופרי של ת"ת ומלאכים נדרשים לה נכנסו בו אין מלאכים נכנסים שאין בהם
 אצליות ואפי' בריאה אין בהם אלא יצירה כמואר בה' כר כשער אביע וזהו ענין פרי העץ
 שהוא נדר פרי האילן שהוא נדר בחיבת הדקיקים שהם עוכה הזכר והם פרינו כל זכר יפרי
 האלמה הם בחיבת הדקיקות שהם פרי האלמה ושהכל כהיה בדברו הם בחיבת המלאכים
 שעליהם כאשר גבורי כח עושי דברו והם ענין ברכ' הסכסוך הוא למלאת הסרסוף ולתקן
 את אשר עוות. פי' הם ארז' אין לך דבר מלמעט שאין מול למעלה שמכח בו ואומר לו
 גדל. סכה ומשך מזה היות כל פרי כל עלה לו כח ומקור מלמעלה אשר כל עוד שתרכב
 בעצ' תתרכב כמו פי' אס יוסיף ויוסיף כמו וזו היא מעלת הכנסע באז' כי קנה לו
 ערקליט אחד והוא מלאך אחד הגדל אותו ומפני טעם זה אסור להכריח ולקפץ וכל סכן
 באז' כי בו כמו לאלהי ועוד יתבאר זה הענין בענין שופך דם האדם באדם דמו ישפך
 הכה הסורב ממשע הכל והרמות שהנשמ' היא וסלד הוא לו כח ומקור בשרשו העליונים
 וזהו כהו' וזהו קבול הכח העליון והוא נאמר שהסכסוך יונק השפע בתכליתו השפע לא
 יושפע והנה בזה ממשע הכל והרמות אל המשכילים ולכן נאמר כי האדם עץ הדסה
 כי כמו שהאדם יש לו כח כן עץ הדסה יש לו מלאך וכח והנה לפי זה כמאז' כי האוכל לו
 הסכסוך עץ העולם הזה מעל כי הוא מכלה הדעות וממשע השרש ועוד ארסוב הענין כי
 מוונותיו של אדם קבוצים כי השפע למוזן העולם קבוצ והנה האדם הזה הסכסוך עץ השפע
 שהוא וממשיכו וזול אביו ואמו ת"ת ומל' וכן הוא אצל בקדשי שמים שמשע השפע וזו
 א' ממשעות המתעבה שזומר השפע ואינו ממשיכו ולכן האוכל וזהו לתקן את אשר עוותו
 בריך לברך ר"ל להשפיע השפע באומר עבד' שאני נהנה מקדשי שמים הרי אני משפיע קרן
 וחומש ת"ת ומל' כדי תשלומי הסכסוך מקדשים והנה כמאז' לפי זה כי ענין הברכה הוא
 לתקן את אשר הוא מעוות ולהחיות הכפופות אשר הוא ממת' ולכן אין מצוה לאכול כדי
 לברך כי אדרבה יותר טוב שלא לאכול כדי שלא להמשיכו. ואמר שכל לאכול יתקן בברכה
 ועם זה יתבאר למה ברכת פרי האדמה פוטר פרי העץ אפני שהשפע אל בחיבת אדמה מכל
 סכן שיושפע בחיבת פרי העץ ולכן ברכ' פרי העץ אינה פוטר ברכת פרי האדמה ושהכל
 פוטר בלש' כי אשר שהוא בחיבת נבליה יותר אשר ששפע הוא מכל סכן ששפע שתי
 הבחיבות העליונות שהם בחיבת פרי העץ ובחיבת פרי האדמה ואז' תימא אכ' כיון שכן הוא
 למה לא יברך על הכל שהכל ונמצאו כל הבחיבות מתברכות יחד זו אינה שאלה כי עץ
 הראוי להשפיע אל כל בחיבה כפי חזרתה כי בחיבה העץ דקה ורומחית ומשוחבת
 מנחמת האדמה ובחיבת האדמה מנחמת שהכל ולכן ראוי שינשפע כל אחד לפי דקותה ולא
 שינשפע לבחיבת העץ כענין בחיבת שהכל ולחכימא ברמיזא והנה נתבאר חלק ברכ' הסכסוך
 כי ברכת התפלה והבקשה הם על דרך אחר והוא כי הסכסוך אל הדבר ואותו הדבר הוא
 בריך מלמעלה עי' שיתקיים מעשהו הוכרח להשפיע שפע רב אל הת' והמלכות ועל ידי
 כך יושפע ויקויים שאלתו ועליו תבא ברכת טוב ולכן אשר הלואי שיתפלל אדם כל היום
 כלו והענין עי' חרוש שהוא להשפיע על הת' והמלכות מה שאין בהם ועי' כך תקון התפלה
 אדונה לפני הק"ה מפני התפלות וכן אשר שהק"ה מתאוה לתפלתו של דקיקים מפני שהם
 אימלים יחוד ממש וברכת הסכסוך אינו יחוד אלא שפע אבל ברכת התפלה הוא יחוד ממש
 אונס התפלה היא היחוד ממש למעלה ואינו כשכח כי עקר היחוד הוא מלמעלה למטה
 וזה יוד' עי' התורה שהוא התורה ת"ע' המלכות ולכן בריך שיהיה אומנותו שהמלכות
 היא אומנות ומלאכה ולכן עי' סגורתו אומנותו הוא חימת ת"ת ומלכות יחד מלמעלה למטה

תורה על אומנותו והיוונו תורתו אומנותו * ונבטיות אומנותו תורתו כמאמ' ת' ומלכות הכל
 מביאות א' ועבין א' שאין להם חילוק אבל התפלה אין לה שבה ככ' מפני שעבין יחודה הוא
 מלמטה למעלה ואין יחוד בכח * וכבר ידעת שהתפלה עביונה מל' מטע' למעלה עד
 הוונג ולכן מ' שתורתו אומנותו פטור מן התפלה * ולקיות כ' יחוד התפלה מפני היותו
 יחוד למטה אף על פי שיפסיק אדם מתפלתו לא חסר היחוד שהוא אלא עומד ומתקיים *
 כעבין שפירש' כי תפלת שר' היא בחסד ומחמה היא בנורה ובת' דל' היא ב'ן ערין
 דרועין מנרא' מתומדת והיונו טעם תפלת ערבית רשות כדפי' בזוהר' * והנה אעפ'י
 שהתפלל תפלת ערבית ופסק תפלתו לא עסק יחודו אבל יחוד שהוא על ידי התורה
 מפני התעלותו אם יפסוק ממחנתו ופסד יחודו לכן כריך שתיהם תורתו אומנותו כדי שלא
 יפסיק שאמר שהוא מפסיק יחוד כמב' חסר מכאן ומכאן לכן כריך שתיהם אומנותו כדי שלא
 יפסיק היחוד עכ' וישראל לו יחוד התפלה * והנה כתבאר חלק ברכת התפלה והכנס *
 ברכת ההודאה היא מחובבת על כלם ואפילו על הסורה ולכן התורה ת' ע' מפני מק' ח'גלה
 שקריאתה זו לילול * והעבין כי ההלל הוא סוד ההדלקה וההשפעה מ' ראשונות * והשפ'ע
 שיש הלל שא' כ'ו נמור שיש שפי' שהוא במל' אין מש' כי כל אחד ואחד בגולה מ' ולעולם עבין
 ההלל וההודאה הוא מ' ראשונות והוא בא על הכס שהוא למע' מן הטבע למע' משורת הדיון
 דהיונו מבינה ולמעלה * ומפני שאין היחוד וההשפעה זו בכל שעה אלא דוקא בהיות עת
 רצון ר' באשר כעשה כס' כי אז הוא קודם היחוד והתעוררות עברנו * אם כן ראוי שיהיה
 שניכולתו להשפיע למעלה * אמנם אם לא כעשה כס' הרי זה מחרף ומדף לפי שאין היחוד
 שהוא בשלם ופונם עבין ההלל אשר שהוא כועק עליו ואינו כהנה כעבין שאמרו אין אדם
 רשאי ליפול על פניו אלא אם כן ראוי שיענה כיהושע * ופי' כי עבין זה על הכבוד ואמר כן
 להורות כי כ'ן שאין לו כח בתפלתו לתקן את אשר עות רוב הכבוד * כמב'ת תפלתו
 פ'נמה וקראו מחרף ומדף אשר עבין הפנס אינו נתקן והתפלה לריק ולכן אשר כל
 האומר הלל ככל יום הרי זה מחרף ומדף כי אין ראוי לומר יחוד זה אלא אם כן כעשה לו
 כס' שאו אשר שהוא עת רצון יכול להשפיע מהשכלמות ואדרבה כתייב' בברכה ובסודא
 ולהורות כי ההודאה למעלה משורת הדיון הנה דול' אשר כי בעבין הברכה עם שיהיה בכל
 עת פ'י אעפ'י שיהיה בתמידות עם כל זה יהיה לנזמן קצוב ועתים קצובות * והוא אברכה
 א' ה' ככל עת כבוד התפלה והו' ברכת הנהיגן פי' ליחד אות' כבוד יחוד התפלה * כי זה אף
 ע' פי שיפסיק מערכתו לא מפני זה יפסיק מיחודו כדפי' * אמנם בעבין יחוד התפלה
 יהיה תמיד שאין כריך להפסיק כדי שלא יפסיק אשר שהוא עקום נבנה * ובעבין תפלה
 זו הוא תהלה שיכול אדם להלל בכל יום כעבין תהלה לדוד ותעלו' אמרות שחס' על הדברים
 הנעשים בכל רגע ובכל שעה על דרך כס' ובהם לא באמר זה מחרף ומדף מ' * אלא אדרבה
 אמר כל האומר תהלה לדוד ג' פעמים בכל יום הרי זה וכו' *

ע' עוד פי' אברכה את ה' הוא יחוד ת' ומל' בכל עת ידוע שיש כ"ח עתים דא' לכנס
 וחס' ד' מלאים ויד' חסדים וכנגדם כ"ח מחנות לכנסם והם קבוצות אל כ"ח עתים
 שבוכר משפיעים כ"ח בכ"ח * וכן גם כן ד' עולם כ"ח אותיות * והנה יוכרח שח' מעלה הם
 יד' שלמים רחמים * ויד' חסדים דין והם שלמים רחמים * זה טעולה יד' אותיות
 כעבין זה * יוד' וי' דל' * ה' א' א' * הרי יד' מלאים יחוד זה שהוא מקום השפ'ע
 שחס' שלטה ראשונות חסדים הם זה טענה כן יד' אותיות דין חסדים והם יואו א' *
 ו' או ה' א' א' * וחס' כבוד ת' ומלכות שפירש' חס' השפ'ע והכס' לאל' כ"ח עתים עלינו

של הבינה כמו שביארנו במימון ט"ו ואעפ"י שבינה הם י"ד דין וז"ל רחמים עבד לפעמים
כלם רחמים בכוד ברכה שהיא בימין לצד הכהן * וז"ל אברכה את ה' ומלכו ב"ח עתים
שבינה כהיותם בסוד ברכה שהוא הסוד וזוהו ימשך שתמיד תהלתו בפי פי' עד עתה הם
י"ד מלאים וי"ד חורים כמא' שאין השפע העליון לעולם במלכות ועתה אחר שימד העתים
העליוני ימשך מיד שתמיד תהלתו בפי פי' לעול' תהיה התהלה שהיא שפע הבינה במלכות
ותהיה לעולם מלאה בסוד כ"ח עתים * ע"כ הניע העסק ביום ההוא * עו עוד חדשתי
ביום ה' ז' ימים למדש ארז בפסוק ויאלכו וייתרו בדבר ה' * פי' כמו המלכות שהייתה
מיוהדת עם ה' שיש לה רוב שפע לתת ולהותיר וזוהו בדבר ה' י"ד ועל' מיוהדים וקראם
כאן דבר שהוא המל' לשון קושי מפני שקשין מווכותיו של אדם לפני הקב"ה וכו' * ולכן
אמר דבר שהוא המלכות עליון קושי * עוד חדשתי בענין איוהו עשיר השמח בחלקו.
כפי' כי העשר והשפע מאת הבינה כדל' הרוצה להפסיד יצפין שהוא בסוד הבינה הנוטס
אל הכפון * ולכן אמר איוהו עשיר השמח בחלקו * פירושו השמח בחלקו פירושו המשפיע
בדוד שפע הבינה שהיא שמחה משפיע אל המלכות שהוא חלק אליו וזהו השמח בחלקו פי'
המשפיע בוד העשור שהוא השפע של הבינה דהיינו השמחה בחלקו שהיא המלכות * עז
עוד חדשתי בענין שם אהו"ה היוצא מאת השמים ואת הארץ * והנה כאשר נכתב בספר
זה ימצא אותנו שם אל שם אה"ה אלף שבמקום ה' יגד שבין ב' ההי"ן הא"ו וכו' * וכשם אהו"ה
כתבאר היותו מורה על העולם כדפי' בספר * וכן פי' שם כי שם אה"ה הוא בכבוד שם י' זה
אלף שכתבם כי במקום א' הוא י' ובמקום ז' הוא ו' * והנה אה"ה שיהי' אל כס' יהי'ם
נלא כשכחה מחמו אלף ששם י' הוה אות ראשונה הוא י' ז' * וכשם אה"ה הוא א' והענין הוא
כי שם אה"ה המורה העולם כתעלה כל האצילות ולא נתפשט בסוד ה' יגד במקומה הוא
א' שמורה העולם ובלוי' והעולם שזהו קמוץ בסוד קיימת האצילות והעלמו כמו שפי' בספר
בשם בן ד' * והנה לפי זה ממצא כי א' הוא יותר בעלם מה' יגד לפי שהוא העולם ובלוי'
והעולם * ומורה כי אפילו שכתבאר חזר וכתעלה * אבל ה' יגד אינו מורה ענין זה אלף
אדרבה מורה על י'וד הבא לשתבלות פי' שאר אותיות * עוד יוד מלואה מורה בלוי'
שהוא ו' ד' פרצפון המתפשטין אל מלוי' אלף מורה על' והעולם וכן במקום ו' י'וד באה
הוד שמורה על העולם ה' י'וד שהוא התפאר המתעלה למעלה בסוד הדעת ונתעלה אל חקונו
כתר שהוא ב' וי'וד * וי'וד מלמעלה וי'וד מלמעלה למע' בסוד אבי ראשון ואני שפי' כפי' אל
ל' * והנה ה' י'וד ב' וי'וד הוא א' וזהו שיהי' יהוה כתעלה וכעשה אהיה והנה אחר
שכתבאר שמים וארץ והיה תחלת הבלוי' ותחלת התפשטות מה שהיה אה"ה כעשה אה"ה
שמורה קבת התפשטות דהיינו י'וד כעשה ו'וד אבל אלף שהוא פלא לא כתבאר עדיין *

עכמו

עצה וזהו שיהיה ~~הוא~~ ולא יקום ~~הוא~~ אלא שיקום אותה בעלה * עוד טעם שכי בהקדמה
 זו והוא כי אם היתה ~~היא~~ וזאת מאלוהים היה מורה חן כנסתה לבעלה ובעלה באונס
 ובדבוק וזה הפך מן האמת כדכתיב אני ה' וכבודי לאחר לא אמן ותהלי לפסילים *
 ולכן להורות על זה אמר לא תוסף קום * אלוהיה להורות שהיא בתולה ישראל פירוש שהיא
 בתולה מבעולתה לישראל ולא זנתה ולא כאנסה והיא בתולה עדין וכן אמר הכתוב כי כאנסה
 עוונה וכו' * והנה כאשר זכא בעלה להולכיה ולבקימה או עדות ברורה שבתפרינה היא
 פומדת והעד על בעלה * אמר שלא וזה ידוע מתחת ידה כל ימי חייה * ואל ענין זה פירש
 בעיקרונס כי טבעת של קדושים הוא * ואנכע הוא * וטבעת בראש אנכע מורה על יוד
 ועל * שהיא ה' אשת חיל עטרת נבלה תרין עדים תרין שה' * ולפי האמת דבר זה קשה
 תכלית הקושי מי ראה הסתן מחד הכלה והכלה מחד הסתן כי החתן מביא הטבעת שהוא *
 והכלה זוקף אנכעה שהוא * והראוי היה להסך * ועוד תרין שה' תרין עדים כנאמן
 הסכים מעידים כי תרין שה' הם שתי קבוצות * אלא שבנין מורה על * מה שאמרנו כי החתן
 שהוא הס' והכלה אשר להס רמז הסתן והכלה תפתונו הסה הא הסתן מציד על הכל דא *
 לפירושי העיר הפועלים עליהם שהכלה בתולה ושמורה לבעלה ולא כבעלה וזהו ענין
 טבעת שה' לנו כניסה אלא גדר מוקף כבוד יוד שהוא גולם כלי ברור שצדין לא כבעלה
 ולא כעסקה כלי שהוא מ' אותה הס' על דרך שפירש הרשב"י כע' כע' כי הה' מורה
 עליו שהיא בעולה ולהורות החתן על * מהרה הכלה שהיא בידו הטבעת לה' או שהיא כנועה
 ונדרת בענינה ושמורה לבעלה * והכלה כותבת אנכעה להראות שאע"פ שבמדה כמה
 שנים שלא כבעלה ותלד אין חשש מפני זה לומר שזכתה כהיא עובדא דאשתיה דרבא
 שהזוכה דפתי עלך * הוה וכן הכלה משיבה כי דעתה על בעלה היתה וזהו זקיפת אנכע *
 וענין ה' * תרין עדים הוא כענין ויקח בועה עשרה אנשים וכו' כי אין לקדש הכלה בלי
 עשרה והם באים עם הסתן לבקום הכלה וזה כי עוד דבק שהיא המלכות קודם שבעלה
 שלא קרא עדין דקדק כי היא בתולה כאמר כי עוד דבק ישוב משפט שהיא ה' ישוב עשה
 לבקימה ולקדשה לו לאשה ולא יבא לבדו אלא ואחריו כל ישרו לב' לב' קרא הכונה זל"כ
 קרא מלכות שהם שה' והענין הוא חמשה בריחים לקדשי בלע שהסגן האחד ואעשה
 בריחים והם * אנכעות ה' עימין וה' משמאל והם בקדשי ישרו לב' פירו' ישרים שכל אחד
 מהלכבות שהם * סבוכים ה' בריחי * הסמל'ם * בריחי והם ממש עשרה * עש עוד כתבם קמו
 בפתוק אתה הראית לדעת כי ה' הוא האלהים אין עוד מלבדו ועי' אותו על ג' ענים * הפן
 ס' הוא כ' אשר לישראל שהם כאכלו וכבראו וכראו בעולם להודיע ולראיה גמורה
 כד המשמאילים בענין העלכות שאומרים אין לעולם עוד מלבדו והם קובעים וזהו חטאו
 רבים וכלשלו וזה שאמר אתה הראית לדעת עירוש להיות עזובים ולראיה כי ה' שהוא ה' ת'
 הוא האלהים פירש הוא אתה ראית לדעת שיהיה ממל' עי' כראות האדם אבילות הפסמות
 ועניינה שהם זכר וכקבה כבוד יחוד זכר וכקב' עליונים וא"כ יוכרח שיש לבעלה ממל' שהיא
 כקבה מושפעת משפיע עליה וזה כי ה' הוא האלהים ואין לה מציאות לבדה אלא על ידו
 אין עוד מלבדו * פי' כמו שהוא אמת שאינה לבדה אלא על ה' ת' כך אין ראוי להאמין שהם
 שני זכרים אלא אחד לבד שאין לה מציאות אלא מחקור אחד ואינה כבעלת לזולתו והשאר
 כלם ככללים בשם ה' * והפן השני כי אשת מסיבו' בריא האדם הוא מפני שהאדם ב' צמותים
 כורך גבוה כי עי' עשה כדריקים יש לה מין תמאין לאוסד לקב' מין עליאין ואם לא
 היו כדריקי' בעש' לא היה היחוד וזה אתה הראית פי' כגלית בעש' דעת לחבר וליתר ת'

נמל' נהיינו כי ה' הוא האלהים ואם לא היתה אתה פעמין כשעתה שאתה עושה מעשים כדי
 להתייחד לעולם לא היו מתירדים * ואם אין עוד מלבדו פי' עוד במקום כדי להתבודד
 מלבדו * ולכן ראוי שתתקוץ בעבורם וכו' * והפן בו הוא זה כי בפסוק זה רצה מר' ע"ה
 להודיענו דרך השתלשלות מלמטה למעלה כיצד ישלשל האדם מחשבתו ועליו לעלו *
 ואם אתה הראית אתה הוא ה' * והראית רוצה לומר מקום ההתאוו והג' לוי שהוא מלכות
 מן הראוי לפי הדרר ראוי שיאמר הראית אתה כדי שלא יבא אדם לעשות לקנץ לכן יאמר
 ואמר אתה הראית יחוד ת' ומלכות וקרא למלכות בלשון הראית שהוא מורה על היחוד
 בגמור שה' מתראה בו * ואמר כך אמר ובעולם מחשבתו אל העולם ה' * שהוא הדעת
 וזהו לדעת ומשם יעלה אל החכמה והבינה ואם הוא האלהים * ואם אל הכתר שהוא
 האין * ואמר כך אין עוד מלבדו פירוש אותו העולם אין סוף אין מלבדו ואינו צריך
 לזולתו שאין למעלה ממנו והכל צריכין לו ואינו צריך לשום אחר * פ' כתיבסקנו בפסו'
 זכור את אשר עשה לך עמלק וכו' * ופי' כי לכאורה כראה שאין עון עמלק כ"כ עד בגור
 פסם יתב' עליו בגזירה * ועוד עבין מלמטה לה' * ועוד אמר שאין בכסף כלם ולא
 ה' שלם * פירוש כי הרשב' פירש בזה כי הגרים אינם ככפנים ממש בתוך ישראל
 עליונות של קדושה בישראל * אמנם באים לחקות תחת כנפי השוכנה לא שכינה ממש *
 ופי' כי אינו אלא בר דלק בסוד בחינת השכינה שנקראת בלק שהיא בחינת בתקונים
 בחינת סדין בחינה המתקדשת אל הקליפות לא קליפות ממש ה' אלא בחינה המתקדשת
 והם האדם העומד בחוץ מעל וכל וככנס לפנים לא לפנים ממש אלא באמצע אמנם לפי' מן
 הבבול וכמה לפי' זה הגרים הם קליפה לישראל והם שומר לפי' ולכן אמר שערב רב לא
 היו בתוך ישראל ומשם אלא מבחוץ לעבני כבוד וזהו סוכב לה שכל ג' קליפות ראשונות
 בהמות טמאות לפניהם בהמות טהורות ולפניהם ממש ערב רב ולפניהם ממה וישראל *
 ועליהם שכינה כדונה בסוד עבני כבוד וכבוד העומק מתלבש ב' כ' בג' קליפות והם רוח
 שפירה הרי' כנגד בהמות טמאות * עין גדול כנגד בהמות טהורות * ואם מתלקחת אל
 ערב רב ונובה לו סוכב אליו ישראל בתוך הקליפות האלה * והנה ערב רב לא אכלו מן
 המין * ומה שאנו אומרים שלא אכלו אין הכוונה שלא אכלו ממש אלא הכוונה שערך
 המין היו אכלין אותי ישראל וערב רב היו אוכלים עתמזיתים ועתמזית ערב רב הים כאשר
 וכמה על הארץ ומתערב בעשבים ואכל לבהמות טהורות * והשאר מתמזיתים כיתן
 לבהמות טמאות כמבאו ישראל עקד הסרי ועקד השפע עליה * והשאר שומר לפי' ולקליפתו
 והנה חם ושלום אם יקליפו הסרי וקלקל הסרי * ומה שהוא מוח יעשה שומר ויענה ויקלקל
 וזהו חטאו עמלק כי על זה אמר זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך * פירוש אף על פי
 דלכאורה יראה שלא קלקל אך אלא בערב רב עם כל זה הפסם הוא כך ולכן זכור את אשר
 עשה * עוד אמר זכור את הוא ת' ומלכות שבו היה פסם וזהו שאין השם שלם שכתבנו
 וכו' בלי קליפה כמו שכתבנו בכתבם אמרו פיר' אחר שיצאת מן הקליפות בך להכניס
 פס אם יוכל אשר קרך בדרך פירוש שמה אורך שראית קרי כי כאשר קדשה להכניס
 מורה דרך המדרגות הקדושות * אלא דרך הקליפות הטמאות ממש על פי' באמ' וקרא אלהים
 אל בלעם והדברים עתיקין * ולכן כאשר שבר הקליפה וכאשר הפרי בלתי שונת חם ושלום
 יש שליטה לסיבות סכונעים בערי בלי אמצעי וזהו אשר קרך פי' לשון קרי ויוכח כך פירו'
 היית ראש וכעשית זכ' * או ממש ויוכח כך כל הכחשלי' אחר כך מלשון מחשול שבים שהוא של
 ים פי' שליטת הכחות והלבושים והאומרים שבו היית מתלבש שבר אותם וכשאת לזה את

במקום

צאק וס הקליפה ח' וזהו שאמר ואתם עייף כעבין ויצא עשו מן המדה והוא עייף קליפה
 קשה ויגע כעבין ואפי' אצדתי לרוץ יגעתי כמו לא יוגע לרוץ ולא כלל לכהלה והוא קליפה
 שניה ולא ירא אלהים קליפה שלישית כאומר לא טהור שאין הכונה טעם ממש אלא לא
 טהור וכן לא ירא אלהים והיא קליפה שלישית . פא עוד נתעסקו כפסוק שחמה לאיש
 במעשה פיו וכו' שחמה הוא שפע הבונה שהיא הנקראת שח' לאיש ת'ת ונקראת איש בסוד
 הרין כעבין איש מלחמה וכאשר יתיוחד ויהיה בעצמו איש שהוא מיון תתאין שהוא שפעו
 של נדיק שהיא מראה כלפי מעלה שכוכבת היא שנאלצ על היחוד הכה על ידיהם שהם
 מעשה פיו סי' עניות המלכו ונאלתם הכה ותהפך דיכו לשעמה כי דיכו מצד הכי' והשחמה
 מצד הבונה ודבר בעתו בשתי מלות אלה הם היחוד ממטה למעלה וממעלה למטה ו' דבר
 הם ת'ת קוד' ואח' כ' מל' בע' ת'ת הם מלכות ואח' כ'ת' מהיטוב פ' בחי' המלכו היחוד השלם
 הוא או הוא מ'ה בסוד השכמה ששוא' הם בן ד' בתולאו וטוב מצד המסד או מהכתר
 ששתיים טוב' . פב ליל פתח מתעוררכו כל הקהלים בבית מורי ומדשתי בעבין והיא
 שעמה לאכזריותו ופתיחותו בפסוק זאת תורת העולה היא העולה ופי' כי עולה ומכחות
 שתיים מורות על היחוד שם קרבן לה' דהיינו קרוב האותיו ויחודם אלא שהעולה בסוד
 הזכר ולעולם אינה באה בקבה ומטאת קריבה בקבה להי' שזה מורה על יחוד הזכר בקבה
 ר'ל שהזכר בא אל מקום הקבה והיחוד הוא למעלה כעבין באתי לבני דהיינו שהתן בא
 לבית קבה ועקרי היחוד הוא הקבה ולכן קדרבת קבה להורות על עקר היחוד כבקב ועז
 כאמר וירד מעצמת השמאת ירידה אבל עולה הוא זכר וכאמר בני עליה ויעל מעשלות העולה
 לבורת שהקבה עולה אל מקום הזכר ומתיחדת עמו בבית החתן וז'ם הכתוב זאת תור' פי'
 זאת שהיא מל' בהתיחד' בתור' שהיא הת'ת או היא עולה ופי' שהעולה זו היא למעלה מבחינת
 החמאת והיחוד הוא משונב ממנו וז'ם היא שהיא השכינה בבחינה זו העלמות מעלה היא
 נקראת היא ע'ד כסתר לא אה' לכוכב או היא העולה הוא על מוקד וכו' פי' למעלה מבחינת
 שהיא מוקדה דהיינו אש יוקדת שהיא דין וכאשר נקראת היא שהיא עולה על מוקדה הוא
 למעלה מעוקדיה . ועתה אחרי שראינו בבאולת ישראל היה אחריה גלות הייתי אומר שלא
 הייתה גאולתם בבחינת היחוד המשונב הזה שהיא בהיות השכי' נקראת היא אלא בבחינת
 היחוד של החמאת שאם בבחינה העלמות הוה היתה גאולתם היה מן הראוי שלא
 תהיה אחרי גאולתם שצבדו ובלות כלל . לזה אמר היא שעמדה פירוש

שככל

שכל אחר משני מקומות האלה בקשו לאחדנו והענינו כי תאולות הם ג' או גאולת
 המלכות היא בקראת גאולה ע"י היסוד או גאולת הת' שהיא ג' בזאל או גאולת היום
 והנה המצרים לא בקשו לאחדנו כל אחד לפי כוונתו כ"א משני המקומות כי בשלישי אין להם
 אחזה כלל ולכן בשתי המדות האלה בקשו להכריע תקוינו אל שבעבור הק"ה כי קדוש
 הוא ת' וברוך הוא המלכות והוא ש' הוא ברוך הוא הוא הבינה והנה ע"י שלשתם מכלנו
 מודים ועתה אם תרצה לראות שא נלמד מה קמס לבן ראשונה רצה לאחדנו בע"ל לנו קבשה
 שריך פירשו בזוהר שאמר לו בא יזה קבשה כמת עובדך כדי לטעמנו כנשים ככריות ולא עלה
 פידו שאמר לו לא תתן לי שאומה פירוט לא תוכל לתת בי מום מחד זה כי ד' בקבות אלה
 הם מחד הקדושה כלם ולפיכך כשתמסתי בהם אבל השאר אסורות וכו' ואח"כ כיוון שראם
 שלא יוכל לו מחד זה רצה לעקור את הכל את וכל זכר ונקבה כשכא פרעה אשר סכל הים
 לבן וכי הקליפה יקראתה מחד הקבשה העליונה ואם יעקר כנשא מאבד הקליפה שאין לה
 קיום לפיכך אין זו הכוונה אלא כל הכן דהיינו כנגד זכר היאורה פשליכוסו דהיינו לא נור
 להכרית מן העולם אלא הזכרים אבל הבת תחיון ר"ל תשפיע לה שפע ומיות דהיינו מחד
 הקליפות מחד השמאל מחד המותר הנה שכיוון לחטוא ולהרשיע בנקבה להשפיעה מחד
 פטומה' ונקב' כרחמיו כשנאלנו בזכו כנות ישראל שהיו מתקנו כמה שהיו יובאו השדה
 ויולדו תחת התפוח דהיינו כתפוח בעצי היער ובו כנצא הזכר מתמידת בנקבה כדפי' ר"ל
 תחת התפוח עוררת' פי' שתעוררו הזכר עם הנקבה וסם היו כנלעים נאמן להורו' שהארץ
 העליונה הייתה מקבלת אותם עד שמתגדלים צדקה ונעשים עדרים עדרים ואם היה מוונם
 שש ומלך כדפי' ר"ל משני שלש' וכו' מהם זכר ונקבה להורות על הזכר ותקונו ולכן נבאלנו
 וגאולת' היתה כבוד הנקב' שקדמ' להם גאולה ואח"כ תורה כדפי' במו' ונבאלות' בכל שהיה
 מחד הזכר שקדמה להם תורה ואח"כ גאולה שהיה מורה על מציאות הזכר השמאל' כנשים
 ככריות וקלקלו בכרית הזכר ונמצא גאולתם אינם שלימה מחד שיקום הגאולה היה פגום
 צפונות וכן פי' בזוהר שאנאלא לא שטאו כנשים ככריות היה ראוי שיעשה להם כמים
 יופר ויותר מידיאת מצרים אלא ששטאו כנשים ככריות וקלקלו מקונו הגאולה' אבל בגאולה
 שיהיה צ"ב תהיה גאולתו כשופר גדול דהיינו מחד שיהיה ואין פגם תביע אל מקום זה
 ולכן תהיה גאולה שלימה גאולה שאין אחרים שצבד כלל סו' ואמר טעם שלכן בקש
 לעקור משני שהוא לבן הארמי דהיינו לבן זקן וכמיל' אר"ם רם מקטרג כנראה ולכן דוד
 שמלך הלך לארץ לאבד הקליפה ההיא ומטעם זה אברהם ארמי היה טהור מטמא קדושה
 מתלבשת בקליפה הזאת העליונה ואמר אבד לטון הנה כי נב' לבן בן בן של לבן היה
 עפר רב שפעו העליון כיון של בלעם היו יונת' וימכרום כדפי' בזוהר הכל להורות על
 הקליפה הכאה לעולם לקטרג במקום גבוה ה' ישמרנו' א' עוד שאלו שמכרים מענין
 שדכרם בהגדת ה' לאי ולא המלאך אינו ולא השרף אינו וכו' ובמקום אחר אמרו מניין
 שכל מכה ומכה שהביא וכו' היתה של ארבע או של חמש' ועולה מספרם מ' או כ' הרי
 שמת בבורות גם כן היתה על ידי ועם נצרה וכו' מהם העלבים משחיתים וכוה מדעתי
 כי ענין הכוונת ד' וענין ד' שאמר רבי יוסף הגלילי הכל ענין אחד והוא כמין שפיר' כס' פר
 בענין הקליפות שהם י' וסך ד' וקשה וסך ת' רבנו כי כמו שהקדושה היא כמלקת עם היותה
 אם לג' קליפות שהם ח' ורחמים ורביעי' המקבלת משלשתן' כן הקליפה הם ג' קליפות
 ורוק ענין לבן בארבע אדום תתיו' וטעם שאין הכרעה בקליפות' או לפי הפירוש
 שפירשנו סם' והנה בארנו בספר הזכר בשער אביע' שהקדושה מתלבשת בקליפות

להזמה ולאכזרה בענין ואלכותו בכל משלם • ולכן כאשר היתה חמת בצורות היה הק"ב
בעצמו ובכבודו מתלשם בתוך הקליפה לאכזרם לחמה מצרים בכזריהם שפי' כשריהם
ביצריהם אמש הכניעם ואכזרם בכחותם הפליונות מה שאין כן בעצול פסיה הכל על שלים
פהם ג' המכול • וכן בסודם אלל מצרים הק"ב בעצמו ביראתו מתלשם בתוך סלבושים
החמושים הסם ומעני מהמלכות וס' זה שתי בחינות בחינתם עם ג' אבות שהיא רביעית
לסם • ונחיתה אחרת המקבלת אל' הסו' פעל זה כאשר בתיוקנים רביעיה ל'הו' ס' לא סיס
דסיינו שהיא רביעית וחמישית כרפי' ולכן בחלקו בענין הלבושים אס' סיו' ה' אול' כי רבי
עקיבא אמר ה' סנב' המן אסו' שהיא סכוללת ארבעתן היא חמישית ורשאי' שתיהם בחינין אחר
שהיא בחינה בפני עצמה ואין הענין בחינתה ה' העליונות וכן בקליפה שהקדוש מתלבשת
בה סיו' ז' קליפות ולכן יעלו אל' חמישים ורבי ינאי' הגלילי' סבירא ליה סד' ראוי למכות ולא
יותר שמרון אסו' הוא כולל הכל ואינה כוללת אחר שאינה אלא כללות סד' הכו' וס' טעם ד'
בוטות דסיינו ד' גאולות שהם כה' מלכות שהם ד' אותיות טעם כי נכח הוא י' וסוד הוא
ה"א ויסוד ו' וסד' מלכות שהם ד' אותיות טעם כדפי' הרשב"י האלהי בתיוקנים בענין
סיר פשוט כסול משולם ומרובע שהמרובע הוא סס' יהיה שהוא כה' מלכות דסיינו ד' נכח
חסד ודין סוד ורחמים יסוד וכולל כלם מלכות וכן הקליפות והלבושים ד' אכל כוס
חמישי כיון שהוא כולל עם הכאר דוקא אס' רצה לשתות כמצא דמות אס' רצה לרמוז אליו
אין ואי לא לא • וענין ד' גאולות סס' כסדר ה' עוד דשתי בענין פקדש ל' כל בכור וכו'
ואמר כי סתם בכור הוא בחכמה י' וכן פירש הרשב"י ע"ה • והנה אכלו רואים שאמר פטר רחם
מורה על שהוא מחד הנקבה בחינתה התתונה דסיינו פטר רחם ללא כי ענין קדוש הבכור
הוא כבוד נעון סובו בתקלתו ותקלתו בסופו • חכמה כראש ונכמה בסוף והיינו ל'עולם
וי' למטה ב' יוד' מיתולדים כבוד שני האורות ה"א יסר וס' הפוך וסנייהם מיוחדים וסו'
בכור פטר רחם שהיא קדושה והוא מחד בכירת הקבה ועם שאינו בכור מהזכר • ונלמדות
שהבכור הוא יחוד ב' בחמות • לכן אמר באדם ונבנהה לי קווא' שפי' אדם עולה מ"ה דסיינו
יוד' ה"א וי"ו ה"ה וזהו בחכמה כ"ה מ"ה ובהמה הוא סוד המדרג' האחרונה אסר סס' הוא מכון
המדרגות התתונות שהם בסוד בקמה ולכן אמר באדם ונבנהה ראש וסוף והיינו לי' הוא
שהוא ראש וסוף לי' הוא למעלה בסוד העולם ויאמר עשה אל' העם זכור את היום הזה וכו'
פיו' להיות שניו' ויבאת מצרים עם היות שהם ימים זכרים עבד' הם נבקש וכן כל חמשי' הם
ז' שנופות שהם ימי' ליבונה וס' כלם נבקשם עד יום השמישים שהיא בזכר ולכן אמר זכור את
היום פל' עם היות שהם יום שהוא זכור נריק ליחדו אל' הזכר ולהזכירו וס' הוא זכור •
ואמר טעם לדבר אשר נבאתם מצרים מבית עבדים מצרים סס' סוד הקליפות וכן מבית
עבדים כי המוצא עבד לעבד מוריד עצמו מהקדושה אל' הקליפה • ולכן עבדו מתוך
העבדות והקליפה אינו עולה מיד בסוד הזכר אלא בסוד הנקבה עד שיזכה אל' הזכר וס'
מצרים דסיינו הקליפות ועוד שהיו עם עבדים שקבלו עליה עול' קליפה ולכן אין באפשר
לעלות מיד אל' הקדושה בסוד הזכר אלא כל עניניו הימים הם בסוד הנקבה • ונתן טעם
זכריה לדבר כי בחנוך יד שהוא מל' הוציא ה' וכו' • הסה גאולתכם היתה ע'י' הנקבה • ולכן
עדין אתם בתוך הנקבה עם היות שהם ימים שמורה על היותם זכרי' ולא נקבות אינם אלא
נקבות • ולא יאכל חמץ • כאן בא הכתוב לתת טעם על סאלה סנשאלה כוונתו והיא אחר
שענין החמץ הוא רמו' אל' הסמן והקליפה א"כ למע' הושר לנו' כשאר ימי' הסנה ולא כאשר

בשאר אישורי התורה • וזוהר תרנו לענין • ואנחנו נבאר ענין זה בפסוק על פי דרכי
ונבאר שאמר שז' שונות הם כלם במל' שהיא סופרת ימי ליבוכה ואין א' מהם בזכר כי הזכר
הוא וזה ז' דהיינו בעלם מתן תורה א"כ שנוע רש"י הוא במשול' המל' שזמל' שהיא כתיבה
אחרונה שבה שם היא מתקדמת אל המזכרים א"כ ראוי שלא כאלל' כשנוע א' מתן מעני
שהמקום עלול להדבק בחיובנו ולכן אמר כי בחוק יד' שזכר א' אתכם מזה • וא"כ סימו' זה
בנקבה כדפי' א"כ ראוי שלא יאכל' חמץ כדי שלא יתעורר מחקום הזה בה קליפה ח' אבל
בשאר הימים אין לנו פסד מדבק בהם שלא אדרבה נשכית כחם ולכן אין ראוי לאסור את
המותר מעני הפסד כי פסול לנו ולא בירא • עב' הזה העמק גלולה היא בלד' פה
עוד נשאלתי מעקבת החכמים בענין הכדרש בפיר' השירים של הזוהר שפי' בענין תפלין
כי אין ראוי להכניח בחול המועד ואמר שם כי יצא הוא תפלין של ראש וזה הוא תפלין של
יד • ואם כן היה מן הראוי שנקי' תפלין של ראש בח' כדי שלא נפסיד מעני שחה הוא יד
בפני עצמו בסוד העל' וזה אין ראוי שהוא כרנן מפריד אלוק' ח' ולכן נקיים תפלין של ראש
וכן בזה נקיים תפלין של יד כדי להשלי' היחוד ולמה לא נקיים כדי שיהיו מזכרים לנו יד וראש
בנת אחת • ומירבתי לזה כי צריך לדעת מה שאמר בפרשת התכלת תפלה של ראש אינה
מעכבת של יד ושל יד אינה מעכבת של ראש • ויש להקשות ולמה לא יעכב כי המכות יד בלא
ראש וראש בלא יד הוא כרנן מפריד אלוק' • ופשטתי כי המוסכם בדברי הרשב"י ע"ה כי ד'
פרשיות הם ד' אותיות של שם בן ד' וקדם הוא י' ויהי' כי ובי"ח הוא ה"א שבע הוא י' ויהי' זה
אם שבע הוא ה' והוא המוסכם ברוב דבריו • ועם היות נחמ' הפך לזה כפ' ואתקן הדברים
במקומם צריכין פשרה • ואיך שהיה נמצאו לעדין כי ד' פרשיות הם ד' אותיות ומה
שהוא הזכר ת"ת ודאי והוא ביד עם היות שהוא כרמו במל' עב"א אינה ממש בנקבה לבדה ח'
אלא ביחוד עם הזכר שזו כתר מל' וד' פרשיות כפיים שהוא הזכר וכן בראש עם הוי' שהוא
בזכר שם כוללת הנקבה שהוא ב"ת וד' פרשיות איך שיהיה נמצאת הזכר בנקבה והנקבה
בזכר והמילוק בזה בענין היחוד באינו בחיכה היא אם לעולה אם למטה אם בנקבה אם
בזכר ולכן אחר שיש יחוד קצת א"כ יד אינה מעכבת של ראש וראש מעכבת של יד וכן
הענין בתפלין שבחול המועד ויש בו י' ויש לו י' ויש לו י' בין ביט' המב' ביד ככלל הראש
ובראש ככלל היד כי בין ביט' בן ב' ש' י' ויש לו י' ויש לו י' כמב' שאין פירוד ח' וכן פי' שם
כי תפלין כל יד היינו מעלי' מבטל' ושבת דוונא הוא תפלין של ראש פי' כי הלילה הוא היד
והיום הוא הראש ער' ואמר ב"ט עצמו ובחש"מ עצמו ובי"ט שאין בו ח' ב' ב' כשנועו ור"ה
וי"ב' ולענין שאמר שם קלנא דמלכא לאעברא תפלין דמאריה עלמא מעל ריטקון ולאכמא
תפלין אחרונים דאינון דוגמא ודיוקנא לתתא וכו' • וכן מה שאמר דיוקנא דמותמא וכו'
פי' בימי החול ידוע ששולט העבד עמ' מ' אשר בדבריו לא יוסר עבד כי שם הם ענין המעשה
והעצות התלויות במעשה ולכן כאשר והכית בצור במעשה ולא בדבור אבל בקדושה ביום
שבת הוא בדבור בפיוס כמו שאמר ודברת' אל הסלע כמו שהארכנו בחבורינו בגדול בהפך
בשער אביע וכן בהפך זה סימן יצא ולכן בחול כדי להמטי' אור הקדושה בעת לבשת בחול
ממט' מ' עלינו אלו מניחין תפלין שם דיוקנא דמותמא דמלכא שהוא הקדש צורי' רבונות
במבואר כפ' פר' בשער הכוכב והוא במעשה בהנחת תפלין אבל ביום שבת אין לנו צריכין
לענין זה כי דבר תלוי באמירה בענין זכרתו בכימותו בקדושתו ואין אנו צריכין אל
התפלין שם למטה בע"ט במעשה אלא בדבור כי נשכית כאשר המעשה ואין מעשה אלא

כשבת

כפשת ומי הכפשת ולכן חמלה לור פא סתפלין חסס חזות של חסות הוא קלנא וכן ופירכ
מול בקדש וקדש בחול ולכן אין ראוי להכניח תפלין לא בשבת ולא ביום ולא בשאר ימי שבת
ו"ב כאשר בעלמטה אצל ד"ר אינו אומר בעלמטה ושבת במוסף הם אסורים מפני שזהו
שמוסף המתוסף בינו ובינו החול שהוא התוספת קדושה סתמוסף חמלה ממשך החבר
הפנימי הפוך קד'טביו המדע גכ יפתח ולכן בומן המוסף שהוא תוספת קדושתו טביו גכ
תלנו באמירת ב"ד באמרה מקודש המקדש אף בריוך לתלון תפלין מוטס קלנא שכבר
כתוסמו קדוש ממקום גבוה מהמוסף כדלע ואפני שהתוספת אינו אלא במוסף כי הוא מותר
בעלמטה לכן אין חולבין אלא במוסף ומסיון בשאר היום ולהכניח ראש בת"מ יוד ביום הוא
קלנא מפני כי ודאי אפצ' שלא יהיה סיחוד בעצם שלם בקדושה למעלה במה שאינם פני
תפלה תול'וד ר'לעם עכ' ונתר מוכתר הוא קנתו למעלה מכלו למטה ולפלי סיחוד בתפלין
הוא קנזין פ'ו כי כחמ'איד קנב'עלינו' בזכר תחתון וא"כ איך יחד במיכת פת' שחמול עם
במיכת העל' שבקדושה העליונה כי כחבא בדת ככעלת לעבר וכן יד בחמ' הוא חלך חזונו
עם אימא פ'ו וזה אינו ראוי' פ'ו כשאלתי על ענין הסכין ובמימתו' וספתי שיש ב' מימי
סכין פנוס ושאינו פנוס כי הפנימה היא מסרון וקליפה כענין פנימה הירח שמורה על
השלמת הקליפות והוא המרד עם שנים מרבי כוקמת קמס ברית והיא טמורה ונקיה וקדושה
יש חרב היונה והוא הקליפה וז' ארבות אלה הם ב' טכיוס' כפיט בה פנימה מורה על היר'
בה שמסרון והפנים ואו הוא פתול ומורה על חרב כפי עמון ומרד שבהר' בו בלעם כן בעור
כדכתיב ואת בלעם בן בעור הקומס וגו' וכמו שיש כדל' הקדושה זב' אנכי לחמפר טבטי
כני ישראל שעל ה"ב כאשר והיס שאר על זב' בקר מורה על העל' שמרכבת על זב' צרות
עליונות שהם סקידים בתל' ג'ל' ול' שהוא עולה שנה כפס כמבואר בספר בשער כנזו
השמות בשם ע"ב' כמו כן כדל' הטמאה זב' אנשים שעליהם משכן הדש המקדש והם אנכי
בגוף וצור ממשול והעד על זה' זב' דגלים במדבר מרכבת לשכיבה וכן בושמפאל כאשר זב'
פשיאים וילוד והם זב' אנכי כגוף פמס את זה לעמת זה ולכן הסכין ברוך זב' פעמים בדיקה
שהם אכסדא ואטופרא ב' בכל אחד מהם לכל אחד חמלת דומתא מהכי שהם ד' לכל כל
זוג' בלדים הרוי זב' ושם מהם אכסדרא שהוא כבוד המסד רכות ככשר והצפרון ששה שהוא
בטול הדבורה קשה כצפרון' סכן זב' טבטי ישראל שמה על הר' עי'בל שמה על הר' דרזוס
אלו בימין על ה'כבדה ואלו בשמאל על הקללה או להפק צפרון לבן כבוד המסד' וכשר
ארוס כבוד צבור' כי לכל' מוצא באחד' דלפי' בספר הכל כשר' ערכו הכנזין בערך
פגס וערך כשר' ופנין ב' דומתא כי שם הוא ג' פעמים ארבעה כמו ד' פעמים כלל'
והכל רמוז אחד וענין אחד' ובהיות שהסכין קני בכל זב' אכסיו מורה על המרד העליון
הטהור ואו היא כשרה ואין בה פליטת הקליפות כלל' וכאשר יש בה פגוה כלל' תחלין
אז מורה על כמא פנוס וסכין פנוס והוא שמאל והיא ככלה הסולמ' בעולם ומיינשים איתנו
שעליהם כאמר ככלתי יקומון' והנה העי'מוניהם ג' אונרת מהובסכת עולם ויורד
כמס' והנה א' ברית' או קליפה אחת בשנים שפס' חמתי רגונת' וכקראת אונרת חמסון
קנזין שלעולם היא מקבנת כבוד לעלוקה פתי בכות טב' הב' וכן כאמר עלמה אלה לא
תשביעם סאל' וכן' ולכן היא בשתיים שהם ב' הקליפות החזקות של הנאה ואין להם טמרה
פולחית ולכן בכל עמון ככלה' ומסוכסכת הוא ערונת אחת והיא קליפה ג' של אנון שאינה
קשה כ' ואכלה קליפה ד' דקה קרובה אל הקדושה ולכן מרות אחד כשרה ברענדר' אצל
לכתמלה אין פ'חמטין בה כל עקר ועל כזה כאשר חמקון הכעור וען הדומה לו' ואחד
קליפה שלישית זו הם כל איתם שיש להם סימן א' של טמרה בחזיר וכארבעת ושאר עופות

פים להם קנת מימינו טהרה כגון פרס ועזובם וכיוצא בהם וכאשר הקליפה רל' סוף כס
 טהרה מתקדמת עם השליכות דמחאה באמר לא להגם הלך וקוצח אחר עורב אלא מפני
 שהוא מינוי ולכן כאשר הסוור וארכבת זלצן המוכסכת בכלל הקליפות והכפוזות היא
 בכל ענין ממני שהרביעית מיוחדת במלישות אבל כאשר הרביעית לבדה אז היא כשרה
 וזוהי עולה ויורד כמשה שהיא כשרה אפילו לכתחלה ושמה משיד עליה עולה בסוד הקדושה
 ויורד למטה כהמם ולא נחם ממש ולכן היא טהרה ושומטין בה לכתחלה וכשרה * אז ענין
 מה שכוונתו בידים הלולב בשעת מוסף ואין כן בעמידה ומן הדין הכל מותר * והטעם
 שכתבו במוסף הוא בלולב זה לדיק זה ייכו וסוד ומוסף הוא היסוד * ולאחר המינים עם
 הלולב והמוסף הגבוה ושראף על קדמונים להצביע הלולב מעוקמו ולהתפלל עמו תפלת
 מוסף והן הם ז' ברכות במוסף כז' מינים שבלולב ודאי והכל ענין אחד * פה כתבאר
 מתוך הוזהר כי ענין וכדעתה הטעם היא הכתוב בתורה הוא כפש הכפשות דעשה * ומה
 מתבאר כי אפשר לדיק למות כדעת כפשו ועולם זה גרמו וכשמתו קיישין וזה סוד גדול
 כדי שלא יאבד הענין הזה כל מעשיו הטובי אשר עשה ולא תהא עליהם * ואמר זה בא כס'
 אחרי מות והעתקוהו בספר בש' כשמה פ' וקדקתי כל זה עתה לטוב שמה ללא שתביא
 מהאי עלמא ודוק * פה * צנין קדושת הדרה דיומא כי יש חלקים רבים טובים זה מזה
 א' אנו אומרים אותה אחר התפלה וזה כמשה אין לו ענין * א' אנו אומרים אותה פעם ב'
 כי כבר אמרנו קדושת המלאכים * ג' אנו אומרים אותה בשבת במחנה מה שאין כן כאשר
 נכתוב * ד' אנו אומרים אותה בליל מ'ס נכמט אין קדושה בלילה * ב' אנו אומרים אותה
 בליל פורים וזה אין כדאף לו ענין * ו' אנו אומרים אותה בליל ט באב ואין כדאף כראוי
 ולא עתיים * ועתה באמר כי ענין קדושה הוא סוד ההמשכה מלמעלה מהכתר וכן קדושה
 ראשון ככתר ומשם ההמשכה עד מלא כל הארץ כבודו שהיא המל' כמו שיתבאר במקומו *
 והנה בסוד ההמשכה זאת עתבטלות הקליפות והעולם השפל מתקדם ושכינה בתחתונים
 באו וזהו מלא כל הארץ כי העולם השפל נעמלא משכיבת עזון ואין ענין הלל דהיינו הלל
 חלול השם ולכן אחר שהתפללו ונמרו תפלתו אפשר שיטו מקטרתו או מקטרתו בתפלה
 לכן אנו חותמין אותה בטול המקטרת כי שיהיה עקובל ורבויה וזהו סוד עלינו לשבח
 אחר התפלה מפני שבו בטול הקליפה כדמוכח ענין יהושע נה מונומים ועליו לשבח השם
 תקנו וכו' ככתרנו ב' סאלות * וכן אומרים בשבת עמנו שהוא בטול הקליפה במחנה
 בשעת בלוי חכה טרזון כדי שיתבטלו הקליפות מכל וכל * ועוד יש מוטאים בשבת ועוברי
 עבירה ועדליקים אם הבינים ביום שבת ולכן יש מקום קטרונו לבלוי הרבין לכן אנו אומ'
 הקדושה הזאת עם ואכי תפלתו כדי לבטל * ומפני טעם זה אנו אומרים אותה בליל מ'ס
 כי אז הקליפו יובאו * עוקב דתהו רבא להתפשט בעול כוונת * ולכן אנו אומרים אות' בליל
 פורים להסוף על בטולם כי אז כתבטלו * אמנם בליל תשעה באב לסיון שאנו ערש' אכלות
 ועצבות היה באפשר שיתפוררו הקליפות ואכל הוא מקום ככה ונתרשות למזיקים לכן
 אנו מבטלין אותם וזוהי טעם הזכרת הנאולה בחדר גאולה זו מפני שאז בטול הקליפות

באיתות בה *

צ בפרשת ויגש ענין יעקב שאמר רב עוד יוסף בניו חי אלכה וכו' * כי מן הראוי היה
 שישאל רשות מהקב"ה אם ירד אם לא ירד וגם כשבא לבאר שבע לא אמר לו הקב"ה
 ממש שייר אלא אל עירא חרדה ועירומם ולא אמר לו רד אלא אל עירא וכו' וכן יצחק כאשר
 ראה רשב בארץ רבה לרדת למצרים בלי רשות אלא שהקב"ה אמר לו גור בארץ הזאת וכן
 אברהם מתוך הרעב ירד למצרים * ויש לראות מה ענין זה וסוד הענין כי הקב"ה אמר
 לאברהם כי גר יהיה ארעך בארץ לא להס וכו' וזה נרמז לו כי היה מצד הרעב שמה ורעך

בארץ

פארץ • והיונו רע מורעך וב'מחרץ וברופו רעב • וזוהר פי' כי לא פארז לאברהם רי
מזרימה מפני שהיה כסיון ולא היה ראוי לומר לו כך כהדרש סם • והנה יזחק להיות שרם
לדלג ג'ו' הת' סכן משב ה'ה את הקץ מיזחק לכן כשרא' רעב רבס לרדת למצרים לסיונו
בגלות כדבר האל אביו כי גר יהיה זרעך והיונו יזחק וסך'ס לא רבס כי אס היה יזחק
סוד הקין יורד למצרים סוד הקליפ' הקסס עדיין אבו וכסיונו משועבדו היונו לפרעס לכ'ס
גור בארץ הולת וכו' וסס כרמו לו סוד ר'ו' דהיינו עתים ושאר סנים כמסין גור עס
סעיבס ורמו לו כן להורות כי לא יעיל ברדתו סס ארבע ויוק כי הק'ס יזסו סוד סוד הקץ
ססו גור ורדו לכן גור בארץ הולת • וכשראס יעקב רעב אמר לכונו למס תתראו וכדפני
פווהר יורא יעקב כו יס סבר במצרים ולכן כשראס סתגלגל עבין יוסף שירד למצרים וסס
יטן רעב איר רב עור יוסף כפי חו אלכס ואראנו • פי' יודע אביו שאין מטתו שלימה אס לא
בסוד יב סבס שיעמדו לפני כסעת סתלקות כסמח רב ע' ו' ד'סיונו רעב ר'ב ויוסף
כפי חו' אס כן ודאי סס סבות אל בגלות אס כן אלכס ואראנו כמס אמות כדו סתסס
מטתו שלימה • והנה הק'ס לא אמר לו רד כמו שלא אמר לא' מפני ססס עבין זס כסיון
גדול לישראל ככודע אבל אמר לו אל תירא וכו' • סעבין משל אל א'ס א' סיס לו ר'ב עיכות
חיס וכיס חיס קרים וטהורים סבפס תמרים כקיים וזסו לו סמלך לתס כבינות ומקום
מסוכן • כן יעקב אביו עליו סלסום סיס לו כסוד הת' ססס עסר סבסס ססס ססס
עסר גבולות וסוד סבפס כסס כסוד סבפס עבפי' וכשראס ססס מוכרס לרדת למצרים
בגורת כי גר יהיה זרעך התמול לירא סמא יסתקעו ככיו בקליפות • ועוד סיס מתבבל
מעבין בגלות והיס מתירא גם כן מעבמו סלא יסתקע סס עד הגולה כעבין עבמות יוסף
ולכן אמר לו הק'ס אל תירא כי אכני אצלך גם עלס אצלס אותך וגם אצלס לכוני והיונו
גם עלס ואמר גם לרבות סכיסס היורד עמו וסס ואכני ארד עמך מצרימס ואכני אצלך
וכו' כי סכיסס ירד עמסס סכיסס תלת עמסס וכסוד היסוד דהיינו ססו סת' ת' ומטתו
שלימס סלאמר לו ויוסף יסות ידו ססס סמלכות על עיניו דהיינו ככח וסוד וסס סמס ספס
לו סלא יסתקעו ככיו כסוד הקליפ' כאמר לו כי לגו גדול אסימך סס כמסל סססס סלכס
מתכיסס ומתגדלס סלא ככניביתן כביבס וסיוט ולכן אמר כי לגו גדול כי א'ל ישראל
לסיותן גו' גדול א'ל סס במצרים בתוך הבינות והסוט והיסו ככיו כחומר ובלכניס וסו וכאשר
יעבו א'ותו כן ירסס וכן יפרוץ • והעבין כי סוד כבינות קדוסיס מתפססס במצרים ססס
כבינות והיינו כחומר ובלכניס וסו וכאשר יעבו א'ותו כן ירסס וכן יפרוץ • והעבין כי סוד
מצרים מצריכות לארץ ישראל לקבץ אותס כבינות הוכרמו ליכנס סס • וכן סיס יריד
אברהם למצרים כדפי כווהר כמקומו •

צא

בסכת א'יס למדס מכסס יוס ספי כתרסתי וחדסתי זס • והיס כועס ס'אלסיפו
ג'ו' סעבין כי אל הקדושה ג' קליפות יפות וככנסד כמין שלסס סכיוס
ככנינות וסס ססך עבן וסס מתלקחת וישראל היותס מתככסיס כו' עכני ככיד סס סוד עבן
מתוך הקדושה ואין ספס היות סס ססך סלס לא כן סיו ישראל כראיס מתוך סכניס סלא
ודאי סיס חמוץ לעבן ססך וסו עכס המדבר • וסליסית ססס אס היתס סכיסס מתככסת
כס וסראית לסס מתוכס כסומרו ומרסס ככוד הכ'סס אובלת • וזקק אומרו ומרסס דהיינו
ואחוס ססס כראס עתוכס כסוד סה'ין סכניות ומכ'סלת מתוך סלס כראית כנס • והיינו
אומרו וסס מתלקחת וכוכס לו סכיו וישראל סיו ראניס קודס סענ'ל א'ל מעלס זו כי כמלו כס
הקליפ'ס כממרס ישראל כממרס הר סכיו פכסס וססס • ויס לקדק כוכס אס אעס
וישראל פכסס וסססס כס הקליפ'ס היאך כתעוררס ומססו כענל וזס לא כעכ'ס
מכל וכל וקסס עכלס כי כממול סקליפות יסורו סאומות ס' ססס אסת לקרוא כ'ס כסס

ולפניו שם א' וס' לא מצאו שתקחו כמיצחם הם ולא כי עקר שלמות הוא בארץ הקדוש
כי הם קיו המבו רוב יתק' אם פסקו מהמנו כמעמד הר סיני עכ' לא כללם סיכו בכלימות עד
בניסוח לארץ נא' שכיפה שורה על ישראל בצ' אבנים גדלם כמון לבני יעקב ללא מריאת
מכונתם לאתקנת ביתא ברוויחו עד סככסון לא' וכולה בנימן כדעו בזוהר פר' ויאל ולכן
לא הסכו כל האומות א לקראו כו' עד היו ישראל ככנס בארץ ולא יש פסק וזהאנו אכל
לא פסקו וזהות הכנס מהעולם בכלל ולכן תעוררם הקליפה מחד ערב רב שסיו וז'
הקליפה ככודע והנה קודם הים ראו האור העליון לבתולות בלא כרתוק וניתה כבוד ה'
כאם אובלת וכו' וכאשר גרמו הענו והקליפו לתפשו הוכרך האור הכל' לתלבוש והוצרכו
למשכן: ובכחות מהי' עיני האור היותו מחד האש והבזרה שהיא קרלת ויהי שהוא
בכל המקומות לטון עבר וכן פי' הרשב"י ע"ה בפרשת בראשי בתסוק ויהי אור' ולכן התפלל
שיתלש האור מחד האש כבוד שפע סיכסו ואש ויהי כועס כי פתס כועס הוא מן סיכסו

ועתה שא' כועס שהוא מן הסי כיון לומר עש הקכמ' וזהו סוד ה' אליהו כמא ויכנה והושב'
השפע הזה על ה'ין ויהוהו ת'ת' ועלכות ואל' ומעש' ידיכו כוכ' עליכו יר' כי המשכן בדין
שלמו אם מחד עשה בעצמו אם מחד יכו הפועלי א'תו: ואש ומעש' ידיכו שהוא המשכן ה'י' לו
שלמות מחד יכו ולא יבראו עווכו לו חסרון ה'ו ואש כונכה עליכו: ואם מחד מעשה המשכן
בעצמו יהי' מעשה הגון לקבל סיכסו פס אמר ומעשה ידיכו כונכה דהיינו כונכה עצמו

כ יראה אל עבדיך וכו' הענין כי המשכן הים במדרגת כבוד וכן פי' הרשב"י ע"ה בתקון
באומרו ויהושע בן נון כשר לא יחיש שתוך האהל כשר ודלו: וכראות ע"ה בתקון
ישראל ומעלהו כי קודם באמר ומראה כבוד ה' וגו' כדפי לעיל ויורש על היות הקשיכה
בעצמה שורה עליהם ועתה ירדו ממדרגתם וכאמר להם הכני שולח מלאך ואף אם תדרג
מכונה מעשה המשכן וכי' להם התפלל ואמר יראה אל עבדיך פעליך וכו' הכוונה כי הדור
הקודם אליהם שהם אותם שמות בתוך גלות מצרים הם היו במדרגת עבד מוד מט' אף
אם היו נדיקים והכרה לזה שמותו וכסתלקו בתוך הגלו וזהעבוד שהם סוד מט' מתלבש
בקליפות ואש יראה אל עבדיך שהם אבותינו הקודמים להם יראה ויתגלה פעליך שהם
הכמות והחילום שבעולם הכפרדים רכב מט' אכל בכיסה שהם דור דיעה יתגלה אליהם
כמות הכאלים מחד התלכות וזה שאמר והדרך שהיא סוד פרו עץ הדע' על' בכיסה שהם
במדרגת בכיס לא עבדים באומרו בני בכורי ישראל' ולזה הוקס' לו כי המשכן הים
כבוד מט' לבד ותרץ כי אין אלו כריכו' משכן אלא יתגל' כועס שהוא הכעס' מה אלהינו
עלינו ממש לא על המשכן כי כסיה אנחנו כמא אל הכועס ולא כמדרך אל המשכן' ואף
אם כן יהי' המשכן לבטלה ה'ו לזה תירץ ומעשה ידיכו שהוא המשכן וכונכה עלינו ויהי'
כונן ומכון אל השכוכ' שהיא עלינו דהיינו סוד הסדר והכועס הכל' ויהי' זה במש' שמעשה
ידיכו כונכה ויהי' מכון למוד ו' שהם קכ' ושיכותיה מעש'

ג יראה אל עבדיך פעליך יראה כי עבדיך הם חסד וגבורה ות' ומחדם העלכות
יונקת והוא סוד קבור יהוה שהם ש'א קמץ מול' מחד שלתם כדפי' בתקונוס
ומעשים הים יונקת מן הימין כלו' והיא סוד חוט של חסד' והנה רכס שיהיה כפויית המל'
אל הקסד ע"ה היותה יונקת מן אבות ואש יראה דהיינו סוד ראי' מן הימין אל עבדיך הם
ג' אבות כדפי' פעליך הים המל' הספגלת למטה והיא מעבדה וקרוכ לזה פי' כספר הבהיר
בפסוק הפעליך בקרב שמים מייבו שהיא מדת רוד שאין לה מייס' והדרך שהיא המלכו' יהי'
מקומה על כס' והוד ואש על בכיסה כל העבדים הכל' או ירצה והדרך שהוא הית' הקרא
סדר כדפי' הרשב"י ע"ה בפ' קול ה' בהדר והראיה והדרת פני וקן וירצה הסדר שהוא הית'
משכן על כס' והוד דהיינו על בכיסה כדפי' בכיסה על עבדיך הכל' וירצה על מציאות

הת'

שיהיה הענין שהוא הקראוין כדפי' ואחר כך עשירין מן הפועם ואחר וואי כדפי' ס'
 אלהינו דהיינו מן הסכמה והבינה כדפי' ועלינו ירצה סוד כ"ו כדפי' ומאזה ידיו סביבין
 כי סת' מן מקבל את הנוגן מן הגדולה והגבוהה והעל' ג"כ הוא עתקספ' חסד וזהו סוד שלם
 ככזה וענה למוכר וכו'. כי דרום עתיד בצורה וכן בצפון והרי מורה בין צפון לדרום
 שסם שתי דרועות. וכן העצב גם כן בין הצפון והדרום אלא שהעצב שס' ס' ס' ס' ס'
 מקבלת עס' מצד בחינתם התחתונה דהיינו כדפי' והוד'. והת' מצד בחינתם העליונה
 שסם גדולה ונברה וזהו סוד הא' עילאה והא' תתאה שכל ה' ג' וזוין כזה ד' וסיונו גדולה
 ונברה ות' וכן למטה סוד כפי' והס' גם כן בדרועות א' בחינתם למעלה ככתפיה ודרועות
 על הגוף דהיינו גדולה ונברה על ת' ולמטה ת' על בחינת הידיים שסם עתקספ' על
 פירושם והגוף מתרומם עליהם ולכן עששים ת' על גדולה ונברה ופעמים גדולה ונברה
 על תפארת. ובסוד זה אמר ומעשה ידיו דהיינו ספ' עששים והיקיון התקין
 התפארת והוא מהיודים כדפי'. כוננה על כ"ו טכ' הם למעלה מתפארת ומלכות כדפי'.
 ירצה כי באותה בחינה עליונה יתחדשו ת' ומלכות יחד לא סוכן הת' לבד כמכנהו.
 וכן בחינה התפארת אמר ומעשה ידיו שהוא המעשה השפיע אל המצב אשר ומעשה
 ידיו כוננהו ירצה וכוון הו' יחד לא ה' לבדה כמכנהו כמא' למטה יסוד ת' ומלכות.
 ולמעלה גם כן והיסוד כפול ומכופל. צד יראה אל עבדיך ירצה כי דור המדבר היו
 במדרגת א' ורא' לזה אומרו וסייעת לי סגולה וכו' מתקום סגולתם ודאי דהיינו
 סוד שלם יודין עס' וז' הא' וז' הא' שהוא סוד אריך אכפין. וכן פירשו בתקונים
 כי הסגולות משופרי דמות. וכן אמר ה' ה' בקרבנו אס' א'ין ככרהה סהיה א'ין שורה עליוסם
 אבל הגור הכפי אשר קמו תפתיים היו בסוד ועיר אכפין. וקרנו לזו אמרו כוונת כי
 הו' א'ין מיוכלא ואלין עשמיטה. וכן אמר פנו עשם כפנו חסם. וכפי שפושע
 כפנו לבנה לא אמר כמנה וכלבנה אלא כפני. כי פני חסם הם סוד פנים המאירים
 במנה דהיינו א'ין ופנים המאירים בלבנה דהיינו לתתא כדבורא חסם. ואין ספק כי הם
 בקראים דור י' ע' מתקום הדעת המתעלם באריך וברועה באנו כי ברועה כאמר ודבר
 ה' אל משה פנים אל פנים ובכאן באר פנים' בפנים דבר ה' וכו' ועב' לא הסונו כי ברועה
 כאמר פנים אל פנים ירצה פנים עליונים מציינים בתקונים ונתקונים בעליונים ארוך
 מאיר בועיר ועיר מאיר ומקבל מאריך אור ישר ואור סוור. ובכאן כאמר פנים בפנים.
 ירצה פנים עליונים מאירים בתקונים לבד והנה לזה אמר יראה אל עבדיך פעליך ירצה
 פעליך זא'. וכן פירש הרשב"י עה' בארשא בפסוק ה' פעליך בקרב שמים וכו' ולסויות ישראל
 במדרגת הא'ין אמר יראה אל עבדיך פעליך כדי שיתמיד הא'ין עם ישראל וכדי ליחד
 ישראל עם הא'ין דהיינו ועיר ואריך כדפי' בפרשת בשלח כפי' ה' בקרבנו וכו'. אמר
 והדריך על בניהם פי' כניהם אשר יקומו תחתם שהיו הוצי' ויגלה אליה סוד לאריך
 דהיינו הסדר כדכתיב והדרת פני זקן עתיק יומין ודאי וכל זה לבטל ולמתק דהיינו ועיר
 ע' ארוך ואפני שבוה התפלל על סוד יחוד ועיר בסוד דעה ויחוד אריך ככפי' כדפי' סוד
 להתפלל על מציאות האריך עצמו בדור דעם ואמר ויהיו כוננם ס' אלהינו ירצה אל בעינות
 המופיע ומכניסם הסכמה והבינה דהיינו א'ין שעליהם עלינו דהיינו דור דעם ואמ' כ' וכזה
 יהיה יסוד המל' והת' המתקנת ע' חסד ונברה עלינו כ' בסוד שהסגולות מלמעלה.

וז' ומעשה ידיו כוננה עליו ויהיה כל זה בסוד טוב הכנת העצות טכספ' סתם. וז'
 ומעשה ידיו כוננהו פי' מצינו עשם יכוון יסוד וז'. צד יושב. כפתר עליון וכו' ירצה
 אל הת' שהוא יושב בתר עליון שסם חכמה ובינה שסם סתר אל הכ' העפלל עליו ככל
 שדי יתלונן פי' המלכות שהיא כל למטה מיוסוד הקרא' שד' יתלונן והיינו שלא יתעלה
 התפארת

התפארת אל הקונו הנפלא אל יתחד עם המלכות כמאור בחקוקו אשר תכל לערך
תפלתו ואל תתעלם מתפלתו ואל בזה אומר לה' פירו' ארוחה אל התפארת המלכות
וקול אחי בעה' ולשון אומר בענין את ה' האמת וכו' וזוה אבטח בו' פירו' ארוחה
אבטחה בואו' או ירצה כי אל התפארת לו שלטה בחיכות כבוד הדעת הראשון בחיכה
זו שבו לעתים רחוקים דין' ועל זה כאמר ונדעת מדרים ומלאו' ועל ידי בחיכה
עובלת דין כי היא רחמים' אמנם פועלת דין על ידי שרטי הספידה אשר בה שפס
פעמים מבירות צד הגבורה שבה' הב' הדעת טבין חכמה ובינה' ועל ידי יסוד טבין
חיות אלה כבוד נתיב לא ידעו עיני שפס מקומו' ובינה זו גם כן פעמים מסתלקת
מתעלמת בחכמה' ועל סוד זה כאמר למה ה' תעמוד ברחוק' והב' בחיכותו אשר לו חכמה
בחכמה וזהו מוצא מים אשר לא יזובו חיינו לעולם כי חסס לא יפיר ולא ימנע' הבס נ'
בחיות אלה הם סוף תוך ראש ירצה בחיכות בחיכה סתקראת סוף כל סויה כי שס תפוס
הפיות כבוד הוול' ותוך הוא הבחיכה טבין חכמה לביכה' וראש היא הבחיכה שבחכמה
שהיא ראשית להויה והיא נקראת ראש ראשית ודאי' זס כנגד שלטה בחיכות אלה'
ושב כסתר עליון דהיינו סוף תוך ראש ר"ת סתר עליון ודאי בצל סדי דהי כו התת כל וכח
על יסוד הנקראת סדי שס יתלונן ויהיה הכשמה בתוך הנוף ואו אומר לה' שהיא ה' תת אחמי
ומנדתי עפני סקודס אין ראוי לשים נאסמו בת' מפני שיש בו דין' ואפשר שיגרמו העונות
לו דין אבל היסוד כזה וההמשכה הזאת אומר בלי פחד לה' נאסמי ומנדתי וכן העלכו' אלפי
אבטח בו כבוד יסודס כויר הכוזבת מפני שהיא רחמים ומרובה כשפע וראוי לכסוח בו'
או ירצה אומר לה' שהיא ה' תת אחמי פירו' שפסס יוד דהיינו חסד שפעיה החכמה' וכן
מליק אחמי כענין חסד יוד בחי' ומנדתי מצד הבינה מנדס מצד ה' ודאי'
בכיות התת יוכח חשתיס או אלהי' שהס המחמי אבטח בו פי' איהיה ענין' זו עוד
יום שסי לחלס הכל' שסס הכו' כדק לפניו יהלך' פתחתי בצפון מה ימו פעמיך ככעליס
גבו' והכרתה כי שכינה בשעת ימי החול אולס חכד' מדוך לדוך וכי' אי לא הדרת לקיטס
דלוהי קן צפור כדפי' בתיוקו' והענין כי בימי החול וסגלו' שכינת' חכמה' העול' פי חמ' ט'
חלו היא שוכנת על הכרובי' שסס חמ' ט' וסכד לפון עזי' ההנהג' עד שאין הספע כשפע עליה אלא
כפי שיעו' הכשפע עזי' חמ' ט' כפי הראוי לעולם להסתנהג' עזי' נלא כער הייתי גם זקנתי ונו'
פורעו מבקש לחם' ונבארא פי' ססוק זה ער העולם אומרו שהס חמ' ט' ואמר כער הייתי
גם זקנתי כי העלך הזה מטמס פעמים שמוס כער פעמים זקן' ונקרא כער בהיותו
אחד ככער כעורו כבוד הדוס הירח ולכן אמר כער הייתי גם זקנתי דהיינו היות לו
סוד הלכנה בתולדה גם זקנתי דהיינו אחר פריצת האור אשר לו ועכ' אין חשום האור
קרבו מסטרא דעליון אלא מסטרא דתתיון' זס ולא ראיתי למעלה כדק כעז שיהיה
כדק כעז ען המלכות ולא כדק עמר אחריה זס וזרעו דהיינו זרעו' כשפע על
ידו מבקש לחם דאין לחס אלא אשה והמיעוט ומסטרא דילן מסטרא דהאין הספע
בראשו כאשר ההנהגה על ידו אל הכרובים התחתונים שהס נקראים כעל וסכד ולכן אולס
מכארא מדוך לדוך' וכו' למפס אס ימנע כדק הנון מפני שפי' כדק יושפע עליס שפע
הנון ומכס לה מן דיכה ונדולתס כי כדק הולך כע זכד בעבורה והיא מיוחדס ועל סוד
זה כאמר אכן בוחן כדק יבחן ירצה כי המלכות בהיות לה דין משפיעו כדק והוא מדוכס
ומעוכה ביסוריה ואלו הם יסורין של אהבה אהבה חמס וזסו אכן בוחן כדק יבחן' ואלו
היו סוד יס די איוב וסוד זה גילה לו אליהו וכו' ועל סוד זה הוא סוד תירובים אלו כי עם
היות כאלו לומדים תורה שהס סוד היסוד כי שכינה יתורה נבארים יחד עם כל אלו
גולים ומכתתן רבלנו ולקבל סוד גלות ודיכס היא כמיק בעל' נאנו מובלני יסוריה נא

וזו מחמת לקח מן הכרוכים ה"ל ומשכנה למעלה על כח נאמר וסוד הכנה והסוד שהם
 כרוכים השפלותם טובים על הכרוכים שהתנוכי שהם מוט ומכל לפון וז"ל אם יפו מעמד
 כפולים * על היות כח והוד שהם פעמי ורנני השכיכה ופן בהיותם דרים וזכוכים כבני
 מלאכים אלן שהם בקראים עולים כי זה מורה על היותם בחיוב בעלם בתו של א"ל בחוד חוט
 של א"ל בחוד חוט של חסד המיוחד ז"ל בת כלי כי האבות בקראים כליבי עמים נאספו
 וכו' ומפני שזהו יראה מופט אל הכנה והסוד היותם קודם על היסוד והמלכו ועתה שכיחה
 למעלה והם למטה על הכרוכים שהתנוכים לכן אמר מחוקי ירכיך שהם כח נהוד אין להם
 חוה גירעון א"ל בעולם ותוספת שפע ז"ל כמו מלאים שהם סוד חז"ל א"ל מחכמה וביחס
 ששך להם כוח השפע והאור והטעם ע"י מעשה שהיא המלכות ידים שהם גדולה גברה
 א"ל מן סוד יסוד * או ירצה א"ל וז"ל סוד שכל ידי היסוד עולים הכנחם במעלה נו *
 וסבי בקרא לא בדיק לפניו והלך * ירצה שיעלה המלכות הנקרא בדיק קודם היסוד יעלה
 לפניו דהיינו לעיל גביתת וסייכו לפניו וזו ויסס לדרך ירצה שייחד אל היסוד
 הנקרא דרך פעמינו שהם כח והוד * או ירצה לדרך הכנת העולם התחתון פעמים דהיינו
 כנעלים כדפי * בו אמת מארץ תבא וכו' בדיק לפניו וכו' הכוונה כי הית' בקרא אמת
 בסוד המלכות מתחדת עמו * וכן פירשו בזה א' ת"ס כי תם היא המלכות * ו' היא
 דכורא והטע' כמו פסי' כשיר ששירי כ' א' כליל ויבא ושמאלא והס' ב' וד' ו' ו' ב' אמת
 דכורא דכליל כולל * או מפני שכולל מראשית ועד אחרית דלכיון דתרין וד' ו' יוד כרישא
 ויוד כרישא * סוף דבר אמת כליל דכורא וכוונת * ופי' כשיר שירי' כפסוק וסנה אופן א'
 בארץ שהם ד' פנים במלכות ג' פנים הם משמשים למעלה בסוד היסוד עם הזכר עם הית'ן
 והשגאל והאמצע והסו' הוה כס' והוה כי היא נקודתו שבא ופי' הרשבי ע"ה דהיינו מן סבנו
 שהיא שבא כדכתי' ותפול שבא ותקחם * וכן כי בל"ה ה' כשפט' וקצף אבד החסד בסוד וקצף
 פכהן * וקשה דבאקוס אמר פירו' קמץ הוא בכתר והשתא אמר שהוא ביוסד * ואמנם נאמר
 כי סכתו כולל כל האצילות * אמנם אינו מתגלה בו אלא עד החסד מפני שאין בו דין ועד
 חסד אין דין ולכן נקרא חסד עילא בסוד בחינת החסד שבו וכן בקרא אל בחקמות רבים
 ובחסד עילא זה ככלל וקצף סוד ת"ת ומלכות שהם סוד נקודת בחי' כפלה דהיינו יו
 ולכן קמץ קישו וכו' * ורוב ענין זה כתבאר בתקונים ולכן קמץ בחסד תחתון כולל שית
 יומיו נהם ככללים בדיק ובקודם והיינו קמץ כמו' ושא' הוא איהו ושבא מורה הפך
 הקמץ כי קמץ מורה היסוד כדפי * והשבא מור' טמיעוט שהי' ביוס' ככר הממלכות
 ונדיכס ולכן שבא נקודת למטה מנקודת דהיינו מל' למטה מת' ת' נהם ב'ן * יוד שהיא חסד
 ובין הא' שהיא גבורה * והוא לפנו לומר שתי הקבוצות וזו' כחולס' שהיא ת"ת זה מורה על
 המל' שהיא אמת חיל עמדת בעלה * י' על ו' והוא מלך מפני כי עלבא בלא מטרותיתא לזו
 עלבא איהו ולכן מולם ב'יו' הוא מלך דאיהו מלך בעלכא והס' סוד ג' פנים ב' אבות ומחס
 מקבלת בחיכה עליונה שהיא מל' שבת סוד ת"ס של אמת והיא א"ל שנית שיש בה ג' וי'ן
 כזה ד' בסוד כה' והס' ג' וי'ן וי'סע וי'בא וי'ט וע' ג' משפעת בשם אדכ' שיש בו ג' בחיכות
 אלו סנקודתו אדכ' דהיינו שבא וכלה אליו הפתח בסוד בעלה עמו מולם ת"ת אצל הפתח
 קמץ מן החסד יוד נכד ה' מקבלת והיא אופן א' בארץ אצל תתאי וזוהי סוד כי בחי' אחרונה
 זאת מקבלת מעשים טובים מן שוכני ארץ הנדיקים כדי להשיג עס ג' ונ' עה בעלה והס'
 ד' מדרגות הא' ג' ככה וב' מלכות שהיא הא' ששם הזכר ונ' ג' בחיכות סנקודה וד' יוד של
 אדכ' שהיא אופן א' בארץ ועליהם אמר אמת שהוא סוד א' ת"ס מארץ שהיא אמת בחיכה
 תמימה שבארץ תבא כי היא מקבלת מעשים טובים ועצות כדי להמשיך שפע אל היסוד
 ונדקס שהיא בחיכה ד' י'ל אדכ' מעשים שהם סוד סנקודת שעליונות נספק מחס נספק

פדק ומספיע עליה ולכן לא אצור מסקיף אלא כמקף ירצה באחרים עסקיפוס עליה דקיות
 סממיו סכו' גס ה' יתן הטוב ירצה כי עם סנות שאונן א' בארץ דקיובו סכמיכה סל' לכב'
 גס' יהוה סהם סוד ד בחיכות עלינוכו מספיעות בקחוקה' סודר דכסיכות העלינוכו עמו
 וזס יתן הטוב דקיובו בחיכות מסך וזו סהיא כלל סלסה בחיכות ספסס אריות יהו' : וסרנכו
 סהיא בחיכות אונן א' בארץ תתן יבול ה' פי' ספע מפסס סמנות עלמסה עיין סוקסנן סהיס
 יבול ה' סכסס בקוקה ד' סל' יהו כדפי' ולפי זה ראוי לכונס סכרכס עליוכה סלס ידסו
 בחיכות אבן וסך כמו סמסו אונן סכוכי כ' לס מעלס גדולס וססוכמת וזס דקן לפכיו סהלך
 פי' יהוה סתמוך לפכו עיני סמספיע וסקסמיו ועכ"ז יכוין גס בעלינוכו ו סס לדךך ססו ססו סוד
 סיסוד סו סה' ספעיו כסס סוד' צדח אמת עסרן וכו' גס' וכו' דקן וכו' סענין בני סל
 סע'ת וסעל' ב' בחיכות סו סכמל' כסללת תחלס' : וכס סה' ס' כסל' : תחלס :
 וסו סוד יוד כמילוס סכמסס סהס קדס סל סר' וכן לו' סרנוסין סה' ס' קודס סל
 סויו' : וכן כמלקו ב' ס' וכו' סס סמיו ככרסו תחלס סו ארץ ככרס תעלס' : וראס סו אומר
 כיוס עשות סל סל סיס ארץ וסמיו : וכן כרססית כרס סל ס' את סעסוי' ואת סלרץ' : וספסרס
 כ' סמיו וסרץ כסס ככרסו וסיוכו וכוד וסמור כדכור א' כסררו' : וסענין כי סוד ד' סרנוסין
 סל' וסוקן כסמל וסס כסוד סותס סעסס סך סקוד' אחריו וססררון קודס כמו סכ' סרנוכו ספסר
 כסער סמיעוט' : וזס אמת עסרן ככח ירצה כמיוחסו סכ' סל' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 דרך בחיכות סמל' וכן סכ' סל' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 ירצה כ' סוד סמיעוט' ספסס כפי' דלס וסו סוד סל' ילדה סת' וסוק' וסמל' מוכיכות סל' סל'
 ס'
 סהס סה' ס' יתן וסכ' סל' סוד סהס ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 כסר' כסע' סמסס למעלס וסו סמל' כסוד אור סוור מיון כוקיין ועליו אומר וסרנוכו סתן
 יבולס דקיובו יבול ס'
 סל' ג' ס' ס' למעלס ועכ"ז סל' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 סהלך ועכ"ז סו וסכ' סל' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 כמס ספסרוס כספלין כספלס סל ראס ותפלס סל יד דסיון ירסס דכורס וריסס דכוקכס
 כסוד מוחי עלסו כדפי' כספר אור יקר סל' כ' כסר' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 דל' כסכסס' כ' ס'
 כמל דקיובו ד' סרס' יהוה סהס ד' מוחי' : וכן סמסכו סל ראס וזס על יסרסל סהס ת'
 גסות דקיובו ד' פסרסין עלסלן סכסרוין עלסלן דכמסס כדפי' סס' : וסר סקסס' סתן
 וסלסס כריך לימד סכיס ימד דקיובו אומר' ססס ככס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 עוז וזו דסיו תפלס סל יד כסמקיס דקיובו על סס והוד מת' סת' עס כסלס ולכן ספון לא
 כע' למלל סס דתפלס לעולס מעספון דסיון סמקיס כדפי' : כורס סל ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 סקכלת ססס סכורס סהס ד' פסרסין סמקדס' מוקוס סקס' : וזו ססוכ' למס ססמר סכר
 כ' סו סנוי לכו וזל' זכ' כ' ידו מלמעלס סוד וסר' וסמר סל יסר' : סו סותן עזו ותע' סעות
 לעס' : ירצה סל יסרסל דקיובו' רססוכות ססס סל ליסרסל סהס ת' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 ספלס סל יד ותע' סות' סהס ספלס סל ראס לעס ססס יסרסל' וסס' ס' יסרסל וסמ' ס' ס'
 כן ססכר' סמכיס על ידיו כריך סל ס' ס' כ' ערין סה' יד' ראס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 כמר וסרו כלל סתפלין ולכן כריך סל ס' ס' כפי' דרכוכך ד' ס' :

תושלבע

